

கணபதிதனை.

விநாயகர் திருமண வைபவம்.

இஃத

அஷ்டாவதானம்

பூவை

கலியாணசுந்தரமுதலியாரால்

பார்வையிடப்பட்டு

சென்னை ஸ்ரீ கற்பகவிநாயகர்

நவராத்திரியுற்சுவபரிபாலனபக்தசனசபையாரால்

சென்னை:

இஃது பூனியன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

விஜயலக்ஷ்மி

லிஸ் அருக.

உ

கணபதிதுணை.

விநாயகர்திருமுணை

வைபவம்.

கணபதிவணக்கம்.

“அகரமென வறிவாகி யுலகமெங்கு மமர்ந்தகர வுரமக ரங்
கடம்மாற், பகருமொரு முதலாகி வேறுமாகிப் பலவேறு திரு
மேனி தரித்துக்கொண்டு, புகரில்பொரு ணன்கினையு மிடா
தீர்த்தெய்தப் போற்றுநருக் கருட்கருணை புரிந்தல்லாக்கு, நிக
ரின்மறக் கருணைபுரிந் தாண்டுகொள்ளு நிருமலனைக் கணபதி
ன்ய நினைந்துவாழ்வாம்.”

“சிவபெருமான் சுட்டனையை மேற்கொண்டு பிரமதேவன்
முறைமைப்படி சகலவண்டங்களையும் படைததஉடன் ஆன்
மகோடிகள் பலவுமோங்கி நிலைபெற்றவாழ்த்தன. அக்காலதது
விநாயகமூர்த்தியானவர் கைலாயகிரியிலே சிவபெருமானுக்
குப்புத்திரராக அவதரித்திருந்தார். அப்போது மகாதவசிரோஷ

டராகிய நாரதமுனிவர், அப்பிரமதேவன் புத்திரிகளாகிய சித்திபுத்திகளைத் திருமணஞ்செய்விக்கவெண்ணி நின்மலஸ்வ ரூபியாகிய கணேசமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்கும் கைலாயபர்வ தத்தைநோக்கி மிக்க ஆவலோடுசென்று, அப்பர்வதத்தின்கண் பொன்மயமாகவிளங்குஞ் சபாமண்டபத்தின முகப்பில் இரத் தினமயமாயோங்கிய சிங்காதனத்தின்மீது தேவகணங்கள் பு டைகுழந்துபோறறுதல்செய்யவீற்றிருக்கின்ற விநாயகமூர்த் தியைக்கண்டு, அவரதுதிருவடிக் கமலங்களிற் சாஷ்டாங்கமா கப்பணிந்து, களிப்புடன்றுதித்து, வீணையிற்கட்டுண்டிருக்கி ன்ற நரம்புகளைத்தடவி, இசையாகிய புதியவழுதத்தை நிறை த்துக், கர்த்தன்புகழைப்பாடி, அவர்திருவருளைப்பெற்று, இத னை விண்ணப்பஞ்செய்வதாயினர். ஓ சர்வபரிபூரணக்ருணா கரமூர்த்தியே, தேவரீரிடத்தில் அடியேன் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதொன்றிருக்கின்றது, அதனைவிண்ணப்பஞ்செய்யச் செலிகொடுத்தருளவேண்டும் அதாவது தாமமைமலரை ஆசன மாகக்கொண்ட பிரமதேவர், முன்னர்தமது திரானசிந்தையி னின்றும் உதித்தவர்களாகிய இரண்டு கன்னியரைத், தேவ ரீர்க்குத் திருக்கல்யாணஞ்செய்வதான வோரெண்ணத்தையு டைத்தா யிருக்கின்றார். அன்றியும் அப்பிரமதேவனோ இலக் ஷணம் அமைந்த மைந்தர்களை இனிமையாகப் படைக் குங்காலத்தில், மும்மலக்குறும்புகளை நீக்கவல்ல தேவரீர் திருவருவங்களை யெண்ணுவார், மாட்சிமைபெற்ற மங்கை யரைப் படைக்குங்காலத்தில், யாவருந் துதித்தற்குரிய அம் மந்தர்கள் வடிவங்களை முற்றுங் கருதுவராயின், சுவாமிகள் வனப்பினுக்கேற்ற அவர்கள் பேரழகின் பெருமைகள் இவ் வளவினவென்று அடியேனா ளளவிட்டுரைக்கற்பாலவோ, ஆயினும் எனதறிவிற் புலப்பட்டவாறு அவர்கள் பாதாதிகே சமுதலிய அவயவவிலக்கணங்களைச் சிறிது கேட்டருளவே ண்டிமென்றுபிரார்த்தித்துச்சொல்வதாவது, பருத்திடலுஞ் சு

ருங்குதலுமில்லாது, மிருதுவாகி, அணிச்சமலரின்மேல் வைப்
பினுங்குழைந்து, வெப்பமடைந்து, கொடினோகை, மச்சனோகை
கவினைனோகை, சங்கனோகை, சக்கரனோகை, முதலானபலனோகைக
ளைப்பொருந்தி, அழகியசெந்தாமனாமலனாவென்று சிவந்திருக்
கின்றஉள்ளங்கால்களையும்; நீளல், குறுகல், நேர்தல், முதலியகு
ற்றங்க ளின்றிக், சகலவிலக்கணங்களையும் வாய்ந்தனவாகி,
மிக்கவொளிபொருந்திய பவளத்துண்டங்களைச்சிறுமையுற்ற
ழியச்செய்துவிளங்கியிருக்கின்றபாதவிரல்களையும். செங்கழு
நீர்மலனாக்கோபித்துத், தளர்த்தைப்பங்கப்படுத்திச், சந்திரனை
ப்பயமுறப்பணித்துச், சிறிது சிவந்த நிறமுடையனவாய், வெ
ளுத்து, வட்டமாகிக், குற்றமறமிக்கவொளிவீசுகின்ற பாதவி
ரல்களினது நகக்கூட்டங்களையும், களிப்பையுற்றகூர்மானது
தன்னுறுப்புக்களை யடக்கிக்கொள்ளவும், புலவர்கள் தங்கள்பு
த்தகங்களைச் சேமத்தின்மறைத்துவைக்கவுஞ்செய்து, இலக்க
ணவளவின்மேற்பட்டு, மிருதுவாகி, நரம்புகள், உரோமங்கள்,
இல்லாமல், கோல்போல்வளர்தல், மிக்ஞயர்தல், கோணல், என்
கின்ற குற்றங்களகன்றுபிரகாசிக்கின்ற புறவடிகளையும், கைப்
பந்துக்கொப்பாகிமிகப்பருத்திடலும், உயர்தலும், இல்லாது, வி
ளங்குகின்ற குதிகால்களையும்; நரம்புதோற்றலும், உயர்ந்திரு
த்தலும், இல்லாது, அழகுபொருந்தத் தசைந்து, செம்பொனி
றுக்குஞ் சிறுதராசின் றட்டையொத்து வட்டமாயிருக்கின்ற ப
ரடிகளையும்; கன்னிக்கதலியையொத்து, நரம்பு முரோமமுந்
தோற்றாது சிறந்திருக்கின்ற தொடைகளையும்; வருந்திச்செ
ய்த அம்பு பெய்துணியை யொத்து, நரம்பு முரோமமுங்க
லவாது விளங்குகின்ற கணைக்கால்களையும் வற்றுதலில்லாமல்,
வட்டமாகியதாளத்தையொத்துத், தசையைப் பொருந்தி, நெ
ண்டினைமுழுதுஞ்சினந்து, மிக்க அழகுவாய்ந்திருக்கின்ற முழ
ந்தாள்களையும்; மெல்லியதொடையைச்சேர்ந்துறுணையாகநெரு
ங்கி, மதம் பொழிகின்றயானையினது பிடரியையும் ஆமையை

டம் வென்று, இருபத்து நான்கு அங்குலவளவுவாய்ந்திருக்கின்ற நிதம்பத்தையும்; தாமரைமலர்வாய்ந்த குண்ப்படிகளையுடைய, சிற்றெலியுரோமம் போன்ற நெருங்கிய மிருதுவான மயிர்கள் உள்ளோங்கி, நெடுமையற்று, இடப்பக்கத்திற் பள்ளமான சுழிகளில்லாது, எழிவ்வாய்ந்திருக்கின்ற செவ்விதாகிய வயிற்றுமடிப்புக்களையும்; பருத்து உயர்ந்து மிக்கமேன்மை பொருந்தியிருக்கின்ற சகனத்தையும்; கொங்கைகளால் வருத்தமெய்தி மெலிவுற்றிருக்கின்ற மருங்குலையும். தக்கவடிவத்தோடும் அகன்று தாழ்ந்து வலஞ்சுழித்து நரம்பு முரோமங்கள் நீங்கி மிக்கவொளி பெற்றிருக்கின்ற உந்தியையும்; பலவகைப்பட்ட சுழிகளும் உரோமங்களும் நீண்டமடிப்புகளும் இல்லாமல், மூன்று நல்ல றோகைகளைப் பொருந்திச், சிறந்த வாலிலை போல வாய்ந்து, சொல்லுக் கடங்காத வனப்பில் விளங்கியிருக்கின்ற வயிற்றினையும்; நலமாகவணர்ந்தொழுகியகொடிபோன்றவயிற்றுமயிரொழுங்கினையும். என்பு நரம்பு உரோமம் ஆகிய இவைகள் தோற்றமல், நடுவுமாழாமல், மிருதுவாகி, இன்புறத்தக்க தையைப் பொருந்திப், பதினெட்டங்குல வளவை யுடையதாய்ச் சீர்கொண்டிருப்பனவாகிய விலாப்புறங்களையும். புடை பரந்து மேலெழுந்து நீலமணி சேர்த்ததற்கொப்பான சிலீ முகம் வாய்ந்து இடை தோன்றாமல் நெருங்கிப் பெருமை பொருந்திய மார்பினிட முழுவது நிறைந்து தடையில்லாமற் பருத்துப் பூரித்துத் தம்முளிரண்டு மொத்து இடையினை வருத்தி நிமிர்ந்திருக்கின்ற சூசங்களையும்; பருத்தல் நீளல் துதியாழ்தல் உருநேர்தல் நீங்குதல் நலமறல் ஒவ்வாதிருத்தல் கடினமுறல் ஆகியவிக் குற்றங்கள் பொருந்தாமல், வன்மையாகிய சக்கரம் போலப் பிரகாசித்து, அடிகனத்துத், தனக்குத்தானே யொப்பாகியிருக்கின்ற சூசங்களையும் நீளுதலும் குறுகுதலும் என்பு தோன்றுதலும் இல்லாத கழுத்தடியினையும்; என்பு நரம்பு உரோமம் ஆகிய இவைகள் தோன்றாமல், பெருக்காமல், அழகு

நிறைந்துதிரண்டிருக்கின்றவேம்போற் பிரகாசிக்குந் தோள்களையும்; தசை தோன்றாதனவாகிய மூட்டுகளையும். நீண்ட நரம்புகளும் உரோமங்களுந் தோன்றாது, வன்மைபொருந்திய மகர வீணையை யொத்த முன்னங்கைகளையும்; வரிசை யாகிய பலரோகைகள் தம்முனைருங்குதலும், மிகவு நீங்குதலும், பரந்து தோன்றுகின்ற நரம்புகள் மிகுதலும், உரோமங்கள் பொருந்துதலும், ஒட்டகம், தவளை, செந்நாய், பாம்பு, சேள், கழுகு, பூனை கர்த்தபம், நரி, ஈட்டி, இவைகளைப் போலிருக்கின்ற வெறுக்கப்பட்ட லோகைகளும் ல்லாமல் கவிகை, கூர்மம், வலம்புரிச்சங்கு, மச்சம், பதுமம், நவக்கிரகச்சக்கரம், துகத்தடி, துலாக்கோல், வண்டில், இடபம், யானை, குதிரை, தோட்டி, சாமரம், வச்சிராயுதம், நேமி, என்னும் இவ்வகை ரேகைகளைப் பொருந்தி, வனத்திற்றிரிகின்ற முயல் வயிற்றினு மிருதுவாகிச் செவ்வாய் பல் மலரைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற உள்ளங்கைகளையும். சிவத் சீலின்றி வளைந்திருத்தலும் இடை விட்டு நீங்குதலும் நரம்பு முரோமமும் பொருந்துதலும் நேர்ந்திருத்தலும் மிருதுவில்லாமன் மிக்க வன்மையாதலும் இன்றி நீலோற்பல முகையை வென்று, சிவந்த நல்ல ரேகைகள் வாய்ந்தவை விரல்களையும். பள்ளமாதலும் வெண்மையாதலும் குணமில்லாமல் சரசரத்திருத்தலும் புள்ளியாகிய வெண்மை தோன்றலும் பொன்னிறமாதலும் இல்லாது, கிளியின்வாயினே யொத்துச், சிவந்து பிரகாசிக்கின்ற கை விரல்களினது நகக்கூட்டங்களையும். என்பு தோன்றல் நரம்பு முரோமமுமருவுதல் வாழ்தல் உயர்தல் கூனியிருத்தல் முதலியனவகன்று, மிருதுவாகிய தசையினால் மறையப்பட்டு, எழுதற்கரிய வனப்பின் மிகுந்திருக்கின்ற முதுகினையும்; கோணுதல் நரம்பு தோற்றல் மயிர்களைத்தல் நீளல் வற்றல் என்னுமிக்குற்றங்களின்றி, எழில் வாய்ந்திருக்கின்ற பிடரியினையும்; குறுகலும் நீளும்பருத்தலும் உரோமங்களையுடைத்தாதலும் நேர்ந்திருத்தலும் மடிப்புறலும்

இல்லாமல், கமுகமரத்தினை நாணச்செய்து, நான்கு அங்குலத் தோடு மூன்றுகைகள் பொருந்தி, அழகுநிறைந்திருக்கின்ற கண்டதையும் இருபகுப்பாதலும் பள்ளமிசைதலும் நரம்புமு ரோமமுமருவுதலும் குறுகுதலும் நீண்டிருத்தலும் வளைந்திருத் தலும் வற்றியிருத்தலும் இல்லாமல், இருவிரலளவில் வட்டமா ய்து, தசையையுடைத்தாய் எழில்கொண்டி இன்பந்தருவனவா கிய மோவாயினையும். சிறந்தபவளத் துண்டிபொற்றிரண்டு, இரு பசுமூங்குவித்து, அடியெ னையொன்றுபொருத்திப் பிரகா சிக்கின்ற கீழ்சரமும்; அதற்குமேற்சற்றையாந்து வனப்புவாய்த் திருக்கின்ற மேலசரமும். மத்தியில் கோகையாழ்ந்திருத்தல், வீங்கல், மதரறக்கருகியிருத்தல், வெளுத்திருத்தல், மருவு தல், தொங்கல், உரோமமுறல், மேலும்புமும் ஒவ்வாது இடை விட்டிருத்தல், முசலிமனவகன்று, பவளத்தையொத்துச் சிறத் திருக்கின்ற வாயினையும்; பரவியும், உயர்ந்தும், அகன்றும், நீண்டும், பசுமையுற்றம், பொன்னிறமாகியும், கறுத்துந், துன் புறுத்துகின்ற குற்றங்களில்லாமல், மயிலிறகினடிகளையும், வெளுத்தசரளங்கோயும் முல்லைபரும்புகளையுமொத்து வெண் மையாகவுத் திருத்தமாவடிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டுபற்களையும், கடினமும் வெண்ணிறமுங் கருமையும் நீட்சியும் பருத் தலும் விலகலும் இல்லாமல், சிவந்தவண்ணமாய் மிருதுவா யிருக்கின்ற, நாவினையும்; வெண்மையும் கருமையும் வன்மை யும் உயர்வும் நீட்சியும் பொருத்தியிருத்தலாகிய குற்றங்க ளின்றி, வெண்ணெயென்று சொல்லும்படி மிருதுவெய்திச், சாதிவிங்கத்தினுஞ்சிவந்து செழுமை பொருத்தியிருக்கின்ற உண்ணாவியையும்; கண்கள் இடிகாமலும் கபோலஞ்சுழியாம லும் பற்கடோன்றாமலும் வரிதுநகைபுரியாமலும் மிருநகை செய்யாமலும் விளங்குகின்றமூலையும்; வளைதல் கறுத்தல் சிவத்தல் துனியினும் இடையினும் பள்ளமுறல் இலக்கணவள விற்குறுகுதல் முதலான குற்றங்களின்றித், துளைகள்சிறுத்து,

இருபக்கங்களுஞ் சற்றுயர்ந்து எள்ளின்மலளையொத்து, இரண்டு மூன்றுதரம், அதிசயமுறமெல்லெனத்தும்மலன்றிக், கல்லெனப்பலகாற்றும் முதலில்லாத நாகியினையும் வன்மையுறலும் பள்ளமாதலும் உரோமம்பொருந்துதலும் இல்லாமல், கண்ணாடியொன்றே யன்றி மற்றவை. கட்டுகொப்பாகாது, வட்டமாய்த், தசையையுடைத்தாயமைந் திருக்கின்ற அழகிய கபோலங்களை யும்; யானை ஆடு ஒருமை இவைகளினுடைய கண்களையொத்திருத்தலும், வட்டமாதலுங் குற்றமுறவலஞ்சுழலுதலும் உயர்ந்திருத்தலும் மாறுதலையுடைத்தாதலும் புறவின்கண்ணிற மொத்தலும் இல்லாமல், தெளிந்த நீலமணிபோலச் சிறப்புறக் கறுத்து, வெண்மையொளிகொண்டு கடையிற்செவ்வரிபரந்து, நெருங்கிய கருமைவாய்ந்த மெல்லிய ரோமங்களைப்பொருந்தி, விளங்குகின்ற நீண்டவிழிசையும் உரோமம் இடைவிட்டிருத்தலும் பொன்னிறமெய்தலும் பருந்தலும் நீளலும் இல்லாதகண்ணிமைகளையும்; உரோமம்பருந்திருத்தலும் நீண்டிருத்தலும் பொன்னிறமுற்றிருத்தலும் வன்மையின் பிலைப்பகன்று இடைவிட்டிருத்தலும் இல்லாமல் ஒன்றேருடொன்று நெருங்காமல், போர்செய்யும்வில்லைப்போல் விளங்குகின்ற பருவங்களையும். இகழுத்தக்க நரம்பும் உரோமமுமுண்டாகி மேல்வோந்து உயர்ந்திருக்கின்ற குற்றங்களில்லாமல், வள்ளைத்தண்டினைப்போல நீட்சியுற்று, மலரிதழையொத்து, நற்சழிகளையுடையனவாய்விளங்கியிருக்கின்ற செவிகளையும். நரம்பு முரோமங்களுமில்லாமல், நவக்கிரக சக்கரகோகையைப்பொருந்தி, மூவிரலகலமாய், அர்த்தசந்திரவடிவங்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ற துதலினையும், புரணசந்திரனைப்பழித்துக், குளிர்ச்சிபொருந்திய ஆகாயகங்கையிற் பூத்ததாமரைமலளையொத்துச், சிமந்தகோகைகளையாய்ந்து, நீண்டு விளங்குகின்ற முகத்தினையும், வீங்கலும் நீளலும் விரிதலு முறாமல், இளம்பூவரும்புபோலச் சிமந்தகோகைகளையாய்ந்து; முட்டறையர்ந்து, வட்டமாய், அழகுநிறைந்திருக்கின்ற பிடரி

மத்தகம் சென்னி ஆகியமூன்றினையும். இடையிடை, வெளி கதோற்றுதல் மிகக்குறுகுதல் நீளல் துனியிற்பிளப்புற்றிருத் தல் சிவந்தபொன்னிறமாதல் வன்மையணுகுதல் வாட்டடில தாதல் சடைபற்றியிருத்தல் முதலியகுற்றங்களில்லாமல் வண் டுணந்தொடர்ந்ததுபோன்றும், கருமைகொண்டிழைத்ததுபோ ன்றும், மேகங்கள் கண்படுத்திருப்பனபோன்றும், கூந்தற்பனை யினைப் போன்றுமிருந்து, கண்டவர்கள் வியப்பொய்த, நீண்டு பரிமளித்து நெய்த்து இருண்டு தாழ்த்து பூங்கொத்துகளைப் பொருந்தி இதனின்மிக்க கறுப்பில்லையென்று சொல்லத்தக்க தாக விளங்குகின்றகூந்தலினையும்; உடையவர்களாயிருக்கின் றார்கள். இஃதன்றி புருவமத்திலும், நாசிதுனியிலும் நிதம்பப் புறத்திலும், கைகளினிடத்திலும், கழுத்தினிடத்திலும், செவி களிடத்திலும், கபோலத்தினிடத்திலும், இடப்பக்கத்திலும், கொங்கைகள் வலப்பக்கத்திலும், சிவந்தமருவைப்பெற்றிருக் கின்றோரும்; திரண்டு அழகுபொருந்திய நெற்றியிலே வடித் தெடுத்தமுத்தலைச் சூலகைகையப்பெற்றோரும். கைகளிலும மார்பிலும், கொப்பூழிலும், நாசியிலும், முதுகுவலப்புறத்தி லும், அல்குலடிப்புறத்திலும், வலஞ்சுழியைப்பொருந்தியிருக் கின்றோரும்; பிடரிவலப்புறத்தில் இரண்டுவலஞ்சுழியைப்பெற் றோரும்; அங்குலடிப்புறத்தில் வண்டிலைப்போல நஞ்சுழிகளை யுற்றோரும்; பிரமதேவனால் வளர்க்கலுற்ற அவ்விரண்டுமங்கை யரது பாதபதுமங்களை முன்னர்வணங்கி யருள்பெற்றோராவர். நாசிதுனியிற்கறுத்த மறுவையுடையோரும்; புறங்காலிலும் அல்குலந்தத்திலும், சிறுமசுகங்களைப்போன்ற வடுவைப்பெற் றோரும்; நிதம்பந்தொடங்கி யல்குல்வனாயில் ஒருசுழியை நிறைந்திருக்கப்படைத்தோரும்; அல்குன் முதல்வயிறளவும் ஒருசுழியைப்பொருந்தினோரும்; நிதம்பமுதல்வயிறளவும் இரு சுழிகளையடைந்தோரும்; விழிகளிற்சுழிமருவினோரும்; நீண்ட நெற்றியில் வலஞ்சுழியையுடையோரும்; கூந்தலில் வலமும்

இடமுமானசுழிகளை வாய்ந்தோரும்; அனாயின் மத்தியிலும், செவிகளிலும், கண்டத்திலும், குழல்வளர்ச்சியினுச்சியிலும், சுழிகளைப்பெற்றோரும்; நித்திபுரியுங்காலத்திற் பற்களைக் கடிக்கின்றோரும்; பறவுமித்தன்மைத்தாகிய குற்றங்களையுடையோரெல்லாம், பிரமதேவனுடைய நற்றவப்பயனாய்த்தோன் றிச் சிறந்த அவயவங்களைவாய்ந்திருக்கின்ற அம்மங்கையரது வடிவங்களைக்கண்டு தரிசனஞ்செய்தோரல்லர். மனவாக்குக் காயங்கட்களவுபடாத பரிபூரணஸ்வரூபியாகிய கணேசமூர்த்தியே! ஒப்பற்ற அம்மங்கையருடைய வழகின் சாயல்கள் இத் தன்மையவென்றுணர்த்தேனன்றி, உள்ளவிதத்தை யாவர்சொல்லவல்லவர்களென்று நாரதமுனிவர்சொன்ன மாத்திரத்தில் கொன்றைமாலிகையணிந்த பரமேஸ்வரர் புத்திரராகிய கணேசமூர்த்தி அங்கீகாரங்கொண்டு, அம்முனிவருக்கு அருள்வழங்கி னார். அவ்வருளைப்பெற்ற நாரதமுனிவர் பின்னுத்திருவடிகளி ல்வணங்கிவந்தித்து விடைகொண்டு, அம்மங்கையரிடத்திற் சென்று பலமுறைதுதித்து, அவர்கள் இன்புறத்தக்கதாகவும், இவ்வையகமுய்யதக்கதாகவும், இதனைச்சொல்வதாயினர். புண்ணியபூமியில்முளைத்து அறமுதலிய நாற்பொருள்களையும் பூத்துயாவார்க்கும் இம்மைமறுமைப்பயனை விளைவிக்கவல்லகொ டிபோன்று விளங்கிய எனது அன்னைமீனோ! யான்விநாயகக்க டவுளுடைய திருவடிகளை யன்போடுபணிந்து, அவரதுசமூக த்தின் முன்னர் உங்கள் வண்புகளனைத்தையுமெடுத்துரைத் தேன், அவைகளையக்கடவுள் அங்கீகரித்து, உம்மைத்திருக்க வியாணஞ் செய்துகொள்ளமதித்திருக்கின்றனர், இதுநடந்த விதந் தாங்களறியவேண்டியதென்ன, அக்கன்னியருமனமகிழ் ந்து, கணேசமூர்த்தியைவிவாகஞ்செய்துகொள்ள மிக்க ஆவல் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பால் அந்நாரதமுனிவர் பிரமதேவ னிடத்திற்சென்று, தாம் நடத்திவந்தகாரியங்களனைத்தையு மறிவிக்க, 'அப்பிரமன் மனக்களிப்படைந்தவனாகி' நமது

புத்திரிகட்டு வினாவில் விவாகத்தினைச்செய்து, முடிக்கவே
 ண்டுமென்று தன்னுள்ளத்தின் மதித்தெழுந்தவனாய், உட
 னே கைலாயவனாயிற்சென்று, சோமன் சூரியன் அக்கினி
 என்கின்ற மூன்றுவிழிகளையுடையவராகியும், ஈசானம், தற்
 புருடம் அகோரம் வாமம் சத்தியோசாதம் என்கின்ற ஐந்து
 முகங்களையுடையவராகியும், மூவர்முதல்வராகியும், வீற்றிருக்
 கின்ற சிவபெருமானைப்பணிந்து, பலமுறைதுதித்துநின்றான்.
 உமாபதிபாகிய பரமேஸ்வரர் அப்பிரமதேவனை நோக்கி, நீ இங்
 குவந்தகாரணமென்னென்றுவினாவியருள, அதற்கப்பிரமதே
 வன் சொல்லுவான், எந்தையே பிரமன், விண்டு, உருத்திரராகி
 ய எங்கள்மூவரையும் ஈன்று, ஆக்கன்முதலிய முததொழில்
 களைத்தந்து ஆட்கொண்டருளிய கணேசமூர்த்திக்கு, இலக்கு
 மியுங்குண்டு நாணத்தக்கவனப்பினைவாய்ந்த எனது புத்திரிக
 னைமணஞ்செய்துகொடுக்க ஆவலுற்றிருக்கின்றேன், அதற்குத்
 தேவரீரனுமதியைப்பெருமாறு வந்தேனென்றான். அதனைச்
 சந்திரசேகரமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் செவியுற்றுக், கிரு
 பையோடும் உமாபரமேஸ்வரியினுடைய திருமுகத்தைநோக்க
 அவர்பிரமதேவன் முகத்தைப்பார்த்து, விநாயகமூர்த்திக்குத்
 திருக்கலியாணஞ்செய்வதால் யாவர்க்கு நன்மையுண்டாகுமா
 தலின், அதனைவினாவின் முடிக்கக்கடவையென்றான் சுர
 ந்தார். இவ்வாறு தாய்தந்தையரிசைதலும், பிரமதேவன் மன
 மகிழ்ந்து விடைபெற்றுவந்து, கருணைபொழிகின்ற யானைமு
 கத்தையுடைய கணேசமூர்த்தியையடைந்து, சாவட்டாங்க
 நமஸ்காரஞ்செய்து, ஓ சமானாகித நிகில சகத்காரணகர்த்த
 ராகிய விநாயகமூர்த்தியே! அடியேனிவ்வுலகங்களைச் சிருட்
 டிக்குமாறு சுவாமிகள் முன்னர் இரண்டு சத்திகளைக்கொடுத்த
 கிருக்கின்றதே அச்சத்திகளைத் தேவரீர் திருமணஞ்செய்த
 ருளவேண்டும், பூதபௌஷ்டிய வர்த்தமானாத்மகமாகிய காலத்
 திரயத்திலும், பிருதிவியாதிபஞ்சபூதாத்மகமாகிய காரணத்

வைபவம்.

திரயத்திலும், உள்ளும்புறம்பும் வியாபித்து, அந்தர்யாமியாகிய பரமாத்மா வாகியும், சர்வசாக்ஷியாகியுமிருக்கின்ற சுவாமிகள் எவ்வாறுநடாத்திக்காட்டுகின்றதோ, அவ்வாறன்றி இப்பிரபஞ்சங்களில் வேறொன்று நடப்பதில்லாமையால், சுவாமிகள் அப்பெண்களைத் திருமணஞ்செய்துகாட்டாதவனாயில் இப்பிரபஞ்சங்களிற் சுகங்காணமாட்டது, அஃதன்றியும் ஆண்களோடு பெண்கள் மனங்கலந்து கூடினாலல்லது, சுவாமிகளடிமேற்குக்கற்பித்தருளிய கிருட்டித்தொழில் பிரகாசமுறாதலால், சுவாமிகள் தயவுசெய்தெழுந்தருளி, அடியேனைமுற்றினு மாட்டுகொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அதற்கு நிலம், நீர், தீ, கால், வெளி, சூரியன், சந்திரன், இயமானன் என்கிற அந்தடமூர்த்தவடிவாகிய விநாயகக்கடவுளிசைந்து ஓ பரமனே! நீயுணர்த்தகலியாணத்திற்கு வேண்டியமுயற்சிகளை நடாத்திக்கொண்டிரு நாம் அவ்விடத்திற்கு யாவர்களோடும் இட்டமாகவருகின்றோமென்று விடைகொடுத்தருளப், பின்னரப்பிரமதேவன் கருணாநாயகராகிய விநாயகமூர்த்தியினது கிருபாநோக்கம்பெற்றுக்கொண்டபோய் வைருந்தத்தையடைந்து, திருமகள் கணவராகிய திருமாலையணங்கித் தன்புர்திரிசுளது திருக்கலியாணத்தையுணர்த்து, அவ்விடத்துனின்று நீங்கித் தனது சத்தியலோகத்தைச் சேர்ந்து, தேவதூதுவரைக்கூவி, அவர்களிடத்திற் சகலநிஷித்களும், சகலவேந்தர்களும், சகலதேவர்களும், அத்தேவர்கட்கரசனாகிய விந்திரானும் மற்றுமுள்ளயாவருந் தங்கடங்கள் குடும்பசமேதர்களாக வினாந்துவரவேண்டுமென்று திருமணப்பத்திரிகையைவரைத்தனுப்பிப், பின்னர் விசுவகர்மாவை யழைப்பித்து, எமதுகர்த்தராகிய கணேசமூர்த்தியினது திருக்கலியாணமகோச்சுவத்தைத் தரிசிக்கவருகின்ற விண்ணாட்டினர் பூமண்டலவாசிகள் பாதலத்தினர் முதலானவர்கள் வீற்றிருப்பதற்கு, யோக்கியகரமான விடுதிகண்முதலியவைகளையும், கல்யாண

மண்டபத்தையுஞ், சாத்திரவிதிப்படிக்குத் தீவரமாய்முடிக்கக் கடவையென்று ஆக்கியாபித்தான். அதற்கவ்விசுவகர்மா அதி கமகிழ்ச்சியையடைந்தவனாய், இப்பணிவிடைசெய்தற்கு யா னென்னதவஞ்செய்தனனோவென்று ஆனந்தமுற்று, இந்நிமி டத்திற்றமதிட்டப்படி செய்யக்கடவனென விடைபெற்று ச்சென்று, ஒருநகரமுண்டாக்கி, அதனைச்சூழப் பருத்தோங்கி யிருக்கின்ற மதில்களெழுப்பி, நாற்புறங்களினும் விசித்திர முற்று விளங்குகின்ற கோபுரங்களைத்தூக்கி, அதனுட்புறத்தி ற்கல்யாணமகோற்சுவத்தினைத் தரிசிக்கவருபவர்கள் மனவெழு ச்சியுடன் வாசஞ்செய்யத்தக்க பலமாளிகைகளும் உப்பரிகைக ளுமேற்படுத்தி, விசாலமுற்றிருக்கும் வீதிகளைப்பிரித்து இடை இடையிற் சித்திரகூடங்கள் பளிங்குமண்டபங்கள் சந்திரகா ரதத்திண்ணைகள் முதலியவைகளை வரிசைவரிசையாகவகுத் துக், கல்யாணத்திற்குரிய பண்டங்களை வைக்கத்தக்க பண் டாரவறைகளைமுடித்துத், தாமரை அல்லிமுதலிய புட்பங்கள் மலிந்திருக்கின்ற தடாகங்கள் ஸுடைகள் கேணிகள் முதலிய வைகளைத் தக்கவிடங்களிற்றொட்டி, வாணையாவத்தழைத் தோங்கிக் குளிர்த நீழலப்பரப்பிக் கனிவருக்கங்களைக்கொண் டிருக்குஞ், சோலைகளுந் தோப்புகளு முண்டாக்கிப், பரிமா னிருந்த பலபுட்பசாதிகள் மலிந்திருக்கின்ற நந்தனவனங்களை புய் பூங்காவகையுஞ் சிருட்டித்துமுடித்தவடன், அந்நகரத்தி னடுவில், மணச்சடங்குகள் முடித்தறகோர் கல்யாணமண்ட பத்தை விசாலமாகப்படைத்து, அதன்மத்தியில் நவரத்நமய மாசிய சிங்காதனமொன்றைப் பலவிசித்திரங்களோடுமமைத் து, அதைச்சூழ்வரத்திருமாலாதியதேவர்களும் முனிவர்களுந் களித்திருக்கத்தக்க பீடங்களை அணிஅணியாகவகுத்துப், பல சிறப்பட்டுகளாற் சோடித்திருக்கின்ற விதானங்களினுஞ், சொ ன்னமயமாய்த்தோற்றுகின்ற மண்டபத்தின் மேற்பரப்புகளினு ம், முத்துமாலைகள் புட்பச்சரங்கள் மயிற்பிஞ்சுங்கள் முதலிய

வைபவம்.

வைகளைத் தொங்கவிட்டு, நவரத்தினங்களிழைத்திருக்கும் சுவர்ப்புறங்களினும், பருத்தோங்கிநிற்கும் பலவிதத் தூண்களினும், பொற்பாவைகள் சித்திரப்ரதமைகள், நிலைக்கண்ணாடிகள் முதலியவைகளைப்பதித்து, ஓமகுண்டத்தையும் விசாலமாகப்படைத்துப், பிரமதேவனைக்கண்டு அறிக்கையிட்டான். உடனே பிரமதேவன் வினாந்துவந்து, அவ்வவற்றின் சிறப்புகளைக்கண்டு, அதிகசந்தோஷங்கொண்டவனாய், மேருவுங்கண்டு நாணத்தக்க பிரகாசத்தோடு மிருக்கின்ற இந்நகரத்தினுடைய க்காண்பதற்குத், தேவேந்திரனைப்போல ஆயிரங்களைப்பெற்றிலனெயென்று ஆசையோடு வருத்தமுற்றானாயின், அத்தேவதச்சனால் நிருமித்த நகரத்தின்சிறப்புகள், எவர்களாலும் அளவிட்டுணாக்கப்படுவனவோ. பின்னர் பிரமனானவன் சிலகாரியக் காரணத்தூர்த்தி, ஆகாய கங்கையைத்தருவித்து, தருப்பை, மாவிலை, சமித்து முதலிய ஓமத்திரவியங்களைச் சேகரித்து வாழை, கமுகு, தெங்கின்குலை முதலியசிறப்புகளை வேண்டுமிடங்களில் அணிபெறநாட்டி, வீதிகடோறும் பனிரீளாயிறைத்துப், புழுதியையடக்கி, முற்றமெங்கணுஞ்சந்தனக்குழம்பினன்மெழுகிப், பலவிசித்திரங்களான கோலங்களையமிடுவித்து, பாலிகை, கரக மாதிரியபல மங்கலத்தினுசுக்களாவருவித்து, திருவிளக்கு, பலவிளக்கு, குடத்தீபமுதலிய சோதிகளையமைத்து, இன்னும் இத்தன்மையவாகிய எல்லாச்சிறப்புக்களையுஞ் சர்வசாக்கிரதையோடு நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தான். அச்சமயத்தில் தான் முன்னர்வணந்தனுப்பிய திருமணப்பத்திரிகையைக்கொண்டுபோன தேவதூதர்கள், வாயுவே. கமுகுவேகமும் தங்கட்குப்பிற்படத்தக்கதாகவோடி, அவ்வவர்கட்கறிவிக்க, உடனே அம்மணவோலையைவாங்கியாவருநிமிர்ந்துவாசித்துச், சந்திரர், சூரியர், முதலியநவக்கிரகங்கள், மூப்பத்துமுக்கோடிதேவர்கள், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகள், கருடர், காந்தருவர், சித்தர், வித்தியாதரர், போகபூமியர், ஆகா

யவாசிகள், பாதலவாசிகள், சேடனாதிய நாகராசாக்கள்முதல், மற்றத்தீபாந்தரங்களி லிருப்பவர்களுந், தங்கடங்கண் மனை மக்கள் சுற்றத்தினர்முதலிய கூட்டங்களோடு ஏகமாகத்திரண் டி, கடையுதத்திற் சத்தசாகரங்களுங்கரைபுரண்டு மேருவைச் சூழ்வதுபோல, தேவதேவோத்தமராகிய கணேசமூர்த்தியினு டைய திருக்கல்யாண சம்பிரமத்தைத்தரிசித்து ஈடேறுங்களிப் பினராய்ச், சயவுச்சாகங்களுடன் ஒவென்னுஞ்சத்தமெழ, நற்புறங்களினுமிருந்து, தேவத்தச்சனால் நிருமாணித்திருக்கி ன்ற நகரமெங்கணும் வந்து நெருங்கினார்கள். பின்னர் பிரம தேவனானவன், வந்தபரிசனங்கட்கெல்லாந் சகலவாபரணம் உணவுமுதலியவைகளை அவ்வவர்கட்குவேண்டிடும் அளித் துவரும்படி. சங்கநிதி, பதுமநிதி, சிந்தாமணி, பஞ்சதாரு, காமதேனு முதலானவைகட்காக்கியாபித்துத், தான் பின்னர் நடத்தவேண்டிய முயற்சிகளிற் பிரவேசித்தான். இப்பால் அக்காமதேனுமுதலியவைகள் பிரமனிட்டகட்டையின்படி ச கலசெல்வங்களையும் வந்தவர்கட்கெல்லாந் தந்துவர, அவை களை இந்திரன்முதலியதேவர்கள் பெற்றுக்கொண்டு மனக்க ளிப்படைந்து, வேறொருதெய்வலோகத்தி லடைந்தவர்களைப் ப்போல அளவில்லாத ஆனந்தக்கடலுண் மூழ்கினார்கள். அந் நகரத்துள்ளோர்களும் எந்தையாகிய கணேசமூர்த்தியினது தி ருக்கல்யாணத்திற்குச் செய்துவைத்த தூதனவலங்காரங்களைக் கண்டு, முன்னர் காணக்கூடாதவயர்ந்த பரகதியைப் பின்ன ரடைந்தவரை யொத்துக்களிப்படைந்தார்கள். அந்நகரத்தின் கண், பன்னிரண்டுகோடி சூரியர்களுஞ் சந்திரர்களும் உடுக்கூ ட்டங்களும் ஒருமிக்கக்கூடியிருக்கின்றமையால், அங்கு இரா ப்பகலென்னுங் காலவேற்றுமைகள் இல்லாது ஒரேதன்மையா கியிருந்தது. காமதேனுகொடுக்காநின்ற வுண்டிகளையுங், கற்பக தருவளிக்கின்ற ஆபரணங்களையும், அந்நகரத்துவந்திருக்கின்ற ஆடவர்களும் மங்கையர்களும் பெற்றுக்கொள்வதனால், அவர்

கள் தங்கள் பெயரின் மாத்திரம் வேறு பட்டிருந்தார்களேயன்றி உருவத்தில் ஒருவனாயொருவர் ஒத்தவராகி இருந்தார்கள் பரிசாதம், மந்தாரம் கற்பகம், தேவதாரம், சந்தானம் என்கிற பஞ்சதாருக்கள் நெருங்கியசோலைகளானவை தம்முட்பலவதிக யங்களையுண்டாக்கச், சிலர் அவ்வற்புதங்களைப்பார்த்து அவ்விடங்களைவிட்டு நீங்காதவர்களாயிருந்தார்கள். இளமைப்பருவ த்தையுடையமங்கையரும், பெருமைபொருந்திய மைந்தர்க ளும்; தாங்களிச்சித்தவண்ணங் கற்பகமுதலியவைகளாற்ற ரப்பெற்று, மலர்பொதுளியசோலைகளிற்சென்று விளையா டல்செய்தார்கள். இரத்தினபரணங்களையணிந்தகுசாரவிந்தங் களையுடைய மங்கையர்கூட்டங்களிற், சிலர் அம்மனையாடுவார் களும், சிலர் பந்தாடுவார்களும், சிலர் புனல்விளையாடுவார்க ளும், சிலர் ஊசலாடுவார்களும், சிலர் தங்கடங்களன்பினா யுவந்து தேடுவார்களும், சிலர் அவ்வன்பினாக்கலந்து களிப் படைவார்களும், சிலர் கிளிப்பிள்ளைகளினுடையமெல்லியசொ ற்களால் நாகணவாய்ப்புட்களினுடைய மொழிகளைக்கீழ்ப்படுத் துவார்களும், சிலர் இந்நாகணவாய்ப்புட்களினுடைய சொற்க ளால் அக்கிளிப்பிள்ளைகளின் மொழிகளைத்தாழ்வுசெய்வார்க ளுமாகிச், சோலைகளெங்குமனங்களித்துலாவியிருந்தார்கள். க ருப்புவில்லையேந்திய மன்மதனுங்கண்டு நாணத்தக்க வனப்பி னைவாய்ந்த ஆடவர்களிற் சிலர் யானைகளோடு யானைகளையும், குதிரைகளோடு குதிரைகளையும், ஆடுகளோடு ஆடுகளையும், க வுதாரிகளோடு கவுதாரிகளையும், காடைகளோடு காடைகளையும், கோழிகளோடு கோழிகளையும், பொருதுவித்துச்சயங்கூறிக்க ளிப்படைந்தார்கள். வேதாகமமுதலியவைகளைத்துரிசறவாரா ய்ந்துணர்ந்து, இருவினைகளினின்ற நீங்கியமகாதவத்தையுடையவசிட்டர்முதலான ரிஷிபுங்கவர்களில் சிலர் தருமவாதஞ்செ ய்கின்றவர்களும், சிலர் அருத்தவாதஞ்செய்கின்றவர்களும், சிலர் காமவாதஞ்செய்கின்றவர்களும், சிலர் மோக்ஷவாதஞ்செய்

விநாயகர்திருமண

கின்றவர்களுமாகியிருந்தார்கள். சனகர்முதலிய யோகீஸ்வரர்கள், பரதத்துவஸ்வரூபியாகிய சிவபெருமானது ஆகமப் பிரமாணத்தினாலுங், காட்சிப்பிரமாணத்தினாலுங், சிவோஷ்டமாகிய பதிபசுபாசங்களின் றன்மைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அணிமாதியட்டமா சித்திகளினும் வல்லசித்தர்கள், சம்மை வணங்காநாயெல்லாம் வணங்குவித்துப், பல வற்புதவிலையாடல்களை நடாத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். தேவர்கள், சங்களினத்தினருடன் பற்பல தர்க்கங்களைப்பேசி அவ்வவர்கள், ஆண்மைகளை யாதரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்நகரவாடம்பரங்கள் இவ்வாறிருக்கப் பதுமநிதி, சங்கநிதி, கற்பகத்தரு, முதலிபவைகளுற்றந்த ஆடையாபரணதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்யாணமண்டபத்திற், பொன்னாற் செய்து நவரத்தினங்கள் பதித்திருக்கின்ற தூண்கடோறு நாட்டியிருக்கும் மரகதவாழைகளுங், கமுகமரங்களுங், கன்னற்றண்டுகளுங், கண்டவர்கள் அதிசயிக்கும்படிச் சொர்ணபரணங்கள், பட்டாடைகள், அமுதுகள், சிற்றுண்டிகள், முதலானவைகளை யளவில்லாமற் கொடுத்துவந்தன. சுவர்த்திலங்களின் முறைமையாகத் தீட்டியிருக்கின்ற சித்திரங்களெல்லாங், சொற்கமத்திய பாதலமுதற் சகல தீபாந்தரங்களிலுள்ள வேறுவேறான பொருள்களை, வந்தவர்கட்கெல்லாம் வரையாது கொடுத்து ஏவல்செய்துகொண்டிருந்தன. அம்மண்டபத்தைப் புடைசூழ்ந்த சோலைகளி லமைத்திருக்கின்ற பல விசித்திரங்களான பிரதமைகளெல்லாங், கற்பகாதிகளைப்போல அவ்வவர்க்கு வேண்டிவனவற்றை ஆவல்தீரவளிப்பதன்றி, அக்கற்பகாதிகளையுங் கண்டு ஆசியஞ்செய்து அளவற்ற அற்புதங்களை நடாத்திவந்தன. சாயை தோற்றாத்தன்மையராகிய தேவர்கள் வடிவங்களை, அம்மண்டபத்திற் பதித்திருக்கின்ற ரத்தினங்கள் காட்டுவதனால், அத்தேவர்கள் அச்சாயைகளைப்பார்த்து, ஈதென்னகாரணமெனச் சந்தேகித்தார்கள். இவ்வாறு அளவுற்ற

பெருமிதங்களோடு தேவதச்சனால் நடுமாணி ௧௬ அம்மண்டபத்தின் சிறப்புகள் யாவரா லளவிட்டுரைக்கற்பாலன. இப்பால் நாரதமகாமுனிவர் சகல சம்பிரமங்களை, நடுமாணியின் நிறைவேற்றி யிருப்பதைப்பார்த்து மனங்களிந்து, விடைந்தெழுந்து, வெள்ளியங்கிரியைச்சேர்ந்து, சிவபெருமான் சந்திரதானத்தை யடைந்து, மும்முறைவலம்வந்து, சாவடாங்கமாக வணங்கி, ஓதயாந்தியே, விநாயகப்பெருமான் திருக்கல்யாண மகோற்சவத்திற்குரிய சகல வலங்காங்களுக்குச் செய்து நிறைவேறின. அரசர்கள் தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினோர்வந்து நெருங்கி யிருக்கின்றனர். தேவரீர் அடியேங்கண்மீது திருபைபுரிந்து எழுந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்துகொள்ளலுஞ், சிவபெருமான் சந்தோஷித்து, விநாயகமூர்த்தியையழைத்து, ஐயனே, பிரமனால் வளர்க்கலுற்ற சித்திபுத்திகளைத் திருமணஞ் செய்வதற்கான கோலத்தைக் கொள்ளுகவென்ற திருவாய்மலர்ந்தனர். அதுகேட்ட சுத்த தத்துவமூர்த்தியாகிய விநாயகக் கடவுளானவர், தெய்வகங்கையிலாடித், தேவர்களுடைய இமையாவிழிகளை இடைவிடாது இமைக்கச்செய்யும் வனப்பினை வாய்ந்த தமது திருமேனியினொளியைச் சிறிது தணியச்செய் பவர்போலப் பீதாம்பரத்தையெடுத்து அனாயிற்சாத்தி, வாசனை வீசுகின்ற கூட்டுவருக்கச்சந்தனத்தை மாறினிடத்துந் தோள்களினிடத்தும் பூசிக்கொண்டார். சந்திரனை முடியிலணிந்ததைத் தெரிந்துகொண்ட மற்றக் கோள்களானவை, தாமும் அம்முடிமேலேறி யிருப்பதற்கெண்ணி அரியதவங்களைச் செய்து, அவைகளைபுந் தமது நன்முடியிற் சூட்டிக்கொண்டதற்கொப்பாக, மிக்க வொளிபொருந்திய நவமணிகளை வரிசையாகப்படுத்திப் பொன்முடியினைச் சூட்டிக்கொண்டார். சடைமீதுருக்கின்ற சந்திரன், அச்சடையை மறைத்திருக்கின்ற முடிமீதுருந்து திருமணச்சேவை செய்யானாயின், அவனுள்ளம் வருந்துமென் நெண்ணினவர்போல, அச்சந்திரனை அப்

விநாயகா திருமண

பொன் முடியின்மீது பொருந்தவமைத்து, அவனைச் சூழ்வ ரக்கொன்றை மாலிகையினையணிந்துகொண்டார். பல்லாயிரங் கோடி யண்டங்களினுள்ள ஆன்மகோடிகளைத்தையும், அநா நொடியிற்றகித்து நீராக்கவல்ல தமது துதல்விழியின்வெப்பத் தை, அக்கலியாணசபையிற் காட்டாதவண்ணம் அதனைத் தணிவிப்பவர்போல, அதன்முன்னர் கண்டவர் வியப்படையத் தக்க பிரகாசத்தினையுடைய இரத்தினப்பட்டத்தை யணிந்து கொண்டார். பொன்முடியிலணிந்த மூன்றும்பீறையினது நில வென்று சொல்லும்படி, ஒப்பற்றநெற்றியில் வெண்டிரு நீற் றையணிந்து, அதனடுவின் மிக்க வாசனைகலந்திழைத்திருக் கின்ற சிவந்த திலகமிட்டுக்கொண்டார். திருக்கரத்திலிருக் கின்ற கொடியாகியமீனும், ஆகாயத்திலிருக்கின்ற அருந்ததி யாகியமீனும், தமது திருமுகமாகிய கருணைக்கடலில் இன்புற் றிருக்க வெண்ணிப், பக்கங்களில்வந்து பொருந்தியிருப்பன போல, அழகுநிறைந்த மணிகளாற்செய்யப்பட்ட மகரகுண்ட லங்களைக் காதிலணிந்துகொண்டார். முகமாகிய பதுமநிதி யைத் தாங்குகின்ற சங்கநிதியாகிய கண்டத்தில் சிந்தாமணி யைப்போலத், தரளமாலையையும் பொன்னாபரணங்களையுமணி ந்து, இடையில் உதரபந்தனந்தரித்து, கைகளிற் கடகங்களைப் பூண்டு, விரல்களின் மோதிரங்களைச்சூடித், திருவடிகளிற் சிலம்புகளையார்த்து, இன்னும் அளவற்ற ஆபரணங்களைச் சிறப்பெய்த வணிந்துகொண்டார். இவ்வாறு விநாயகக்கடவுள் திருமணக்கோலங்கொண்ட சிறப்பைச் சிவபெருமான் கண் களிக்கப்பார்த்து, ஈராயிரமருப்பினோடு மலைபோன்று பாரித் திருக்கின்ற அயிராவணத்தை அவருக்குத்தந்து, தாமும் உமா பரமேஸ்வரியும் ரிஷபவாகனத்திலெழுந்தருளினார்கள். கூரிய வேலாயுதத்தையேந்திய முருகக்கடவுள் மயில்வாகனத்திலேறி யருளினார். துவாதசாதித்தர், ஏகாதசருத்திரர், அட்டவித்தி யேஸ்வரர், அட்டவசக்கள், அட்டதிக்குப்பாலகர்முதலிய எல்

வைபவம்.

லாத் தேவர்களுஞ், சர்வரலங்காரசோபிதராய் அவ்வவர் வாகனங்களிலேறிப் புடைசூழ்ந்தார்கள். நிகும்பன், கும்பன், சங்கபாலன், குமுதன், பானு, தனஞ்சயன், தசமுகன், காலபாசன், விசயன், முதலிய பூதகணத்தலைவர்களோடு, நந்திகேஸ்வரரும் மற்றுமுள்ள கணநாதர்களும் நெருங்கினார்கள். யாவருந் துதித்தற்குரிய முதன்மைபெற்றிருக்கின்ற பிரணவமந்திரம், வேதங்கள், கலைகள், காலங்கள், இராசிகள், சந்திரகோடி மகாமந்திரங்கள், முதலியவைகளோடு, காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீபதம், சூட்சமம், சகத்திரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விஜயம், நிசுவாசம், சுவாயம்புவம், அனலம், வீரம், இளையவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், பிம்பம், புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தானசர்வோத்தமம், பாரமேச்சரம், கீரணம், பேதம், வாதுளம், என்கின்ற இருபத்தெட்டாகமங்களும் ஒவ்வொரு தேவ வடிவங்களாகத் திரண்டுவந்தன. இவ்வாறு சகலசம்பிரமத்தோடு யாவரும்புடை சூழ்ந்து நெருங்கிய சமையத்தில், விநாயகமூர்த்தியானவர் அயிராவணத்திலாரோகணித்துப், பூதகணங்கள் புகழ்பாடி வரவும், மாதவர் வேதமோதிவரவும், சந்திரவட்டக் குடைகள் ஆகாய வெளியை மறைக்கவும், பலவித பூட்டுக்கொடிகள் இருமருங்கினு நெருங்கவும், சிலர் ஆலவட்டங்கள் வீசவும், சிலர் சாமனாகளிரட்டவும், தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரப்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி, என்கின்ற பஞ்சவாத்தியங்கள் நாற்றிசைகளினு முழங்கவும், இன்னும் அளவற்ற ஆடம்பரங்களோடு, பெரும்புறங்கடல் பெருகுமாறுபோல, எள்ளிட இடமில்லாமல், ஒருவரோடொருவர் அடர்ந்து, கிரீடங்களுடன் கிரீடங்கள் புசங்களுடன் புசங்கள் ஊடுதாக்க, ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லுமளவில், அட்டபுயாசலங்களையுடைய சிவபெருமானோடு கணேசமூர்த்தி திருமணக்கோலங்கொண் டெழுந்தருளிவருவதைப், பிரமன்விண்டு முதலிய தேவகணங்களாதி

விராயகர்திருமண

யர்கண்டு, அளவளாவிய வாணதத்தோடும் எதிர்கொண்டு சென்று, சுற்பகமலர்களைத்தூவி யருச்சித்துச், சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, அந்நகரத்துள்ள இராசவீதியில் வலமாக வழைத்துக்கொண்டுபோய்த், திருக்கல்யாணமண்டபத்தி லெழுந்தருளச்செய்தார்கள். உடனே சரஸ்வதியானவள் சொர்ண கரகத்திற் றெய்வகங்கையை யேந்திவந்து, கணேசமூர்த்தி யினுடைய திருவடிகளில் அபிஷேகிக்கப், பிரமதேவன் மிருந்த வணக்கத்தோடும் அத்திருவடிகளைவிளக்கி, மெல்லிய ஆடைகொண்டொற்றினான். பின்னர் சிவபிரானும் உமாதேவியும் ஓராசனத்திலிருந்தனர். சுப்பிரமண்ணியர்முதலிய மற்றைத் தேவர்களெல்லாம் வெவ்வேறுதனங்களில் அமைந்தனர் விநாயக்கடவுள் அம்மண்டபத்தினிடத்தில் அமைத்திருக்கின்ற மாணிக்கசிம்மாசனத்தில் ஆரோகணித்துத் தேவமாதர்கள் நடிக்கின்ற ஆடலினும் பாடலினும், தமது திருக்கண்ணோக்கினைச் சாத்தியிருந்தனர். அளவற்ற தேவஸ்திரீகள், வெள்ளடை, பாகு, வாமைக்கனி, தெங்கின்கனி, மற்றுமுள்ள பலாதிகள், இரத்தினாபரணங்கள், பூமாலைகள், சித்திரப்பட்டுகள் முதலான மங்கலவரிசைகளைத், தனித்தனிப் பொற்றும்பாளங்களில் நிரப்பித், தங்கடங்கள் கைகளிலேந்திக்கொண்டு, சாமரை, பூரண சூம்பம், கண்ணாடி, தோட்டி, முரசு, மணிவிளக்கு, கொடி, இளைக்கயல், என்கின்ற அட்டமங்கலத்துடன், பல வாத்தியங்களுமுடங்க, அந்நகரவீதியை வலமாகவந்து, விநாயகப் பெருமான் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கல்யாணமண்டபத்திற் றெழுப்பாகவைத்து வணங்கினார்கள். இப்பால் அந்தப்புரத்திலிருக்கின்ற சித்திபுத்தியென்னுங் கன்னியர்களைச், சரஸ்வதி, இந்திராணி, இலக்குமி, அதிதி, அனசூயை, அருந்ததி, என்கின்ற மாதர்களாவரும், வணங்கி வாழ்த்துதல்செய்து, சிரோரத்தினங்களால் இழைத்திருக்கின்ற ஆதனத்தி லெழுந்தருளப் பண்ணி, அங்கு வந்திருக்கின்ற தேவமாதர்கட்கெல்லாம் வே

வைபவம்.

றுவேறு கனிவர்க்கங்களையும் வெள்ளடை பாகுகளையுந் தங்கள்
 கைமிதப்பத்தந்து, பின்னர் யாவரும் புடைகுழந்து பற்பல
 எவல்களை இயற்றிவர, அக்கன்னியர்க்குத் திருமஞ்சன மாட்
 டிவதானார்கள். புணுகுசட்டம், கோட்டம், நாகப்பூ, முத்தக்
 காசு, சயிலேகம், விலாமிச்சம், இருவேரி, ஆரியக்கோட்டம்,
 மாஞ்சில், மலையிருவேரி, பச்சிலை சச்சோலம், அதிமதுரம். தக்
 கோலம்,வாழைப்பூ,நன்னூரிப்பூ, கண்டில்வெண்ணெய்,மகிழம்
 பூ,தாவரிசி,எலம்,சாதிக்காய்,வெண்குங்கிலியம்,இலவங்கம்,நா
 கணம், மஞ்சட்டி, சண்பகமொக்கு, அரத்தை, சாம்பிராணி,
 தகரம், கருங்குங்கிலியம், வெட்டிலேவர், மாலிகை, என்கின்ற
 முப்பத்திரண்டு பொருள்களோடு, கத்தூரி, குங்குமம், கற்பூரம்,
 அகில், சந்தனம், என்கின்ற ஐவகை வாசனைத்திரவியங்களும்,
 நாவல், கடுக்காய், நெல்லிக்காய், தான்றிக்காய், ஆல், அரசு,
 அத்தி, இத்தி, கோணக்கிழங்கு, மாந்தளிர், என்கின்ற பத்து
 வகைத் துவர்ப்புச்சாக்குகளுஞ்சேர்த்து, வெள்ளிலோத்திரப்ப
 ட்டடையையம் அனாத்சந்தனவண்டலையுங் கலந்து, மிக்கபக்
 குவத்தோடு காய்ச்சப்பட்டிருக்கின்ற பரிமளமிசூந்ததயிலத்தை
 அம்மங்கையற்கூந்தலிற்றிமிர்ந்து, பின்னல்களைமெல்லெனைச்
 சிக்கறுத்துப், பலமாதர்கள் மங்கலவாழ்த்துகளைச்சொல்ல நலங்
 கிட்டு, யானையின் பிடரியிற்கொணர்ந்துவந்த கங்காசலத்தினா
 ற்றிருமஞ்சனமாட்டிப், பனியைப்போன்ற மெல்லிய ஒற்றா
 டைகளினால் இருவர்திருமேனிகளிலும் ஈரம்புலர்த்திப், பிறந்
 தபோதே பெண்ணென்று சொல்லற் கோரடையாளமாக வந்த
 உறுப்பினுக்குப், பல உபசாரத்தோடு முன்னதாகச்சிறப்புச்செ
 ய்வதுபோலப் பட்டாடையினைச்சாத்தி, அதன்பின்னருண்
 டான மற்றோரடையாளமாகிய தனங்கட்கு உடனே உபசரிக்
 கத்தக்கதென்று, இயற்கையிற்குளிர்ச்சியும் வெம்மையும்பொரு
 ந்திய அவைகட்குச், செயற்கையிற்றண்மையுங்கடுமையுஞ்செ
 ய்பவர்போல, மணமிசூந்தசந்தனச்சேற்றையருவருப்புண்டாக

விநாயகர் திருமண

வப்பி, மேருமலையிற்படர்ந்தமேககூட்டங்கட்கொப்ப, அகி
புகைமுதலியவாசனைப்புகைகளை யூட்டினார்கள். பற்பலமே
கள் டெருங்கிப்பூசுதிருக்கின்ற கானகத்தைப்போலவும், ஆகா
முழுவதும் உடுக்கூட்டங்கள் நிரம்பவருகின்ற இருளைநிரப்
பும், சிப்பினால்வாரிப்பரவியிருக்கின்ற கூந்தலிற்பலவித ரத்ந
னமாலையினையொத்த பன்னிறமலர்மாலிகைகளைச்சேர்த்து, எ
த்தின் முரிப்பினையொப்பக்கொண்டையிட்டார்கள். மதம்பெ
ழிகின்ற யானையானது தன்மருப்பிற்றுதிக்கையைச் சுற்றி.
கொண்டதுபோலக், கஸ்தூரிமணங்கமழ்கின்ற உச்சிக்கொண்
டையில் முல்லைமாலையினைச்சூழ வணிந்து, மேகமானது வெ
ளியநீர்த்தானாகளைச் சொரிவதுபோல, அவ்வுச்சிக்கொண்டை
யிற் பிரகாசிக்கின்ற முத்துமாலையினைத்தொங்கவிட்டார்கள்
இந்திரன் தனதுவில்லைற் றன்வாகனமாகிய மேகத்திலவைத்த
துபோலக், கரியகூந்தன் மருங்கடைந்திருக்கின்ற துதலின்
மீது, அவ்விந்திரதனுசிலம்பு தொடுத்ததையொப்பதுதலண்
மாலையினையணிந்தார்கள். விநாயகப்பெருமான் திருமுடியின்
மீதுவிளங்கியிருக்கின்ற இளந்திங்களையுந், திருக்கரத்திலேந்
தியிருக்கின்றமயிர்கொடியையும், அவர்காதலியராகிய சித்தி
புத்திகளும் அணிந்துகொள்வது முறைமையென்று, சந்திரப்
பிறையையும்மயிலணியையும்முடியின்மீதணிந்தார்கள். இராகு
க்கோளானதுஇக்கூந்தல்முகிலன்று சைவலமென்றும், முகம்பூ
ரணசந்திரனன்றுதாமரைமலரென்றுங்கருதியசலுமாறு, மகரத்
தினதுபேழ்வாயையொத்த சிவந்தநிறத்தையுடையமணிகளைய
முருண்டாக நெற்றியிலணிந்தார்கள். நாணின்றிவினைத்துஅம்பு
தொடுத்திருக்கின்ற அழகியவில்போன்றநெற்றியில், அத்திரஞ்
சத்திரமுதலியஎவ்விதஆயுதங்களாலும்வெல்லப்படாநவீநாயக
க்கடவுளுடைய ப்ரசாபத்தைப் பொத்திவைத்ததுபோலச், சிவ
ந்த திலதப்பொட்டினையிட்டார்கள், அமுதபானாகிய தேவர்
கள், விழிகளைப் பாற்கடலென்றும், அவையிற்படர்ந்த செவ்

வரிகளைப் பவளங்கொன்றும், மணிகளை மாயவனென்றுங், கொங்கைகளை மந்தரகிரியென்றுங்கருதி, யேக்கமுருதவண்ணம், அவ்விழியின்களைக் காத்தற்கோரடையாளமாக அஞ்சனத்தீட்டினார்கள். இம்மங்கையர் கண்கள் ஆலத்தையும் அமுதத்தையும் அளிப்பனவன்று, சுத்த திருப்பாற்கடலேயென்றும், அவைகளிற்றீட்டப்பட்டது அஞ்சனமன்று, அதனையுண்பான் வந்தமேகமென்றுங்கருதி மயங்குதற்கேற்பனவாக, அக்கடவினிடத்துண்டாகிய சங்கநிதியாலன்ற நீண்ட தரளமணியினை நாசியின்மீ தணிந்தார்கள். அம்மங்கையர் முகாவிர்தமாகிய சகோரபகழியானது, நெற்றியைச் சந்திரபிம்பமெனக்கருதி அமுதுண்ண வந்திருப்பதைப்போல, அம்முகாவிர்தத்தில் விளங்கியிருக்கின்ற கண்ணினைகளாகிய நீலோற்பலமலர்களின் அழகை, மற்றைய நீலோற்பலமலர்கள் கிரிகித்துக்கொள்ளுமாறு இடந்தேடிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்று சொல்லும்படி, மிக்க வொளிவிளங்குஞ் செவிகளின்மேல் அன்றலர்ந்த நீலோற்பலமலர்களை யணிந்தார்கள். தாய்தந்தையரைப்போல அம்மங்கையர்கள் வளர்த்த அன்னப்புட்களானவை அவர்கட்கு இரகசியஞ்சொல்லச் செவிகளினடுத்திருப்பனபோல, ஒளிமிகுந்த மணிகளை வரிசைபெறச் சேர்த்துப்பதித்த அன்னக்கொப்புகளை யணிந்தார்கள். உரோகணிமாது அம்மங்கையருடைய வொளிமிகுந்த வதனத்தினைத், தன்காதலனாகிய சந்திரனென்றுகருதி விருப்புற்றடுத்திருப்பதுபோலக், குளிர்ச்சியு மழகும்வாய்ந்த தரளத்தினுற்செய்த கன்னப்பூவென்னும் ஆபரணத்தினையணிந்தார்கள். இம்மங்கையர் முகமானது தேனையுமிழ்கின்ற தாமரைமலர்போல மலர்ந்து, அமிர்ந்தமொழுகுகின்ற சந்திரனைப்போலக் குவிரிந்து, நம்மைப்போலவுங்கிரணங்களைவீசிப் பிரகாசிக்கின்றதெனக்கருதி, சூரியனானவன் வணங்குவந்திருப்பதுபோலப்பதுமாகத்திற்செய்தபசியருண்டலத்தினை யணிந்தார்கள். கன்னிக்கமுகினையொத்த கண்டத்

விநாயகர்திருமண

தில், கண்டோர்களது கண்ணெச் சிலடையாதிருக்கக் காப்புச் செய்ததுபோலக், கிரணங்கனையுடைய பல மணிகளாற்செய்த கட்டுவடத்தினே அக்கண்டத்தின்மீ தணிந்தார்கள். கல்யாண மகிழ்ச்சியினால் அம்மங்கையர்க்குக் கொங்கைகள் பூரிப்பதனாலும், தோள்கள் பருத்திடலாலும், இப்புமியின்கண் இடமில்லாமற்போமென்று கருதி, அவைகள் பருத்தலைத் தடை செய்பவர்போல, ஒளிமிகுந்த தனங்கட்குக் கச்சினையுந், சோள்கட்கு வாகுவலயத்தினையுந், கைகட்கு வளையினையுந், விரல்கட்கு மோதிரத்தினையுமணிந்தார்கள். மிக்க மதர்ப்பினையுடைய கொங்கைகட்குப் பல வரிசைகளையளிப்பவர்போல, அக்கொங்கைகளின் மருங்கெல்லாங் கிரணங்கள் வீசுகின்ற மாணிக்கமாலை, பவளமாலை, முத்துமாலை, வச்சிரமாலை, கோமேதகமாலை, முதலியவைகளோடு, அணிபெறக்கோத்த பூமாலைகளைய மணிந்தார்கள். கொங்கைகளினின்றும், பல மணிவடங்களாகிய நதிகள் ஒளிவிட்டு வீழ்கின்ற நிதம்பமென்னுங் கடலுக்கு நானைய நிருமிப்பவர்போலப், பற்பலமணிகளாற் றெரிந்துகோத்த முப்பத்திரண்டு கோவையாகிய மணிவடத்தினையும், அணைப்பட்டிகை முதலான ஆபரணங்களையுமணிந்தார்கள். அளவற்ற நான்தேடியுங் காண்டற் கருமையனவாயிருந்த திருவடிகளை, இன்று கண்டோமென்று நான்குவேதங்களா மனங்கனித்து விடாமற் பற்றிக்கொண்டதுபோல, அம்மங்கையருடைய பாதுகாபதுமங்களிற், பாடகரு, சதங்கை, தண்டை, சாபுரம், பாசாலம், பொன்மோதிரம், என்னும் ஆபரணங்களையணிந்த மெம்பஞ்சக் குழம்புந்தீட்டினார்கள். அம்மங்கையர், ஆபரணமுதலியவைகளாற் செயற்கையழகுவாய்க்கிருக்கும் வனையமாதர்கள்போ லுருக்கொண்டிருப்பினும், இயற்கையிற்றானே அளவற்ற வனப்புக்களை வாய்ந்தவர்களென்று, இதுகாறுஞ்செய்த செயற்கையழகைமறைத்துக் காட்டுவார்கள்போல, அனாதொடுதுத் தோள்வளையில் மெல்லிய ஆடையினை யணிந்தார்கள்.

லுங்வாறு சித்திக்கு, இலக்குமி, அதிதி, இந்திராணி, என்னு மூவர்களும். புத்திக்கு, அனருயை, அருத்தி, இரத்திசேவி, என்னு மூவர்களுமாக, மணக்கோலத்திற்குரிய விலங்காரங்களுையெல்லாங் குறக்கச் செய்துமுடித்து, அவ்வடத்தினின்று நீங்கிச், சிவபிரான் இடப்பாகத்தமர்ந்த பார்வதிதேவியாருடைய கடைக்கண்ணோக்கின் கோகநின்ற, அன்னையே, முன்னம் அடியோங்கன்செய்த தவப்பயனாகத் தேவரீர் ஆக்கியபித்த பணிவிடைகளைக் குறைவின்றி நடாத்தி வந்தனமென்றறிவித்து வணங்கி, அத்தேவியாருடைய வணுஞ் னைபெற்றுப், பின்ன ரவ்வறுவரும் அம்மங்கையாள் நவரத்தினச்சிவிகைகளிலேற்றிப், பல விண்ணின்மாதர்களுந் தோழியர்களும் புடைகுழ்த்து வரவும், வெண்பட்டிக்கொடைகள், மயிற் றீஞ்சங்கன்முதலிய வலங்காரங்களோடு பலவகைக் கொடிச் சின்னங்கள் விளங்கவும், குடமுழாமுதலிய பல வாச்சியங்கண் முழங்கவுமாக, அளவற்ற வைபவங்களோடு வீதியிலெழுந்தரு ள்ச்செய்தமாத்திரத்தல், முளைமுதலியவெல்லாம் முறைமை பாகச் சேர்த்த வைத்திருக்கின்ற கல்யாணமண்டபத்தில், சனமகாமுனிவர் ஆசிரியராசவந்த, தருப்பை, வெண்பொரி, முதலிய பலவகைப்பொருள்களையுஞ் சேசரித்து, முகூர்த்த உவளை பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் ஒருவர்க் கொருவரொப்பாவசன்றி, மற்றொருவரொப்பல்லாத அம்மணப் பெண்களிருவோரும், வீதியை வலமாகவா, திருக்கலயாண மண்டபத்திலிறங்கிக், கற்பகசருவின் இருமாருங்கிலும் படாந் திருக்கின்ற காமவல்லிக்கொடிபோலக், கணேசமூர்த்தியினுடைய பககத்திற்கு கலந்திருந்தார்கள். உடனே மண்ணில் வழுக்கிவிழ்ந்த தேவர்கள் மீட்டும் விண்ணிற்புக்கு மகிழ்வையடைந் ததுபோல, இதுகாறங் கணேசமூர்த்தியை நீங்கியிருந்த அம் மங்கையர்மீட்டும் அவர் சமீபத்திற்கலத்தலும், முன்னர் வேறு பட்டு விளர்த்திருந்த நிறத்தினைப்போக்கித் தங்கள் சபாவவடி வத்தினையடைந் தார்கள். இப்பால் சகலகலை வல்லவராகிய சனகமகாமுனிவர் சங்கற்பஞ்செய்து, புண்ணியாவாசனம்புரிந்து, அம்மணப்பந்தரிலுள்ள பொருள்களையெல்லாந் தூய்மையாக்கிக், கணேசமூர்த்தியை வேதாகமங்களாற்றறு திததுத், சேன்கலந்தபாலும் பழமுமளித்தது அருககியம், பாத்தியம், அசமனம், என்கின்ற மூன்று மந்திரசலங்களையுந்தந்து, மணப் பெண்களுக்குக் கூறைமுதலியவைகளை யணிவித்ததுப், பிரம தேவனைக்கூவினர். உடனே அப்பிரமதேவன் வினாந்துவந்து, தமயிதசமேதரர பெழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகக்கடவுளுடைய மணவணிக்கோலத்தை மனங்களிக்கக்கண்டு, கரங்

விநாயகர் திருமண

களைச் சேர்ந்தவராகிய, தொழுது துதித்துத், தன்னருகின்ற கின்ற சரஸ்வதியைப்பார்க்க, அவள் பலதெய்வப் பெண்களுடன் துரிதமாகச் சென்று, திருமஞ்சனங், கற்பகமலர், தூபதிபமுதலாகிய பொருள்களைப் பொற்பள்ளயங்களிலேந்தித், தன்கணவன் சமீபத்து வந்துநின்றனன். அக்காலத்திற்சனகமகாமுனிவர் பணித்தருளியபடிக்குப் பிரமஞானவன் வேதாசுமவிதிப்படிப் பாதுகாசெய்ய யத்தனித்தவனாய்ப், பொற்றட்டினிடத்தில் விநாயகமூர்த்தியினுடைய திருவடிகளைச்சேர்ந்துத், தந்தேவியானவன் தங்கக்குடத்தில் நிரப்பிவைத்திருக்கின்ற கங்காசலத்தையெடுத்து மெல்லமெல்லக் கவிழ்த்துவரத்தான்சுத்திசெய்து, திருவொற்றாடையால் ஈரத்தைப்புலர்த்திக், கனபகஸ் துரிமுதலியவைகளைச் சேர்த்திருக்கின்ற சந்தனக்குழம்பையப்பிப், பஞ்சதாருக்களினதுபுதியமலர்களைக்கொண்டருசசித்துச், சாம்பிராணிதூபத்தைக்காட்டிக், கற்பூராஞ்சனங்கொடுத்துச், சோடசவுபசாரங்களோடும் பூசனைகளேநிறைவேற்றியவுடன், உடல் பொருள் ஆவி என்கிறமூன்றையும், அநாதிப்ற்றானே தமக்கு அடிமையாகவுடைய கடவுளுக்குப், பரிபக்குவராயினோர் தங்கள் போதவொழிவினிமித்த மீட்டுமவைகளைச்சமர்ப்பிக்கு முறைமைபோல, விநாயகமூர்த்தியை அநாதிதொட்டுநீங்காத அச்சத்திகளைப், பிரமதேவஞானவன்மீட்டும் பழமைபாராட்டியளிப்பவனாய்க், கணேசமூர்த்தியினுடைய திருக்கரங்களிற் றனதுபுத்திரிகளாகிய சித்திபுத்திகளின் திருக்கரங்களைச்சேர்த்து, சுவாமி அடியேன் அருமையாகவளர்த்தெடுத்த இம்மங்கையதைத் தேவரீர் அங்கீகரித்தது என்னை யாட்கொள்ளவேண்டுமென்று, சரஸ்வதிவிட்ட தெய்வநீர்த்தத்தால் தாராதத்தஞ்செய்து வணங்கினன். அவ்வாறே அத் திருக்கல்யாண மகோற்சவத்தில் வந்திருந்த நவகேள்கள்முதலிய சகலவுயிர்களுந்தாமாகவிருந்தும், அக்கன்னியரை ஏற்றுக்கொள்ளுநிமித்தம் அவைகளினின்றும் வேறாகிவீற்றிருக்கின்ற கணேசமூர்த்தியானவர் அவ்விண்ணப்பசுதிற்கு அருள்சூர்த்து, ஓர்தந்தை தன்கையிலிருக்கின்ற வெள்ளடையைச் சிறிய மதுலையைற்றந்து, மீட்டும் அதைத்தன்வாயுற்கிரகித்துக்கொள்ளுமாறுபோல, முன்னர் அப்பிரமன் கடைத்தேறுமாறு கடாகுழித்தருளிய அம்மங்கையரை, மீட்டுமவனிடத்தினின்றும் தாம் ஏற்றுக்கொண்டனர். இப்பாற்பிரமதேவன் தன்னிடத்தினைப்பெற்றுக் களித்தவனாய்ச், சிலகாரியக்காரணத்தாரத்தி, வாழைக்கனி மாங்கனி பலாக்கனி முதலிய கனிவர்க்கங்களையும், மதுவிலிருந்தகருப்பஞ்சாறு ஆவின்பால் தேன் கற்கண்டு முதலியவற்றையும் துக்களையும் பொலிவாகத்

தருவித்துத், தங்கப்பள்ளயங்களினுங் கிணை
பிக்கொண்டுவந்து கர்த்தனே தேவரீர் இவற்றினைப்
அடியேனே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நிவேதித்தனன். பின்
மங்கலபேரி முரசும் மத்தளம் டமா குடமுழா தக்கை வலம்புரி
ச்சங்கம் வேயங்குழல் திருச்சின்னம் பூரி எக்காளை துத்தாரி
சயகண்டை முதலியபலமங்கலவாத் தியங்கள், அண்டங்களதி
ர்ந்து திசைகள்செவிபெட்டத் தக்கதாகத் தாமதாமென்று முழங்
கவும்; தேவர்கள் முனிவர்கள் கின்னரர் கிம்புருடர் சித்தர் வித்
யாதரர் கருடர் கார்தருவர் முதலியசகலசனங்களும், மனவெ
ழுச்சியுடன் தங்கடங்கள் கரங்களைக்கொட்டிச் சப்சயவென்று
போற்றவும், ஏகாதசருத்திரர் துவாதசாதித்தர் அட்டதிக்குப்
பாலகர் முதலியயாவருஞ் சந்தோஷசாகரத்தின்மூழ்கி, இத்தி
னஞ் சன்மசாபல்லியராய் முத்திக்காளாயினோமென்று பலவித
ங்களிற்றுதித்து மங்கலவாழ்த்துகூறவும், அத்திரி ஆங்கீரசர்
கௌதமர் சமதக்கினி பரத்துவாசர் முதலியரிஷிபுங்கவர்கள்
வேதாசுமங்களாற்றுதித்து வாழ்த்தவும், சமுத்திரகோடமும்
அஞ்சும்படியாக ஆகாயத்தின்று தேவதுந்துபிகள் கணகண
வென்று சத்திக்கவுமான இவ்விதவாடம்பரங்களோடு,
சனகமகாமுனிவர் ஒமகுண்டத்தைச்சேர்ந்து, சுற்றிலும் அந்த
ணர்களையிருத்தி, தருப்பைகளைப்பரப்பி, அக்ஷதைகளையி
றைத்து, மந்திரமலர்களாற் பிரணவமுதலிய பிரதம
தேவதைகளை வழிபட்டு, பூரண கும்பங் குடவிள
க்கு முதலியவைகளை ஆங்காங்கு விதிப்படித்தாபித்
துவைத்து, முத்திக்களையுமந்திரபூர்வசமாக வோமகுண்ட
த்திலெழுப்பி, விநாயகக்கடவுளையுஞ்சித்திபுத்திகளையும் அதன
ருகில் எழுந்தருளச்செய்து, ரிஷிபுங்கவர்களும் அந்தணர்குழு
உக்களும் வேதசாகைகளைச்சொல்லிச் சமித்துகளைக் கிரமப்படி
ஒமகுண்டத்திற் போட்டுவர, ஆவின்னெய்யெழுற்றி, இடை
இடையிற்பொரியையும் பாலையுமிறைத்து நன்குகிரகவோமமுத
லிய கருமங்களை வேதாசுமவிதிப்படி விநாயகையருமான்முன்
னிலையில்கிறைவேற்றிப், பூரணகுதியுங் கொடுத்தவுடன், அத்
தீயினிடத்தெடுத்த மைக்குழுமபைமாப்பிள்ளையினுடைய திரு
துதல்விட்டு, பின்னர் அவரைக்கொண்டு கலியாணப்பெண்
களுக்கிவித்து, நாரதமுனிவர் மும்முறைபொசியிட, அவை
களை ஒமாக்கினிக்காகுதிசெய்து, மற்றைச்சடங்குகளையும்வரன்
முறையாகமுடித்தனர். பின்னர் கல்யாணப்பிள்ளைக்கு மகா
விஷ்ணுதோழராகவிருந்து, கைலாகுகொடுத்து பீடத்திலிருந்
தேழுப்பலும், இலக்குமிமுதலிய அறவர்களுந்தங்கள் நாயகிய
ாகிய சித்திபுத்திகளைத்தழுவினெடுத்து, அவர்கள் சுண்டுவிரல்

விநாயகர் திருமண

களைச் சூழ்ந்தே மகப்பேரில் விநாயகப்பெருமானுடைய சுண்டிவிரல் கின்ற சரஸ்வதியைத் தார்க்கள். உடனே சகலரும் புடைசூழ்ந்து னுற் றிவரும்படியாகக் கணேசமூர்த்தியானவர் அசுதீகருண் டத்தை மும்முறைவலம்வந்து, வடபாரிசத்திற்சேர்ந்து, கல் யாணப்பெண்களின் திருவடிகளைத் தமது திருக்கரத்தாற்றாக்கி ழூக்கினிலத்திலிட்டு, முடியில் அம்மியின்மீது வைத்துப், பதி விரதாசிரோமணியாகிய வசிஷ்டமுனிவர் பத்தினியை எதிரி லழைத்து, அவள்மீது தமது திருக்கண்சாத்தினர். இவ்வித மாக அக்கினிதேவன் தவத்தர் தேவர் வேதப்பிராமணர் முத லிய சர்வத்திராள் முன்னிலையிற்சாக்ஷியாகத் திருக்கல்யாண சம்பிரமங்களைத்துங் கிரமமாகமுடிந்தவுடன் விநாயகக்கட வுள் தமது தேவியரோடு தாய்தந்தையர் திருவடிகளில்வண ங்க, அத்தாய்தந்தையர் ஆசீர்வதித்து, மணப்பூரிப்படைந்து, நவரத்தமயமாயிருக்கின்ற ஆதனத்திலிருத்தித் திருமாலேநோ க்க, அத்திருமால்சிவபிரானைவணங்கித், தேவேந்திரனெடுத்து நீட்டிகின்றதாம்பூலா திகளை, அனந்தர்முதல் உருசு திரகணமீறு யுள்ள எல்லாத்தேவர்கட்கும் வரன்முறையாகக்கொடுத்துவந்த னர். அவ்வாறே சுற்பசுவிருகட்கும், முனிவர் முதலாயுள்ளபரி சனங்கட்கு, வேண்டிவனவற்றை வரையாது கொடுத்துவந் தது. இவையன்றி அவ்வவர்கள் குறித்துக்கேட்டவர்களையுஞ் சிவபெருமான் தமது பூரண கடாக்ஷத்தால் அணுகுகிறதிதுப், பார்வதிதேவியோடுஞ் சென்று மற்றோரிடத்திற்றனியாக வீற் றிருந்தனர். இப்பாற் சித்தி புத்திகளிருவரும், அழகிய மணி களிழைத்தசிவிகைகளிலேறிவர, என்னை யடிமைய"சவுடைய விநாயகமூர்த்தியானவர் ஈராயிரமருப்பினை யேந்திய அயிராவ ணமென்னும் பொருப்பில் ஆரோகணித்து, அடைத்த கடலை யுடைத்ததுபோல அளவற்ற வாத்தியங்கள் முழங்கவும், மடை திறந்துவிடுத்தலு போலமங்கலவாழ்த்துகள் சத்திக்கவும், தே வர்கள்புட்பவருடம்பொழியவும், சந்திரவட்டக்குடைகள் ஆகா யத்தைக் கவிக்கவும், பலவிருதுக் கொடிகள் அண்டமுகட் டை நெருங்கவும், இருமருங்கினும் வரிசை வரிசையாகச் சவ ரிகளிரட்டவும், ஒப்பற்ற ஆலவட்டங்களை நாற்புறங்களினும சைக்கவும், கின்னரர் இசை பாடவும், அரம்பையர் நடமாடவ ம், மற்றும்இவை முதலியசகல வாடம்பரங்களோடு, நந்திதே வர்தமது வெள்ளி வேத்திரத்தால் நெருங்கியிருக்கின்ற சனங் களை விலக்கிவரும்படியாகப், பையப்பைய அயிராவணத்தை நடாத்திக்கொண்டு, வீதியிற் பவனிவருகின்ற சமயத்தில், சி லமாதர்கள் நீராஞ்சனம், பூரணகும்பம், மணிவிளக்கு, முனைப் பாலிகை முதலிய மங்கலப்பொருள்களை யேந்தியும், சிலமாதர்

கன்கன்னற்றுண்டுதலிக்கனி, மாங்களி
 வர்க்கங்களைவீசியும், சில மாசர்கள் புட்பம், சந்தை
 பணிநீர், முதலிய பரிமளத்திரவியங்களைச்சொரிந்தும்,
 தர்கள்வச்சிரம், வைரோரியம், கே-மேதகம், புட்பராகம், முதலிய
 ரத்தினங்களை எறிந்தும், இவ்வாறு யாவரும் மிகுந்த பததி வி
 ஸ்வாசத்துடன் பற்பல சம்பிரமங்களைச்செய்து, கரங்களைக்கூப்
 பித்தொழுது, வாயாரவாழ்த்தினவர்களாயிருந்தார்கள். அவரு
 ட்சிலதருணமங்கையர் தேவதேவோத்தமாராகிய விநாயகக்கட
 வுளது அற்புதமாகியரூபலாவண்ணியங்களை நேத்திரோற்சவ
 மாகக்கண்டு, தங்கடங்கள் சரீரமெல்லாம் பூரியிற்பொருந்தச்
 சேவித்தமாத்திரத்தில், வேறொரு செயல்களும்ற்றவர்களாய்,
 அளவற்ற ஆசைப்பெருங் கென்னுஞ்சமுததிரத்தின் மூழ்கியி
 ருந்தார்கள். அவருள் ஒருத்தி தன்மையிலேச் சற்றேதணித்
 தெழுந்து இவ்வாடவனையொப்பவரயாவிரிசுக்கின்றார்களென்
 று தென்றற்காற்றினுலகைகின்ற இளங்கொடியைப்போலத்
 துவண்டுபாப்ப, அதனைக்கேட்ட மற்றொருத்தி, யான் தழுவ
 நினைத்திருக்கின்ற ஆடவர்க்கு நீ துன்பமுற நோக்கினையோ
 வென்ற கோபித்தான். ஒருத்தி சகலஆபரணங்களும் இந்
 நாயகர் திருமேனியிலணிந்ததனால் அல்லவா அவைக்கழகு
 ண்டாயதென்று வியக்க, அதனைக்கேட்ட மற்றொருத்தி அவ
 னையெதிர்த்ததுச்சிறி, நீ உயிர்வாழ்தல் விரும்புவையாயின் இந்த
 வொப்பற்ற அழகருடைய நினைப்பை யொழித்து விடக்கட
 வை, முன்னரே அவரிடத்து என் மனந்துதுபோயிருக்கின்ற
 தென்றனன். ஒருத்தி தன்முகத்தைநோக்கி நிமிர்ந்திருக்கின்ற
 கொங்கைகளைப்பார்த்து, ஒ தனங்களை இச்சித்திபுத்திகள் தங்
 கன்முகத்தை நோக்கியிருக்கின்ற கொங்கைகளை விநாயகமூர்
 த்தி கைகளாற்றமுடிப்படி அரியதவத்தைச்செய்தார்கள், அத்த
 னங்களைப்போலநீங்களும் என்முகத்தைநோக்குவதி லென்ன
 பயன், முற்பிறப்பில் யாமவரைக்கூடொன்று நற்றவஞ் செய்தி
 லோமேயென்று ஏகமூற்றுணாத்தனன். ஒருத்தி விநாயகக்கட
 வுண்மீதுகொண்ட பெருங்காதலால் தானோக்குமிடமெல்லாம்
 அவரைப்போலஉருவெளித்தோற்ற முண்டாகக்கண்டு, இவ்வ
 யிர்வணத்தில்வருகின்ற கட்டமுகர் ஒருவரோ பலரோவென்று
 ஐயமுற்றுத், தன்கலைசோர்வதையு மதியாதவனாகி நின்றனன்.
 இவ்வாறு ஆங்காங்கு காமுற்றவருந்துகின்ற மங்கையர்கூட்டத்
 துள், விநாயகமூர்த்தியைக்கைருவித்துத்தொழுகின்றவருடைய
 சரங்களுங், கொழுக்கொம்பற்றகொடிபோலத் தாழ்ந்துவணங்கி
 மீளவும் எழுதலில்லாதவர்களுடைய நிதம்பங்களுமே, தத்தம்
 நிலைகளோடுங் கலைகளோடுநிறைந்து விளங்கியிருந்தனவன்றி,

சிவமயம்.

இந்நிலச்சித்தத்தற்குக் காரணம்.

இத்தமிழ் நாட்டில் பெரும்பாலோர் நமது
விநாயகக்கடவுளுக்கு விவாவகமே கிடையாதென்
றும், தாயினைப்போல் தாரமவேண்டித் திர்த்தக்
கரைகடோறும் எழுந்தருளியிருக்கிறாரென்றும்
பேசுவருகின்றார்கள். கற்றார்கள் சிலருட் இதனை
யே யுண்மையெனக்கொண்டு பாடல்களிலும் அங்
னானமே பாடிவருகின்றார்கள். இத்தகைய விஷயத்
தை மறுத்து உண்மையை யாவருக்குந் தெரிவிக்க
குமபொருட்டு உலோகோபகாரமாக, உபயுராணம்
களிலொன்றாகிய பாற்கவபுராணம் என்னும் விநாய
கப்புராணத்திலுள்ள திருமணப்படலத்தை யி
சுட்டு சுலபமான விலை யேற்படுத்தி வெளிப்படுத்தி
தப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன் விலை அணா ௧.

வேண்டியவர்கள் சென்னைப் பெத்தநாயக்
கன்பேட்டைத் தங்கசாலைவீதி அருணாசலயிஸ்
வரர் தேரடியையடுத்த, இந்து சென்றல் ஸ்கூல்
உதவி உபாத்தியாயர், ப-முனிசாமி ராஜக. இடத்
தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இம்: 359
 சிவகணபதி
 சிவசாமிநாத சிவஞானதேவியார்
 ANDAR KONT

சன்மார்க்கவியல்.

இல்க

மதுரைச் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தாபகரும்,
 பாலவந்தம் ஜமீன்தாரரும்,
 அக்கிராசனாதிபதியுமாகிய

ஸ்ரீமான்

பொ. பாண்டித் துரைசாமி வேந்தரவர்கள்

விருப்பத்தின்படி

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

ஒன்பதாமாண்டின் உத்ஸவம்

தஞ்சையிற் கூடியகாலத்து வித்வசனபிள்ளை

உபயோகித்த பிரகாரம்.

அல்ல

. ஆனந்த சண்முக சரணாலயன்,

சிவாகந்தாணபுத்திரபம்,

தில்லைவளாகம்.

திருவாரூர்

“பட்டவர்ப் புகழ்க்கட்டத்தித்”

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1910-ம் மே 22ம்.

MAHARAJARAJA

நாயகர் திரு புகழ்நெய்வபவம்.

களைச் சூழ்மேறகூப்பித்
 கிணற் சரஸ்வதியும் நிதம்பங்களும், அவ்வனைகன்சோர்ந்தனவா
 களுடன் சூழ்ந்தனவாகவுமிருந்தன. சிலமங்கையர் கைகளி
 பட்டு மீறிருக்கின்ற வளைகளைல்லாம், விநாயகப்பெருமானுடை
 ய மார்பைப்புல்லாதகைகளில் நாமிருப்பதாலென்னபயனென்
 றுநழுவிவீழ்ந்தன. சிலநங்கையர்முடித்திருக்கின்றகூந்தல்களெ
 ல்லாம், அவர்கள் உள்ளநெகிழ்ச்சிபை அக்கணேசமூர்த்திக் கறி
 விப்பதுபோல அவிழ்ந்துசோர்ந்தன. சிலகோதையர் ஆனந்தக்
 கூத்தாடினார்கள். சிலபேதையர் நயந்தெரிந்துபாடினார்கள். சில
 அரிவையர்குறிஞ்சி முதலியபண்களைப்பாடினார்கள், சிலதெரி
 வையர்பாஷினயிற்கலந்துடினார்கள். இவ்வாறு பேதை பெரும்
 பைமங்கைமடந்தை அரிவைதெரிவை பேரிளம்பெண்என்னும்
 எழுவகைப்பெருவங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற ஸ்திரீகாதிசுளெல்
 லார் தெருக்களில்நிறைந்து நின்று காதல்கொள்ளத்தக்கதாக,
 என்னையாட்கொளபவராகிய விநாயமூர்த்தியானவர் அலங்கரி
 த்திருக்கின்ற வீதிகளைவலமாகவந்து, மீட்டும் அரமனையிற்
 பிரவேசித்தனா. அத்தருணத்தில் காமதேனு சிந்தாமணி பஞ்ச
 தாரு சங்கரிதி பதுமரிதி என்னும் இவைகள் வேறுவேறுரு
 வங்கொண்டு, வந்தவர்கட்கெல்லாம் பெருமைபெற்ற பலகிர
 வியங்களை அவ்வவர்கள் வெறுக்கும்படியாகமழைபோற்சொரிந்
 தன. இவ்வண்ணம் திருக்கல்யாண சம்பிரமங்கண்முழுவது
 நிறைவேறியபின்னர், தேவர்கள் முனிவர்கள் திக்குப்பாலகர்
 கணநாதர்கள் பூமண்டலவாசிகள் பாதலவாசிகள் முதல்மற்ற
 தீபார்தரங்களிலிருந்து வந்தவர்களையாவருஞ், சிவபெருமான்
 பார்வதிதேவியாரோடும் வீற்றிருக்கின்ற சபையைச்சேர்ந்து,
 தீர்க்கதெண்டனசெய்து விடைபெற்றுத் தம்பதிசமேதரா வெ
 மூர்த்தருளியிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியைக்கண்டு, பலமுறை
 துதித்துச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து அவரது திரு
 லைகைப்பெற்றுத் தங்கடங்கள் பதவிகளிற்சேர்ந்தனர். இப்
 புகல்சிவபெருமான் தம்மோடுவந்த கந்தவேள்முதலிய கார
 ணர்களெல்லாம் புடைகுழ்ந்து வரும்படியாகச், சித்திபுத்தி
 மணுளராகிய கணேசமூர்த்தியை யழைத்துக்கொண்டு, பார்
 வதிதேவியாரோடுங் கைலக்கெழுந்தருளித் தமதுபஞ்சகிருத்
 தியங்களை நடத்தியிருந்தனர். விநாயகக்கடவுளுந்தமது உல
 கத்திற்குச்சென்றுஎமதன்னையராகிய சித்திபுத்திகளோடுங்கலந்து
 சகலபேரகங்களையும் அனுபவித்திருந்தனர். சுபம் சுபம்.

முகவண்ண

அநாதி முத்த சித்துருவாகிப சிவபெருமான்
 திருவருட் காரியமாய்க் தோன்றின்று தொழிற்பட்ட
 டகிலத் திருநாமம் வகித்த இர்திலவுலகத்தின் ஐந்தி
 ணைப்பொருளு மமைந்திபல்வளமை நந்தா திலகு நாவலர்
 தீவில் எந்த நன்னாட்டினுஞ் செந்தமிழ்நாடே சிறந்த
 தாமென அக்காலத் தறிஞர்களாலும் இக்காலத் தெந
 தேசத்தாரானும் புத்ததற்குரிய இத்தமிழ்நாட்டி ன்கண்
 கல்விபறிவொழுக்கத்திற் சிறந்த வித்வான்கள் பல
 கைப்பாரென நாணின்றி அற்ப அறிவுங் கல்வி
 முடைய அடியேன் திருவாரூர் ஸ்ரீ காமலாம்பிகா விலாச
 சங்கம் ஆரம்பகாலத்தில் “அன்பிய” லென்னும் ஒரு
 விபாசமெழுதி யச்சிடுவித் துபயோகித்தும், டெடி 44
 கம் வருடோத்ஸவத்தில் கடவுள் வழிபாடென்னும் ஒரு
 விபாசமெழுதி யச்சிட் பியோகித்தனன். மேற்படி
 சங்கத்தி னங்கத்தினர் விரும்பியவண்ணம் விஜயம்
 செய்து அக்கிராசனம் வகித்த

செகமெலம்புகழு முகவைமாநகரில்
 நன்னய சகுணப் பொன்னுச்சாமிமால்
 பண்ணியமாதவப் புண்ணிய குமாரன்
 அளக்கர்கோனென்ன வளக்கரு சிதியினன்
 அனந்தனென்னுமா றனந்தநூலாய்ந்தோன்
 அமிழ்தினுமினிய தமிழெனு நங்கை
 ஆதரவின்றிப் பேதுறுங் காலை
 அஞ்சேலென்னத் தஞ்சந்தந்தே
 முச்சங்கங்களு மிச்சங்கத்துச்
 கீடிலையென்னக் கூடலம்பதியிற்
 சங்கம்வளர்த்திடும் புங்கவனுலகு
 காண்டகுசீர்த்திப் பாண்டித்துரைவேள்

கல்லியிலாரும், செல்வமுளாரும், செல்வமிலாரும், அரு
ளுடையாரும், அருளிலாரும் மெய்ஞ்ஞானியரும், அஞ்
ஞானியரும், சாதகரும், சாதத்தியரும் ஆகிய யாவரும்
வேதாகமங்களினும் அதன் சாரமாய் ஆன்றோரருளிய
நூற்களினும் விதித்துள்ள நிடேதமின்றிய நல்லொழுக்
கத்திற் பொதுவகையா நொழுதற்பாலதேயாம். இது
ரோககியன்றோ

திருக்குறள்

ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலா நொழுக்க
முயிரினு மோம்பப்படும்.

ஒழுக்கமுடைமை குடிமை யிழுக்க
மிழிந்த பிறப்பாய்விடும்.

ஒழுக்கத்தினெய்துவர்மேன்மை யிழுக்கத்தி
னெய்துவ ரெய்தாப்பழி —எனவும்,

தெய்வார்முறைத் திருவள்ளுவராயனார் கூறியுள்ளார்
அவ்வாங்கையும வேதாகமங்களோ டொப்பாக்கொள்ளற்
பாலதேயா எனின்

தேவர்குறளுந் திருநான் மறைமுடிவு
மூவர்தமிழு முனிமொழியுங்—கோவைத்
திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு
மொருவாசக மென்றுணா —எனவும்,

கான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்
[தோன்
ருன்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தத்துரைத்த—தூன்முறையை
வந்திக்கச்சென்னி வாழ்த்துகநா னெஞ்சஞ்
சந்திக்கக் கேட்கச்செலி. —எனவும்,

ஆன்றோர் கூறியவற்றினும் ஏனைய நூற்கள்போலன்றி
திருவாலவாய்ச்செந்தமிழ்ச்சங்கத்தேறி தனியமரப்பெற்
றதனாலும் அச்சங்கத்தனைவரானும் புகழப்பெற்றதனா
லும் தற்காலத்திய எவ்வருணத்தரும் எம்மதத்தரும்
கல்லியறிவுடையரும் பொதுவகையான் கைக்கொள்ளற்
பாலதாய் வழங்கிவருதலானும் பேதமன்றும். இன்னும்,

தாயுமான சுவாமிகள்

காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழுவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டடல்லார்
காப்பிட்டதற்கிசைத்த
பேரிட்டுமெய்யென்று பேசுபாழும்பொய்யடல்
பெலக்கவினை யமுதமுட்டிப்
பெரியபுனத்தினிடை போக்குவரவுறு சின்ற
பெரியவ்ளையாட்டமைத்திட்
டெரிட்டதன்சருகி மொழிதப்பி னமன் வட்ட
டிடருறவுறுக்கி யிடர்தீத
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
லிசைந்துதுயில் கொண்மனென்று
சிரிட்டவுலகன்னை உடிவானமெத்தைவே
சித்தாந்தமுத்திமுதவே
சரகிரிவிளங்கவுரு தகவினுமுத்திபே
சின்மயானதகுருவே.

எனச சிவானுபவச்செல்வர்களா யெழுந்த நுளிப் புத்த
புநீ தாயுமான சுவாமிகள் திருவாகைகா சிந்தித்
மிடத்து

அநாதிமல முத்த சித்துருவாகிப் பாசிவாநாக்ரு
ஓபிரபேசனமுங் குறிபாது அநாதிபே ஆனவாஸந
திற் கட்டுண்டு பாதுமுணாவின்ரிக் கிடந்த ஆவரம்
காரின்மேல் வைத்த பெருங்கருணையி னுலே அபாபட்டு
மலத்துவ நீக்கமுஞ் சிவத்துவனி உதாரந் சித்திக்ஞம்
பொருட்டு தனுகாணங்கனையு பாரபேபாகங்கனையுங்
கொடுத்து சிறிது அறிவைவி னகாபுர அவர்களுணர்
தொழுகியுய்யுமாறு வேதாகாபகனா பாநிசெய்தும்
அதில்விதித்த நெறியொழுநா ஆனபா பட்டு மறக்கந
ணைபுரிந்து இரட்சித்து அரிபே பிணபச் டைவித்துந்
விதியின்றி நிடைதநெறியொழுநா ஆனபா பங்கட்டு மறக்
கருணைபுரிந்து சிட்சித்து சுவாகா நாகாபேபாகங்களைத்
துய்ப்பித்தும் பின்னர் பலபிறப்பினுண்டாம் புண்ணிப
பரிபாகத்தானும் விதிநெறி யொழுநுதலானும் இருவினை
யொப்பு மலபரிபாகம் சத்தினிபாதமுறுவித்து அரியவி
ட்டைவிப்ப னெனவும் விளங்குகின்றது.

ஆனால் இறைவன் கருணைசொருபனாதல் மேற்க
கருணைபுரிதல் இப்பலமேனவெனின் அவையும் அறக்
கருணையேபன்றி வேறன்றும் ! என்னெனின் தன்பால்
இறைவனிரங்கி யருளிப்பேருதவியை ஆன்மாக்கள்
மறந்து தனக்குபகாணமாயினத தனுகாண புவன போ
கங்களினாழ்ந்தி யானெனதென்னுஞ் செருக்குற்றுப்
பிறர்மாட்டுச்செய்பு மிதாதிதங்காங்கிய வினையொழிந
தற் பொருட்டேபன்றி வேறன்றும்.

இதாதிதாங்கிய வினையாதெனின் : மாறுபாடுடைப
மனம்வாக்கு காயங்கால் உயிர்க்குறுதியென வேதாந
மங்களில் விதித்தவற்றைச்செய்தலே இதம ; அவற்றை
மறந்தலைபச்செய்தலே அநிதம ; ஆதலால் அவ்விரண்
டனையு மறிபவல்ல முதல்வனே அவற்றைக்கைக்கொண்டு
இவ்விடத்தில் இன்ற தன்பமாடுப பபனவிராயன்.

ஆன்மாக்கள்செய்த கன்மத்தை முதல்வனெற்றுந
தோடறகுந காணநிபாதெனின் : பாண்டிம சிறைநத
அமமுதல்வன் உயிர்கள் விநிவேரணை துறவொருநி
வைத்த கருணையேபாம். கருணையாயினும காணாம இரு
வேறுவகைப்பட. நிகழ்தகையின் பபனும இருவைய
வகைப்படசு செய்பவெண்டுதலான் அறமிகுந்த இத
மாகியவினையைச் செய்வோருக்கு அதுக்கிரகத்தைப்
புரிவன். மறமிகுந்த அகிதாங்கிய வினைபசெய்வோ
ருக்கு திக்கிரகத்தைப் புரிவன். முதல்வன் அதுக்கிரகஞ்
செய்தலேபன்றி அங்ஙனம் அகிதஞ்செய்தானைக் கண்
டித்தலும கருணையினால் நல்வழிப்படுத்தற் பொருட்டே
பாம். அக்கிரமத்தாற் செய்யப்பட்ட குற்றங்களைக்
கண்டித்து நீக்குதலான் அச்சமுண்டாகச்செய்து இம்
முறையா விங்ஙனம் அறத்தினைச்செய்தல்வேண்டுமென
வுணர்த்துவன். திரோபவித்தல், சங்கரித்தல்களுட்
பட்ட எம்முறையாலும் இறைவன்செய்தி எஞ்ஞான்
றுங் கருணையாதற்கிழுக்கில்லை. அவை உலகத்துத் தாய்
தந்தையர் புத்திரர்கள் தங்கள் சொல்வழி பொழுகா
ராயின் உரப்பி மலாரினுலடித்து தீயவிலங்கு மிடுவராக

லான இன்னோன்னவை பார்க்குமிடத்து செயல்வகையான வெகுளிபோற்றேன்றினும் கருத்துவகையான் அருளேபாதல் முடிவில் அறிபாட்டும். எக்காலமு முதலவனிக்காகமுத இத இப்படிப்பாலு முறைநாயாட்ட.

இருவினை முதலாபின அழிவெய்துவன ஆகலானும் இவ்வுலகத்தினாலலாம் சிவாரோனே உபநயகமேகாடலானும் அவனே அறக்கருணையா வினப்பமும மறக்கருணையாற னுன்பமும் ஈவனென்பதுமேபாத்தது அதுவன்றி வேகாகாங்கன சிவாரோன் கற்பித்தருளியனவேயாப் பெரிபராகமாவது அச்சொல்வழிவாராவுரின தண்டித்த காரியாநுடடு அவனால அனாகாராபட சிறைக்களமே கவரக்காராவது அராரொழிவழி நடப்போரை வாழ்நிக காரியாநுடடு அவனாலமைக்காராபட கொள்காராபட கலானும் உபிராகரு இன்பதுன்பங்கன அவனானேயா லுத்தராலனவேயாட்ட

உலகத்தேவராதர் ஆணையாறகிளந்த கருது அரிபா ரொழிவழி நடவாகாை ஆணையினாலு உருகவாபொறு கதலரிப சிறைக்களாபடவும வைபாட. அந்ரொழிவழி நடப்போரை பெரியபடுபுஞ செலவமும பாது வாழ்நிகதத தங்கிழ் அதிகாரமுஞ செய்பவனாபாட. அமைச்சா முதலாயினுமாட்டு அவ்வாறுகாணப்பாடு ஆணையும் அவ்வேதாது ஆணையேயாட்ட. அதுமேல முதல்வன்பாட்டுங் கண்டுகொள்க

இவ்வுலகத்துள்ளோர் பெருமபாதகங்கன செய்கியுன் அரசனானவன் கொடியதண்டஞ்செய்து மேலுபபாவஞ்செய்யின் இத்துணையினன்றி இன்னுங் கொடுத்தகச செய்வலெனத்தண்டத்தை யெடுத்ததுசொல்லி அரசுறுத்தி ஒழிப்பன். அறிவுடையா பின்பு விதிவழி நடந்து நிரயத்தின் அமுந்தார். அந்த நாகதண்டம் இவ்வரசதண்டம்போல முன்னுதற் கேதுவாகின்ற தன்னாயுடையதாம். இங்ஙனம் அரசதண்டம் வைத்தது நாக

தண்டர்வாராபுற் பாதுகாத்தற்பொருட்டும் ஆகலான்
அம்வாசனையுமும் முதல்வனையின் வழித்தாவதன்
நிசு சுதந்திரமன்று.

சுருணையினுரைத்தருளிப் வேதாகமநூல் வழி
வில்லாதுபாவஞ்செய்யின் இந்நஞ்செறிந்தநாகத்திட்டுத்
துன்பத்தினை நுகர்வித்து பெரிப்பாவத்தினை பொழிப
பன். அநிசயப்பொருள்கள் நங்கிப் துறக்க முதலிபவற்
நின் வைத்து இன்பத்தினை நுகர்வித்து நூல்வழிநின்
அருள்வழி வில்லாமையாக்ப புண்ணியத்தினைபொழிப
பன் சிவபிரானாகியவைத்திபன். பந்தமுறுதற்கு நுவா
கிப்பாவபுண்ணியமிரண்டும் உயிரிக்கு நோபாகவின் ஆசு
நோபிந்தித்தற்குரிய இன்பதுன்பங்கள் மருந்தாய்.

போற்றி பஃறேடை.

இருவினையான்முன்புள்ள விற்பத்துன்பங்கள்
மருவும்கையங்கே மருவி—யுருவுடனின்

ரோங்குதுதலாய வோலக்கமண்டபத்திற்
போங்கருவியெல்லாம் புருத்திண்டி—நீங்காத

முண்ணைமலத்திருளுண் மூடாவகையகத்துட்
மென்னுமிருணைக்குஞ் சுடரேபோ—லக்கிலையே

சூக்கஞ்சுடருருவிற் பெய்துதொழிற்குரிய
ராக்கிப்பணித்த வறம்போற்றி—வேட்கைமிரு

முண்டிப்பொருட்டா லொருகாலவியாது
மண்டியெரியும்பெருந்தீ மாற்றுதற்கு—திண்டிறல்சோ

வல்லார்கள்வல்ல வகையாற்றொழில்புரித
வெல்லாமுடனே யொருங்கிசைந்து—சொல்காலை

முட்டாமற் செய்வினைக்கு முற்செய்வினைக்குஞ் செலவு
பட்டோலைதீட்டும் படிபோற்றி—நட்டோங்கு

மிந்நிலைமை மானுடருக்கேயன்றி யெண்ணிலா
மன்னுயிர்க்குமிந்த வழக்கேயாய்—முன்னுடைய

நாணஸ்வரையி லுடல்பிரித்து நல்வினைக்கண்
வாணனின்மாலா யயனாகி—நீனாகர்

வானுடர்கோமுதலாய் வந்தபெரும்பதத்து
நானு வித்தா னலம்பெறுநா—டான்மாள்

வெற்றிக்கடுந்தூதர் வேகத்துடன்வந்து
 பற்றித்தன்வெங்குருவின் பாகாட்ட—விறைக்கு
 மில்லையோபாவி பிறவாமையென்றெடுத்து
 நல்லதோரின்கொண்டுவாகச்—சொல்லியவர்
 செய்திக்குத்தக்க செயலுறுத்துவீரென்று
 வெய்துற்றுரைக்க விடைகொண்டு—மையறும்
 செக்கினிடைத் திரித்துந் தீவாயினிட்டுரித்துத்
 தக்கநெருப்புத்தூண்டழுவலித்து—மக்கோயுந்
 நாராசங்காய்ச்சிச் செலிமடுத்துநாவரிந்து
 மீராவன்னுமேத் தின்னென்றடித்து—பேராம
 லங்காழ் நரஹத்தமுத்துலித்தும் பின்னுந்தம்
 வெங்கோபமாறுத வேட்சையரா—யிங்கொருநா
 ளெண்ணி முதற்காணுத விண்ணந்தடுநாகம்
 பன்னெடு நாட்செல்லும் பணிகொண்டு—முன்னுட
 கண்டு கடன் கறித்தல் காசிபமாமென்றெண்ணக
 கொண்டுகருமேயின நிறிப்பரிவார்—மண்டபம்
 நாய்ச்சிசுடவறுக்கக் கண்ணுரிக்க நன்னிதி
 மீப்ததுத் தாய்தத்தைதம ரின்புறுதல்—வாய்ததம
 மையடிய தெரின்கு டியிர்போன கன்றாலே
 நடுபெரும் பாகமின்றே நுகுமென—நாடித்தன்
 மைத்தலைபுழுர் தோன் வழங்கே வழக்காக
 நஞ்சினைய சினை நமன்வதர்—வெஞ்சினத்தா
 லல்லலுறுத்து மருநாகங்கண்டு நிற்க
 வல்ல கருணை மும்பொற்றி—பல்லுயிர்க்கு
 மன்னவகையா லிருவீனாக ணின்றருத்தி
 முன்னே முதலென்ன முதலில்லோ னல்லனைக்க
 ணெல்லாவுலகு மெடுப்புண் டெடுப்புண்டு
 செல்காலம்பின் னாகஞ்சேராமே—நல்லநெறி
 யெய்துவதோர் காலத்தன் னன்பரைக் கண்டின்புறுத
 லுய்யும்நெறி சிறிதே யுண்டாக்கிப்—பையவே
 மட்டாய் மலராய் வருநாளின் முன்னேநான்
 மொட்டாயுருவா முறைபோலக்—கிட்டியதோர்
 நல்லபிறப்பிற் பிறப்பித்து நாகம் வினை
 யெல்லையிரண்டு மிடையொப்பிற்—பல்பிறவி
 யத்தமதிலன்றோ வளவென்று பார்த்திருந்து
 சத்திபதிக்குந் தரம்போற்றி.

எனச் சந்தானசிரியர்களிலொருவராகிய உமாபதி சிவ மருளிப திருவாக்கானும்—“ சுருதிமொழி தப்பி னாமனைவிட் டுடருறவுறுக்கியிடர்தீர்த் திரவுபகவில்லாத பேரின் பவிட்டினி லிசைந்து 'துயில்கொண்மினென்று சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே’”—என பூநீ தாயுமானசுவாமிகளருளிய திருவாக்கானு முணரற் பாலது. இறைவன்செயு மறக்கருணையும் அறமேபாமெ ன்பது தெற்றென விளங்கும்.

ஆகலான் அரியமனித தேகத்தைப் பெற்றவர்கள் பெறுதற்கரிய பாழுத்திக்கு ஏதுவாயது சன்மார்க்கா ளின்னும் ஞானமேயாயினும் ஞானசாதகரும் சாத்திய ருட லுபூகற்பாலதும் ஞானத்துக்கு ஏதுவாக முன்பு பாவ நங்கைக்கொண்டொழுகற்பாலதும் சன்மார்க்கா ளின்னுர் நல்லொபூக்கலோயாகலினும சிவபெருமான் யுநரிப வேதாசாரங்களின் விதிதத நெறியாதலினும அவன அமறக்கருணைக்குப்பாத்தாமன்றி அறக்கருணைக் குப் பாத்திரமாகலினும பொதுவகைபான் மனிதா பிழாபாயபடைந்த யாவரும் ஒபூகற்பாலதாகலினும அவற்றை ஒருவாறுபாபாம்.

நல்லொபூக்காராவது:—பொறுமை, இரப்பார்க்கிகை, சர்வ பிராணிகளிடத்தும் இரக்கம், சத்பாத்தாமநிறவு தானஞ்செய்தல், உண்மை வசனம், தீயபிதயங்களிற் செல்லாது மீம்பொறிபடக்கல், தீய சிந்தனையின்றிக் கா னங்காத்தல், கோட்சொல்லாமை, உயிர்க்கொலை புரி யாமை, பிறர்மனையிச்சியாமை, யாவரிடத்தும் அகிதவ சனமுரையாமை, பிறர் செய்ந்நன்றி மறவாமை, காமம் வெகுளி மயக்கம்என்னுமுக்குற்றங்கலையகற்றல், சொன் மாறாதுகாத்தல், புண்ணியதீர்த்தமாடல், கடவுளர்ப்புஜை யாற்றல், கிடைத்தவரை யுண்மகிழ்ந்திருத்தல், பிறர் பொருள் கவராதிருத்தல், கரே வார்த்தையின்றிப் பேசு தல் கடவுளாலயத்தும் பெரியோரிடத்தும் வந்தித்து வழிபடுதல், தான் புரிந்த பாவச்செயல்களை யுரைத்துப் பெரியோராற் பிராயச்சித்தஞ்செய்துகொள்ளல், தான்

புரிந்த புண்ணியங்களை பிறர்பாற் பலகாலெடுத்துடையா
 திருத்தல், தங்கள் தங்கள் வருணச்சிரமங்கட்குவிதித்த
 கன்மானுஷ்டானங்களை வழுவாஜியற்றுதல், அக்னிகா
 ரியம் தேவதாபூஜை தியான செபமாதிகளை முடித்துப்
 போஜனம் பண்ணுதல், தென்புலத்தார் தெய்வம் விரு
 ந்து சுற்றமுதலியவர்கட்கு அன்புடன் உபசரித்து வே
 ண்டியவற்றையுதவல்—என அநேகமாம்.

அரிய பிறப்பாலாய பயன் நல்லொழுக்கத்தினிற்
 றலே யெனவும், அவை நீங்கின் உயர் வருணத்துதித்த
 வரேயாயினும் இழிகுலத்தவரேயாமெனவு மிருகப பிறப்
 பையாமெனவும் ஆன்மோர் கூறியவற்றைக்கூண்க.

விநாயக புராணம்.

தாழ்ந்தவருணத் துதித்தவருந் தக்கோராவ ரொழுக்கத்தால்
 வீழ்ந்தவொழுக்கத்தா ரிழிவர்மேலாம்வருணத்துதித்திடினுள்
 சூழ்ந்த துணையாஞ் சிறப்பின்பஞ் சூரக்குமதனாலுயிர்தனிநும
 வாழ்ந்த வொழுக்க மோம்பிடுக வழக்கினிமெபையே தருமே

இராமாயணம்.

தக்கவின்ன தகாதன வின்னவென்
 ரெக்க வுன்னலராயி னுயர்ந்துள
 மக்களும் விலங்கே மனுவின்னெறி
 புக்கவே லவ்விலங்கும் புத்தேளிரே — எனவும்,

நாலடியார்.

அறிவ தறிந்தடங்கி யஞ்சுவதஞ்சி
 யுறுவ துலகுவப்பச் செப்து—பெறுவதனா
 லின்புற்றுவாழு மியல்புடையா ரெஞ்ஞான்றுந்
 துன்புற்று வாழ்தலரிது.

பிறர்மறை யின்கட் செவிடாய்த் திறனறிந்
 தேதிலாரிற்கட் குருடனாய்த்—தீய
 புறங்கூற்றின் மூகையாய் நிற்பனேல் யாது
 மறங்கூற வேண்டா வவர்க்கு — எனவும்,

சிலப்பதிகாரம்.

பரிவுமிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
 நெய்வுந்தெளியின் நெளிந்தோர்ப் பேணுமின்

பொய்யுரை யஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்
 ஊனுண்டெறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
 ருனஞ்செய்மின் நவம்பல தாங்குமின்
 செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின் தீநட்பிகழ்மின்
 பொய்த்தகரி போகன்மின் பொருண்மொழி நீங்கன்மின்
 அறவோரவைக்கள மகலாதனுகுமின்
 பிறவோரவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்
 பிறர்மனையஞ்சுமின் பிழையுயி ரோம்புமின்
 அறமனையாமின் அல்லவை கடிமின்
 கள்ளங்களவுங் காமமும் பொய்யும்
 வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி லொழிமின்
 இளமையுஞ் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
 வுளநாள்வரையா தொல்லுவ தொழியாது
 செல்லுந் தேளத்துக் குறுதுணை தேடுமின்
 மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீரிந்கென—என்பவற்றினு
 முணர்க. இன்னும்,

செய்யாமொழிக்குந் திருவள்ளுவர் மொழிந்த
 பொய்யாமொழிக்கும் பொருளொன்றே—மெய்யா
 மதற்குரியா ரந்தணரே யாவ
 ரிதற்குரியா ரல்லாதா ரில். —என

ஆன்றோர் விதந்தோதப்பெற்ற திருக்குறளின் தெய்வப்
 புலமைத்திருவள்ளுவ நாயனார் வகுத்தருளிய முப்பா
 லின் முதற்பாலாகிய அறப்பாவி னுரைத்தவற்றையும்
 இங்கு விரித்துரைப்பாம். ஏனெனின் முற்கூறியநல்லொ
 முக்கத்திற்கு இன்றியமையா தெடுத்துரைக்கற்பால
 தேயாம்.

அவை கடவுள்வாழ்த்து, வான் சிறப்பு, நீத்தார்
 பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல், இவ்வாழ்க்கை, வாழ்க்கை
 த்துணைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை, விரு
 ந்தோம்பல், செய்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்க
 முடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிறனில் விழையாமை,
 பொறையுடைமை, அழுக்காறுமை, வெண்காமை, புறங்
 கூறுமை, பயனில் சொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புர
 வறிதல், ஈகை, புகழ் என்னும் இருபத்துமூன்றுமாம்.

(க) அவற்றுள் கடவுள் வாழ்த்து என்பது (மூவர்க்கு முதலாயுள்ள மூர்த்தியை வாழ்த்துதல்) என்றால்-- விருப்பு வெறுப்பகன்று தன்வயத்தினால், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுனர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல் போருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வாய்ப்பிலின்பமுடைமை என்னும் எண்குணத்தோடு தனக்குப் பொய்ப்பற்றி, தக்கின்ற கடவுள் யானோ அதன் திருவடினைத் துதித்தேயாம்.

(உ) வான்சிறப்பு என்பது (அக்கடவுளது ஆணையால் உலகமும் அதற்குறுதியாகிய அறப்பொருளில் பங்குடைய ஈடத்தற்கேதுவாகிய மழையினது சிறப்பு) என்றால் வானம் வழங்காதாயின் அறநெறிபால் வந்த பொருள்களைத் தங்கார்க்கு உவமைப்பாடு தானங்கொடுத்தவாகிய இல்லறமு மனம் பொறிவழிப்போகாது திறந்தபொருட்டுத் தவந்தசெய்தலாகிய துறவறமங் கெட்டுப் பாவால் அம்வானம் வறுமை பெய்தாவண்ணம் வேள்விகளையும் தருமங்களையுஞ் செய்தவால் வேண்டும் என்றேயாம்.

(ஈ) நீத்தார் பெருமை என்பது (முற்றந்துறந்த முனிவரது பெருமை) என்றால் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களையுந் தீர்த்துப் பருசேய்க்கிரங்களை விக் கிரத்த முனிவர்கள் வேதியர் புலமை போர் என்னும் இக்கூட்டத்தினரிடத்து அன்பு கூட்டு திருத்தல்வேண்டும். இவர்கள் ஒருநாற் கொடுத்து ஓர் முற் பொறியுதிப்பாராயின் காத்தருளுகின்ற கடவுளுங் கலங்கமெய்கும்; ஆகலால் அப்பெரியோர்களை வந்து வதேகடன். அவர்கள் பொறுப்பென்று அவமதிக்கத் தகாது. சூவர்களையும் பெரியோர்களையும் வேதாமங் களையும் மேலாகவெண்ணிப் பாவத்தக்கதேயன்றி ஒளித்தேனும் ஓர் நிந்தனையைக் கருதலாகாதென்பதேயாம்.

(ச) அறன் வலியுறுத்தல் என்பது (அம்மேலோ ரா லுணர்த்தப்பட்ட உறுதிப்பொருள் நான்குணர் அற மானது பொருள் இன்பம் வீடு என்னு மூன்றனையும் தருவதற்கேதுவாகலால் அதனை வலியுறுத்திக் கூறுதல்) என்றால் செல்வப்பொருளும் சொர்க்கலோக வின்ப முத்தி வீடும் ஆகிய மூன்றனையுந் தருவதான அறத்தி னை மனம் வாக்குக் காயம் என்கின்ற முக்கரணத்தானும் ஒன்றுபட்டு நாடோறும் பரிந்து நடாத்திவரல்வேண்டும். அதனை நேர்ந்தபோது செய்யாது பின்னாற் செய்துமெ ளக்கருதிவழுவவிடலாகாது. அவ்வாறுவிடாமல் இயன்று வரை செய்து வருங்காலத்தினும் பிறராக்கம் பொறுமை யும் புலன்கண்மேற் செல்லுகின்ற அவாவும் அவை யேதுவாகப் பிறர்பால் வரும் வெகுளியும் அதுபற்றி வருங் கமிஞ்சொல்லும் ஆகிய நான்கனையுங் கடிந்து செய்தல்வேண்டும். அறத்தாலடுக்கு மின்பமேயின்ப மன்றி மற்றையின்பங்களெல்லாந் துன்பத்தினையும் பழி யையுந்தோற்றுவிக்கும்; அதனை மறந்தோர்க்கு எல்லாக் கேடும் வந்து உற்பவிக்கும் என்பதேயாம்.

(ரு) இல்வாழ்க்கை என்பது (இல்லறத்தோடுங் கூடி வாழ்தல்) என்றால் பிரமசாரி வானப்பிரத்தன் சந் யாசி பிதிரர் குரவர் தேவர் விருந்து ஒக்கல் பெரியோர் மறையோர் இறந்தோர் ஏற்போர் உறுப்பில்லார் பிணி யாளர் விருத்தர் பாலர் சிசுக்கள் மூத்தோர் என்னுமிவர் களையோம்பி இல்லறநெறியை வழுவாமற்செய்தலேயாம்.

(சு) வாழ்க்கைத் துணைநலம் என்பது (அவ்வில் வாழ்க்கைத் துணையாகிய இல்லாளது நன்மை) என்றால் ஒருவன் எய்தும் பொருள்களுள் மனையறத்திற்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை உடையவளாயும் தன்னைக் கொண்டவனது வருவாய்க்குத்தக்க வாழ்க்கையை யுடையவளாயுமிருக்கின்ற இல்லாளின் மேம்பட்ட பொரு ள்கள் யாவையுள? அவளால் மேலானபுகழும் பிரயோச னமுமுண்டாவதன்றிப் பகைவரெதிரில் இடபத்தைப் போலமனக்கோட்டமின்றி நடக்கத்தக்க பெருமித நடை

யுமுண்டாகும். ஆதலால் அத்தன்மைத்தாகிய மலை யோடு உவப்புற்று வாழ்தலேயாம்.

(எ) புதல்வரைப் பெறுதல் என்பது (அந்தனர் முதலிய மூவரானும் இயல்பாக இறுக்கப்படுங் கடன் மூன்றனுள் முனிவர்கடன் கேள்வியானும், தேவர்கடன் வேள்வியானும் தென்புலத்தார்கடன் புதல்வரைப் பெறுதலானும் அல்லது இறுக்கப்படாமையின் அக்கடன் இறுத்தற்பொருட்டு நன்மக்களைப் பெறுதல்) என்றால், புதல்வரானவர் பிறப் பேழின்கண்ணும் பெற்றோனுக்குத் திவினை வளராதது தேய்த்தற்குக் காரணமாகிய நல்வினைகளையும் தென்புலத்தார்க்குரிய கடன்களைச்சாலமுடிக்கு மாண்பினையுமுடையோராதலால் குற்றமற்ற தவங்களைச் செய்தேனும் புதல்வரைப் பெறவேண்டும். பின்னர் அப்புதல்வரை கற்றோர் அவையத்தின்கண் அவரினுமிக்கிருக்குமாறு கல்வியுடையவராகக் கல்வேண்டுமென்பதேயாம்.

(அ) அன்புடைமை என்பது (இல்லறம் இனிது நடாத்தலும் பிறவுயிர்கண்மேல் அருள் பிறத்தலுமாகி) என்றால் யாக்கையகத்தின்கணின்று இல்லறத்திற்கு உறுப்பாகிய அன்புடையரல்லாதார்க்குப் புறத்தின்கண் இடனுள் பொருளும் ஏவல் செய்வாருமான உறுப்புக் கொல்லாம் அவ்வறஞ்செய்வதற்கண் என்ன உதவியைச் செய்யும்? ஒருவன் சோர்வுற்றகாலத்தும் அவ்வன்பின் வாழுவாதிருத்தல்வேண்டும். அவ்வாறிருத்தலினால் நொதுமலுட் பகையுமுறவாகும். அளவிறந்த சிறப்பெய்தும். மேற்கூறிய வாழ்க்கைத்துணையையு மைந்தரையும் தொடர்பின் வளர்த்துவருமென்பதேயாம்.

(சு) விருந்தோம்பல் என்பது (பண்டை அறிவு வுடையராய்க் குறித்து வந்தாரையும் அஃதின்னிக் குறி யாது வந்தாரையும் பேணி அவர்க் குபகாஞ்செய்தல்) என்றால் பயன்வேண்டினோர் விருந்தினரைச் சேய்ப்பை யிற்கண்டுழி இன்முகமும் அவர் பற்றி நண்ணியவழி இன்சொல்லும் பின்னர் உடன்பட்ட வழி வஞ்சங் கல

வாத நன்றற்றலும் என இன்றியமையாத இம்முன்ற ளுள் முதற்கண் இன் முகம் வேண்டும். அஃதில்லா விடின் மோர்துழியல்லாது வாடாத அனிச்சம்பூவினும விருந்தினர் மெலியராதலால் அவர் சேய்மைக்கண்ணே வாடி நீங்குவரென்பதேயாம்.

(க0) சேய்நன்றியறிதல் என்பது (தனக்குப் பிறர்செய்த நன்றியை மறவாமை) என்றால் இவர்க்கு இதுசெய்யின் இன்னதுபயக்குமென்று ஆராய்தலில்லாமல் ஒருவனுக்கு இறுதிவந்த எல்லைக்கண்செய்த உபகாரந்தன்னை நோக்கச் சிறிதாயிருந்ததாயினும் அக்காலத்தநோக்க அதற்கோரளவில்லை அல்லது பயனிலை னுங் காரணத்தாலேனும் வருந்தும் பதத்திற்செய்க உதவியாயின் அதனை உலகத்தினும் பெரிதாகவிரும்பி மதித்தல் ஏற்போரது கடமையாம். மேலுந் தமக்கு முன்னொரு நன்மைசெய்தவர் பின்கொன்றாலொத்த இன்னாதவற்றைச் செய்தாராயினும் அவர்முன்செய்த நன்மையை மதித்துப் பின்செய்த தீமையைச் செய்த பொழுதே மறத்தல்வேண்டும். இல்லையாயின் அந்தணைக்கொன்ற பிழையினுமேலானபிழை மலைபோலப் பெருகுமென்பதேயாம்.

(க1) நடுவுநிலைமை என்பது (அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நிற்குநிலைமை) என்றால் பகை, நொதுமல், நண்பு என்னு மிம்முன்று பகுதியினும் சமனாகநின்று நோக்கும் நிலைமையுடையாற்குச் செல்வப்பேறு மக்கட் பேறும் உண்டாகும். இவ்விரண்டுபேறும் அம்மக்கள் வழியுள்ளாற்கும அழிவின்றி நிலைத்திருக்கும். அந்நிலைமையினை யடையாராயின் அஃது அவர்க்குத் தீவினையாற் கேடும், நல்வினையாற் பெருக்கமுமாக முன்னர் அமைத்திருக்கின்ற பயன்களைப்போக்கிஇடையில் வேறு வேறான பெரும்பிழைகள் வந்துபொருந்தும்.

(க2) அடக்கமுடைமை என்பது (முக்கரணங்களும் தீநெறிக்கட் செல்லாது அடங்குகலுடையன

தல்) என்றால் இல்லறத்திலிருந்து எல்லாப்போகங்களை யும் பஞ்சேந்திரியங்கட்கு விருந்துட்டி வாழ்கின்ற கா லத்தினும் மெய், மொழி, மனம் ஆகிய மூன்றனையும் அவ்விந்திரியங்களின் வழிச் செல்லவிடாமல் அடக் கினார் ஏழுவகைப்பிறவியினும் நல்வினைப்பயனையடைவர். அவர் அப்பிறவிகடோறுஞ் செய்துவருகின்ற வினைக ளெல்லாம் நல்வினையேயாகும். எல்லாத்துன்பங்களும் ஒழியும். தருமதேவதையும் அடுக்கும். சுவர்க்கலோகத் தினையும் அடைவாரென்பதேயாம்.

(கஈ) ஒழுக்கமுடைமை என்பது (தத்தம் வரு ணத்திற்கும் நிலைமைக்கும் ஒதப்பட்ட ஒழுக்கத்தினையு டையாதல்) என்றால் தாழ்ந்த வருணத் துதித்தவராயி னும் ஒழுக்கமுடையவராயின் உயர்ந்தவராவர். உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தாராயினும் ஒழுக்கமில்லராயின் இழிந்த வராவர். ஆதலால் அவ்வொழுக்கத்தினை எல்லாப் பொரு ளினுஞ் சிறந்ததாகிய உயிரினுமேலாக எண்ணிப் பாது காத்தல்வேண்டும். அஃது தன்னை யடுத்தோர்க்குத் துணையாகச் சூழ்ந்து எல்லாச் சிறப்பினையும் இன்பத் தினையும் சுரப்பிக்கும். தன்னை வழுக்கவிட்டோர்க்கு இழுக்கினைத் தருமென்பதேயாம்.

(கசு) பிறனில் விழையாமை என்பது (காமமயக் கத்தாற் பிறனுடைய இல்லாளை விரும்பாமை) என்றால் பிறனுக்குப் பொருளாயுள்ள தன்மையையுடையாளைக் காதலித் தொழுகுகின்ற அறிவீனர்களும் வரைவின்ம களீரோடும் இழிகுல மகளீரோடுங்கூடி இன்பத்தினை துகர்வாரும் அறமும் பொருளும் இழத்தலேயன்றி அச் சத்தாற் றுங்கருதிய இன்பத்தையும் இழக்கின்றாராத லால் பிறனில்லாளைக் காதலிக்குந் திங்கினைக் கைவிடல் வேண்டும். இல்லாவிடின பகை பாவம் அச்சம் சூழிப் பழி என்னும் நான்கு குற்றமும் ஒருக்காலும் நீங்கா வாம். எல்லாப்பொருமைகளும் அழியும். அதீதமையினை யொழிந்தோர்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னு மூன்றினோடுங் கூடி வாழ்வர். ஓர் வினையாட்டால் அத

னைக் கனவின்கண் கருதுவாராயினும் எல்லாத் தீங்கும் வந்தெய்துமென்பதேயாம்.

(கரு) பொறையுடைமை என்பது (ஒருவன் தமக்கு மிகைசெய்யின் அதனைத் தாமும் அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தலை யுடையாதல்) என்றால் ஒருவன் காரணத்தாலேனு மட்மைபாலேனும் தாம் வெறுக்கும் படியாகச்செய்த பிழையைப் பொறுப்பதே பேரறமாகும். தமக்குத் தீங்கு செய்தானையொறுத்தார்க்கு உண்டாவது கருதியது முடித்தேமெனத் தருக்கியிருக்கும் பொய்யின்பமாகிய அவ்வொருநாளை யின்பமே யன்று, அதனைப் பொறுத்தார்க்கு உலகு அழியுமளவு முண்டாகும் புகழும் நிறையும் அவருக்கில்லை. அறிவுடையாரு மகிழ்ச்சிகொண்டு பொறையுடையாரைப் பொன்போலப் பொதிந்துகொள்வர், மிகைசெய்தவனைப் பகைசெய்தலால் வருவதொன்றுமில்லை யாதலால் பொறுமையை விரித்துணையாக எண்ணல்வேண்டுமென்பதேயாம்.

(கசு) அழுக்காறுமை என்பது (பொறுமை செய்யாமை) என்றால் ஒருவன் தன்னெஞ்சத்தின்கண் அழுக்காறென்னும் பெரும்பிழையை யுடையானாயின் அது அவனுக்குரிய ஒழுக்கநெறிகளைக் கெடுக்கும். எல்லாப் பொருள்களையு மொழிக்கும். இம்மைக்கட்செல்வத்தை கெடுப்பதன்றி அவன் சுற்றத்தினிற்கும் உண்ணப்படுவன, உடுக்கப்படுவனவின்றிக் கெடுத்து மறுமைக்கண் நாகத்திற் செலுத்திவிடும். ஆதலால் அவ்வழுக்காறென்னும் பெரும்பகையைத் தேவர்களிடத்தும் செலுத்தா நிருத்தல் வேண்டுமென்பதேயாம்.

(கசு) வெஃகாமை என்பது (பிறர்க்குரியபொருளை வெளவக்கருதாமை) என்றால் பிறர்க்குரியன கோடல் நாமக்கு அயனன்றென்று நடுவுநிலைமையின்றி அவர் நன்பொருளை ஒருவன் காவக்கருத்துறுவனாயின் அக்கருத்து அப்பொழுதே அவனுக்குப் பல குற்றங்களைக் கொடுத்து அவன் குடியையுங் கெடச்செய்யும்; என்றும்

அழியாத பெருந்துன்பத்தினையும் விளைக்கும்; வசை புற்ற பழிச்சொற்களையும் வளர்க்கும். பழமையாயுள்ள ஸ்ரீராம புதியவெள்ளங் கொண்டுபோவதுபோல அவ லுக்கு முன்னுள்ள பொருள்களும் அழிந்துபோம்.

(கஅ) புறங்கூறுமை என்பது (காணாதவழிப் றை இகழ்ந்துரையாமை) என்றால் ஒருவன் எந்நா ளும் அறமென்பதைக் கொண்டு பாவங்களைச் செய்வா னாயினும் தம்மெதிர்தின்று மாளவுரைத்தானாயினும் அவனைக்காணாதவழி இகழ்ந்துரைப்பதை மறந்தும் செய் யாதிருத்தல்வேண்டும். செய்வாராயின் சுற்றத்தினர் பிரிவார், தட்பினர் நாடார். யாவரும் நேர் தின்று வசை கூறுவர்.

(கக) பயனில் செல்லாமை என்பது (தயக்கும் ிறர்க்கும் அறம்பொருளின்பமாகிய பயன்களுள் ஒன்று யாவாத சொற்களைச் சொல்லாமை) என்றால் பயனில் வாக்ய பொருள்களை ஒருவன் விரித்துரைப்பானாயின் அஃது அறிவுடையார்க்கு வெறுப்பைச் செய்வதன்றி எல்லாரானும் இகழ்ந்து நகைக்கப்படும். வெளிற்றறிவன் என்னும் பெயரையுண்டாக்கும். விழுப்பத்தினையும் மதி ப்பதினையும் நீக்கிவிடும். அறம் முதலிய நான்கு உறுதியு பொருள்களும் பயக்காது. ஆதலால் யாவரிடத்தும் பயனில் சொல்லாமைவேண்டும்.

(உ௦) தீவினையச்சம் என்பது (பாவங்களாயின செய்தற்கு அஞ்சதல்) என்றால் இப்பூவுலகத்தின்கண் பலவகைகட்குந் தப்பிப்பிழைத்தல் எளிதாகும். தீவி னைப்பகையானது எக்கதியிற்செல்லினும் பின்னொடர்ந்து நன்றென்பன வனைத்தையுங்கொண்டு அருந்துயரைப் பலவாறளிக்கும். ஆதலாற் கொடிய தீவினையால் யா தொன்றுஞ் செய்யாதிருத்தல்வேண்டும்.

(உ௧) ஒப்புரவறிதல் என்பது (உலகநடையினை யறிந்துசெய்தல்) என்றால் ஒருவன் தனது முயற்சி

யாற் பெருக்கிய பொருள்களையெல்லாம் ஊரின் வாழ்வார் தண்ணீருண்ணுங்குளம் நீர் நிறைந்தாற்போலும் பயன்படு மரம் ஊர்நடுவே பழுத்தாற்போலும் யாவர் மாட்டும் செலுத்தி ஒப்புரவின்றிறல்வேண்டும். அவ்வொப்புரவு செய்தலால் அவனுக்குப் பொருட்கேடு வருமாயினும் அக்கேடு தன்னை விறறியினும் கொள்ளுந் தகுதியை யுடையது.

(௨௨) ஈகை என்பது (வறியா யேற்றற்கு மாற்றாது கொடுத்தல்) என்றால் ஒருவன் தன்னிடத்தில் இரக்கவந்தானாயின் அவன் வீணிற்செல்ல யான் இது பொழுது பொருளுடையேனல்லேன் எனக் கரப்பாற் சொல்லுஞ்சொல்லை யுரையாது அவன் இரப்பினை நிரப்பதலும் யான் வறியேனென்று சொல்லும் இளிவரவை பிறர்பாற் கூறுகவென்று இரப்பினும் அதனையவ்வாறு கூறாது இரக்கமோ மதலும் இரப்பானிலனென்று சொல்வதன்முன் குறிப்பறிந்தீதலும், அது போதாமைபற்றி ப்பின்னும் பிறனொருவன்பாற் சென்று அவனுரையாவகை கொடுத்தலும் எக்காலத்தும் வறியனென்னாவகை அளவின்றி யளித்தலும் ஆகிய இவ்வவைகை ஈகையும் ஒன்றுக்கொன்று மேலான புகழோடு விளங்கிநிற்கும். அன்றியும் இவன் நலமிகுத்த செல்வத்தைப்பெற்றுந் தரித்திரரைக் காக்குந் தன்மை இலன். அறமாகி புருஷார்த்தங்களு மிலனென்று பிறர் கூறும் பழியுரைக் கஞ்சியேனும் புகழும் பிரயோசனமும் வேண்டினோன் இரப்பாளை வறியானென்று அவமதிக்காது தனது ஆக்கையைபுமளித்தல்வேண்டும்.

(௨௩) புகழ்—என்பது (இல்வாழ்க்கை முதல் ஈகை ஈறாகச்சொல்லப்பட்ட இல்லறத்தின் வழுவாதார்க்கு இம்மைப்பயனாகி இவ்வுலகத்தின்கண் இகழ்ந்து இறவாதுநிற்குங் கீர்த்தி) என்றால் புகழடம்பிறக்கினும் புகழ்மழியுங்காறும் புகழுடம்பிருக்குமாதலால் அப்புகழுடம்போடு வறியார்க்கு வரையாதுகொடுக்கும் கொடையால் உண்டாகின்ற செல்வத்தைப் பெற்றுவாழும்.

பேற்றினை யுடையவரே வான்செல்வத்தை யுந் தமக்குக்
கீழாக்கும் நீர்மையை யுடையார்—எனவும் கூறிய திரு
வள்ளுவராயனர் திருவாக்கானு மெய்மை புணர்ந்து
விதித்த நல்லொழுக்கத்திற் பயிற்றலே இவ்வரிய பிதப்
பாலாய பயனும்.

திருக்குறள்.

தன்னைத்தான் காதலனாய் நெனைத்தொன்றுந்
துன்னற்கத் தீவினைப்பால்.

என்றதனானே ஒருவன் நல்லொழுக்கத்திற் பிரவர்த்தித
தொழுகானாயினும் தீயொழுக்கத்திற் பிரவர்த்தியாத் திரு
த்தலே மிகுந்த புண்ணியமாம். தீயொழுக்கம் இன்ன
வென வுணரவேண்டிய தின்றோவெனின் அவை நல்லொ
ழுக்கத்திற்கு மறுதலைப்பொருளேயாயினும் அவற்றிற்
சிலவற்றைக் கூறுவாம்.

கொலை, களவு, கன், காமம், பொய், குருநீர்தை,
தெய்வநீர்தை முதலியனவும் குருபத்தினி கற்புடையாக
வீர முதலியவரைக் கலக்க விசசித்தலும், பிரமஹந்தி,
கோஹத்தி, பூநீ ஹத்தி, சிசுஹத்தி முதலிய செய்த
லும், இல்லத்திற் றீவைத்தல், தேவாலயம், மடம், ரத்
திரம், சாவடி முதலியவற்றைச் சிதைத்தலும், அறு,
ஏரி, குளங், கூப முதலியவற்றைத் தூர்த்தலும், பூந்,
சோலை முதலியவற்றை யழித்தலும், வருணாசிரா
தன்மங்களை வழுவி நின்றலும், அபயமென்றவரை பதந
றல், தாய், தந்தை, ஆசிரியர், பெரியோர் முதலியோர்க
கடுக்கண்செய்து உபசரியா திருத்தலும் இன்னும் பல
வாம். விரிப்பிற் பெருகும்.

இன்னுஞ் சிலவற்றை வருஞ் செய்யுட்களா லுணராக.

பிரபுலிங்க லீலை

குரவர்த முரைகடக்குங் கொடியனுந் துறந்துளார்தம்
வரவெதிர் கண்டெழாத மறவனுமறிந்தான் போன்று
கரவினிலருதூல்கற்குங் கயவனும் புதியாகி
பிரவினில் வந்த நல்லோர்க் கிடங்கொடா தகற்றுவானும்.

முன்புகழ்ந் தரைத்துப்பின்னர் முறுவல்செய் திகழ்வான்ற
 னுந், தன்பெருங்கிளை நல்கூர்ந்து தளர்வுற வாழ்கின்ற னு
 மன்புகொண்டொருவன்வைத்த வரும்பொருள் கவர்கின்ற
 னுந், துன்புறுந் தொழில்செய்வித்துச் சொல்பொரு ளிலே
 யென்பானும்,

உறவுசெய்தறிந்த சொல்லை யுவர்த்தாழிக்கூறுவானும்
 பிறப்பிழைதீனையேநாடிப் பிறரொடு பேசுவானு
 முறைவழு வுறுகொடுஞ்சொன் முனிவிடை மொழிகுவானு
 மறிவழி மனைவிசொல்லின் வழிநிற்கு மறிவிலானும்

இராமாயணம்.

காரங்கொண்டார் நாடுகவர்ந்தார் நடையல்லா
 வாரங்கொண்டார் மற்றொருவர்க்காய் மனைவாழுந்
 தாரங்கொண்டா ரென்றிவர் தம்மைத்தருமத்தா
 ளீருங்கண்டாய் கண்டகருய்ந்தா ரெவரையா

உய்யநிற்க பயமென்ற னுயிரைத் தன்னுயிரினும்பாக்
 கையனுமொருவன்செய்த வுதலியிற் கருத்திலோலு
 மையறநெறியினோக்கி மாமறை நெறியினின்ற
 மெய்யினப் பொய்யென்ற னு மீள்கிலாசரகில் வீழ்வார்

கீவகசிந்தாமணி.

மல்லன்மலையனைய மாதவரை வைதுரைக்கும்
 பல்லவரேயன்றிப் பகுத்துணைப்பாலிகளு
 மஸ்துல் விலைபகரு மாய்தொடியா ராதியா
 வில்பொருதோண்மார்பா விலங்காய்ப் பிறப்பவே.

கொல்வதே கன்றிநின்றார் கொடியவர் கடியகீரா
 டில்லையேயிம்மையல்லா லும்மையு முய்ருமென்பா
 ரல்லதுத்தவமுமில்லை தானமுமிழுவென்பாருஞ்
 செல்பவந் தரகத்தன்னுட் மவினைத் தேர்களுந்ாதே

வளையாபதி.

பொய்யன்மின் புறங்கூறன்மின் யாரையும்
 வைபன்மின் வடிவல்லன சொல்லிநீ
 ருய்யன்மி னுயிர்கொன் றுண்டுவாழுநான்
 செய்யன்மின் சிறியாரொடுதீயன.

கள்ளன்மின் களவாயின யாவையுங்
கொள்ளன்மின் கொலைகூடிவருமற
மெள்ளன்மின் நிலரென்றெண்ணி யாரையு
நள்ளன்மின் பிற்பெண்ணெடு நண்ணன்மின்.

தீர்கடுகம்.

தன்னைவியந்து தருக்கலுந் தாழ்வின்றிக்
கொன்னேவெகுளி பெருக்கலு—முன்னிய
பல்பொருள் வெஃகுஞ் சிறுமையு மிம்முன்றுஞ்
செல்வமுடைக்கும் படை.

நன்றிப்பயன் றாக்கா நாணிலியுஞ் சான்றோர்முன்
மன்றிற் கொடும்பா கிரைப்பாணு—நன்றின்
வைத்தவடைக்கலங் கொள்வானு மிம்முவ
ரெச்சமிழுந்து வாழ்வார்.

தீருக்துயள்.

தீயவைதீய பயத்தலாற்றீயவை
தீயினுமஞ்சப்படும்.

மறந்தும்பிறன்கேடு சூழற்கச் சூழி
னறஞ்சூழஞ் சூழ்ந்தவன்கேடு.

வஞ்சமனத்தான் படிற்றொழுக்கம்
புதங்கனோந்து மகத்தேற்கும்.

குசலோபாகீக்யானம்.

லங்குபெருஞானியர்போற்பேசுவா ரவருண்மைவேடம்போலப்
பாங்குபெறவுடற்புனைவார் சற்கருமஞ்செய்வார் தம்பக்கமேகி
ங்ங்குவென்றொழிப்பா ரிந்நிலேமேலாம்பிரமத்தி னிலைய
[யென்பா
ங்கிவர்கடாங்கெடுவதன்றி மற்றோரையுங்கெடுக்கு மெண்ண
[ம்பூண்டோர்.

பொன்முதல பொருளிடத்து மிச்சையற்றார்
போற்றுறவு பூண்டுபின்னர்
வன்மைசெறிமனத்த பக்குவர்க்குபதேசமு
நவிற்தி வருவதெல்லா

நன்மைதருமுன்னே ரெண்காறெழுக்கப்
 பள்ளையென நயந்தோராயன்
 புன்மையறப் பற்றியஃ துடனழிந்தா
 னென்றகதைபோலு மாதோ.

மிக்சவறிவுடையாரைப் போன்றுமுடற்
 பற்றினேத்தும் விடுத்தார்போன்றும்
 தக்கவழக்கிடத்தி னுயர்திணைவினை
 யஃறிணைவினையாச் சமையச்சொற்றும்
 தொக்கபடர்க்கைப் பெயர்முன்னிலைப் பெயராக்
 கிடவுரைத்துஞ் சூழ்வதெல்லாம்
 பக்குவமின் மடவோரை மயக்கியவர்கைப்
 பொருளைப் பறித்தற்கன்றோ.

இதுகாறுங் கூறியவை சிவபெருமானருளிய
 லீவதாகமோத்தசாரமாய் ஆன்றோர்களுளிய விதியாகப்
 நல்லொழுக்கமின்னவெனவும் நிடேதமாகிய தியொழுக்
 கமின்னவெனவு முணர்தற்பாலதேயாம். நல்லொழுக்க
 தந்தக் கைக்கொண்டொழுதுதலால் இம்மையிற் புகழுட
 புண்ணியமுமின்பழம் பின்னர் பரமுத்திக் கேதுவாகிய
 நானமு முளவென்பதையு தீபொழுக்கத்தைக் கைக்
 கொண்டொழுதுதலால் இகழ்வும், பாவமும், துன்பமும
 நாகாட்சி புழுவென்பதையுங் கருதி மேலாகிய நல்லொ
 முக்கத்தையாற்றிப்பாரிற்றலை அரிய சிறப்பாலாய் பர
 ணர். கூறிய புறவொழுக்கத்தினிற்றலினால் பின்பு அந்
 வொழுக்கஞ் சித்திக்கும்.

அகவொழுக்கமாவது யாதெனின்:- மனஞ் சுரணங்
 களைத் தத்தம் வழியிற் செல்லவொட்டாது தடுத்து
 தம்வயப்படுத்தி உண்மை வழியிற் செலுத்துதல். புற
 வொழுக்கம், அகவொழுக்கம் என்னுமிரண்டும் ஒன்று
 க்கொன்று பரஸ்பர சம்பந்தமுடையனவேயாம். இன்
 னும் அகவொழுக்கத்திற்குப் புறவொழுக்கமே காரண
 மாகின்றது. எப்படியெனின் வித்து எவ்வளவு நல
 முடையதாயினும் நிலஞ் சீர்திருத்தஞ் செய்யாவிடின்
 தக்க பயன்ஞாநதுபோல முன்னர் புறவொழுக்கத்திற்
 பயின்று பின்னர் அகவொழுக்கத்தினிற்றல் பெருமை
 யுடைத்தாம்.

அகவொழுக்கமும்—இந்திரிய வொழுக்கம், கரண வொழுக்கம், சீவவொழுக்கம், ஆன்மவொழுக்கம் என நால்வகைப்படும். இவற்றுள் இந்திரியவொழுக்கமாவது: கடவுட்கினிய விசையோடு பிறர்பாடுந் தோத்திரங்களை யுற்றுக்கேட்டல், அபசுரங்களைக் கேளாதிருத்தல், கடுஞ் சொற்கள் செவிபுகாமனிற்றல், அசுத்தங்களைத் தீண்டாதிருத்தல், கொடூரமாகப்பாராதிருத்தல், உருசிகள் மீது விருப்பின்றியிருத்தல், சுகந்தாதினை விரும்பாதிருத்தல் என்னுமிவைகள் ஞானேந்திரியவொழுக்கமாம்.

இயாவரிடத்து மினிய வார்த்தையாடுதல், பொய் பேசாதிருத்தல், பிறவுயிர்கட்கு இடர் நேருங்கால் எவ்வித வுபாயத்தானும் தடைசெய்திரட்சித்தல், கடவுளாலயத்திடத்தும் பெரியோரிடத்தும் கால்வருந்தச் செல்லுதல், பிரதக்ஷணமாதியசெய்தல், பிறர்கட்குபகாரமாக ஒன்றையீதல், மலசலபாதை அளவு மீறாமலுங் கிரமங்குறையாமலும் ஒளஷதிகளானும், ஆகார பக்குவத்தானும் சியமப்படுத்திக்கொள்ளுதல் என்னுமிவைகள் கன்மேந்திரிய ஒழுக்கங்களாம்.

எல்லா மனிதரிடத்தினும் ஜாதி, சமயம், குலம், கோத்திரம், சூத்திரம், சாத்திரம், உயர்வு, தாழ்வு முதலிய பேதமற்று ஆன்ம ஒருமை நேயமுற்றிருத்தல் ஜீவ வொழுக்கமாம்.

சர அசரமாகிய சகல சீவர்களிடத்து இரக்கம் பொருந்தி ஆன்மாவேசபையாகவும் அதனுள்ளொளியே சிவமாகவுங் கண்டு கலந்து பூரணமாக நின்றல் ஆன்ம வொழுக்கமாம்.

இந்நால்வகையான ஒழுக்கங்களில் இந்திரிய வொழுக்கம், கரணவொழுக்கம் என்னுமிரண்டும் தனது ண்மை யறிவானும் சத்துக்கள் சாகவாசத்தானு முயர்ச்சித்தொழுகுதல் கூடும். ஜீவ வொழுக்கம், ஆன்ம வொழுக்கமென்னுமிரண்டும் திருவருட்சகாயம் பெறற் பின்னரன்றிக் கைக்கூடற்கரியதேயாம்.

தப்பினவர் மேலாகிய பதமுத்திகட்கீட்டப்பட்டபுண்ணி யத்தலைவராய் ஆண்டுவைகி இன்பத்தினை நன்குறவனுப வித்து இறைவனையால் அவைகளை நீங்கி இவ்வுலகத் தின்கண் உயர்குலத்திற்குன்றிய துணையானே ஆசிரி யன்பாற்கேட்டன் முதலிய நெறியான் ஞான நிட்டை யினைத்தலைக்கடி விடுபெறய்துவர்.

பதிபசுபாசங்கட் கிலக்கணமியாதெனின் :—அநா தியே மலபெந்தமின்றி நித்திய ஞானானந்த சொரூபத் தையுடையவனே பதியாகிய இறைவன். அநாதியே மல பெந்தமுற்ற ஞானக்கிரியையுடையவர்களே பசுவாகிய ஆன்மாக்கள். இருளாகிய ஆணவ மாயை கன்மமாகிய பாசங்கள் மூன்றுமே அநாதியே கட்டுக்களாயுள்ளவை. ஆகையான் மலமாயாகன்மங்கள் பக்குவப்பட்ட விட த்து ஒப்பிலாத அநாதிமுத்தனாகிய கடவுளாலே அநாதி பெத்தராகிய ஆன்மாக்களை அநாதியே பந்தங்களாகிய பாசங்கள் விட்டு நீங்கும்.

எதுபோலுமெனின்:—செம்புடன் சகசமாயிருக் கும் களிம்பு தானே செம்பினைவிட்டு நீங்காது. அச் செம்பினுக்குடக்களிம்பினைத் தானே நீக்கிக்கொள்ளு மாற்றவில்லை. அக்களிம்பை யகற்றவல்ல சித்தியை யுடையவனுமுண்டு. அவனால் களிம்பைப் போக்கவல்ல மருந்துமுளவாம்.

இன்னும் விளக்குத் தன்னைத்தானே யுண்டாக்கிக் கொள்ளவல்ல தொழில் தன்னிடத்தில்தான். அவ்விளக்குக் குக்காட்டாகிய கண்ணுக்குந்தானே யுண்டாக்கிக்கொள் றுந்தொழில் தன்னிடத்தில்தான். ஆதலால் விளக்கென் னுஞ் சுடரையுண்டாக்கி கண்ணின் சோதியைத் தடுத்த இருளைநீக்கிப் பொருள்களின் விகற்பங்களையறிவிப்பவ னோடொப்பானவன் முதல்வன். கண்களோடொப்பன வுயிர்கள். விளக்கினோடொப்பாகுங் கலாதிதத்துவமாகிய சரீரம்.

அச்சரீரமானது தூலசரீரமென்றும் குக்குமசரீர
மென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் தூலசரீரம் பிரு
திவிமுதல் ஆகாயமீறாகிய ஐந்து பூதங்களின் பரிணாம
காரியத்தாலுண்டாகும். ஏனைச்சுக்குமசரீரம் காலதத்து
வமுதல் நிலமீறாகிய முப்பத்தொரு தத்துவத்தாலுமுண்
டாகும் தத்துவங்களும் இறைவனுடைய இருவருளின்
பிரேரகத்தினால் மாயையினின்று முண்டாகும்.

அவை கண்ணில்லாதவன் தன்பா லன்புடையா
றொருவனுதனிய கோலைப்பிடித்துக்கொண்டேன், ரிச்செல்
லும்வழி கருதிச்செல்வன். அதுபோல மூலமலத்தாற்
றடைப்பட்ட ஞானக்கிரியைகளையுடைய ஆன்மாக்களும்
மாசங்காரகருத்தாவாகிய இறைவனாருளியவித்தை முத
லிய தத்துவங்களாலுண்டான அற்பவறிவு மாயாபோக
ங்களை ரிச்சயித்துக்கொடுக்க அவைகளை நுகர்ந்து ஆக்கை
யிற் போக்குவரவு புரியும்.

இவற்றினுண்மை யுணருமாற்றலின்றிய உலகாய
தன் முதலிய பூர்வபுகழிகணிற் கசித்தாந்த பட்சரீராதெ
னின் :—

நுண்ணியதத்துவங்களாகிய குக்குமதேகங்களுக்குக்
காரணமாய் வியாபகமாயுள்ள அசத்தமாயைக்கும்
அதற்கு மேலாகிய சுத்தமாயைக்கும் அப்பாற்பட்ட
வியாபகமாயுள்ளது. நிருமலையாகிய சிவசத்தி, அச்சிவ
சத்திக்குச்சிவன் வியாபகன். அந்த நின்மலையாகிய சத்தி
வியாப்பியம் அச்சிவசத்தி ஆன்மாக்கட்கு வியாப்பி. அவ்
வான்மாக்கள் அச்சிவசத்திக்கு வியாப்பியம் அவ்வான்
மாக்கள் தமது மலத்தோடுகூடிய ஆன்மசத்திக்கு வியா
பகர். அவ்வான்மசத்தி அவ்வான்மாக்கட்கு வியாப்பியம்
ஜகத்துக்கு ஆன்மசத்தி வியாபகம். ஆன்மசத்திக்குச்
சகம் வியாப்பியம்.

ஆனால் ஆன்மப் பிரகாசமும், அப்பிரகாசத்தை
மறைத்து இருளுமொளி யென்னுமாறிருண்ட ஆணவ
மலமும் கூடி நிற்பது ஒன்றுக்கொன்றேற்றக்குறையின்றி

யிரண்டு மொத்த விபாபகமாயிருக்கும். அவ்வான்மாவின் ஹுடைய ஞானக்கிரியைகள் மலத்தாற்றடைப்பட்டால் அதிக விருத்தியுடையதல்ல. அதனைத் தடுக்கும் ஆணவ மலமும் நூனவிருத்தியை யுடையதல்ல. ஆனையால் ஆன்மசத்திக்கு, விபாப்பியமாகாது. ஆனால் ஆன்ம சத்திக்கு ஆணவத்துக்கும் சமவியாத்தி எப்படி எனின் கண்ணிடத்துண்டாகிய சோதியும், இருளின் பிரகாச மும் துல்லியமாயிருக்கும். எதுபோலுமெனின் கண்ணொளியானது இருள் மேலிட்ட காலத்து ஒளி மறைந்து நிற்கும். ஒளி மேலிட்டகாலத்து இருண் மறைந்து நிற்கும். இதுபோல சிவன் மாயாகாரியமான தனுவாதிகளை ஆன்மாவுக்குக் கூட்டியகாலத்தும் ஆணவசத்தி மறைந்தவிடத்தும் ஆன்மசத்தி சற்றே பிரகாசமாயிருக்கும். மலமேலிட்டகாலத்து ஆன்மசத்தி மறைந்திருக்குமெனவறிக.

ஆனால் மேலாகிய சிவனும் அவனுடைய மேலாய ஞானசத்தியும் எல்லா வுபிர்களிடத்தும் கலந்திருக்கவும் இருளாகிய ஆணவம் பொருந்துவதெங்ஙன மெனின் வெம்மையுடைய அக்கினி தண்மையுடைய மாத்தின் அடிதொடுத்து முடிவரை விபாபித்திருப்பினும் அப்பசு மாங்கள் வெந்தன வல்ல. முதிர்ந்து தனது பருவம் வந்த விடத்து தம்மிடத்துண்டாகிய தழை யுதிப்பிக்குள். அவை தீக்குடைந் கோலாகிய கருவியும் அதுகொண்டுகடையுங் கருத்தாய் முதலாயின பழுதறவந்து பொருந்த அவ்விடத்து அழலுண்டாய் அம்மாங்கள் வெந்து விழுதலைச் செய்யும். அதுபோல ஆணவமும் தனக்குப் பருவம் வந்த விடத்து இறைவன திருவருளால் தனது வலிகெட்டு நிற்கும். அவை முதல்வனது சத்திமலபரிபாகம் வராத ஆன்மாக்களிடத்துப் பசுமாததக்கினி போல் பிரகாசமின்றியிருக்கும். மலபரிபாகம் வந்து ஆன்மாக்களிடத்துப் பிரகாசித்து மலநாசஞ் செய்து ஆன்மப் பிரகாசத்தை யுண்டாக்கி இரட்சிக்குமென்க.

*ஒளிக்கு மிருளுக்கு மொன்றே யிடமொன்று மேலிடவொன்றொளிக்கும், என்பதொலுணர்க.

உதையகாலத்தில் சூரியப் பிரகாசத்தின் முன்னர் இருள் நாசமடையாமல் மறைந்து நின்றதுபோல முதல் வனுடைய அறுக்கிரகத்தினால் ஆன்மாக்கள் பசுத்துவமாகிய ஆணவமலம் அதனுக்குப்பருவம்வந்தவாறே நாசமடையாது. உயிரின் ஞானக்கிரியைகளைத் தடுக்கும், வலிகெடும் மாயாகாரியங்களும் நாசமடைந்தனவுமல்லாமல் நிலைபெற்று நின்றனவுமல்லாமல் உறைந்திருந்த நெய் உருக்கினபோது கனங்குறைந்து நெய் கெடாதிருக்கின்றனபோல முத்திலையினும் இந்த பலங்கள் கெடாமலும் ஆன்மாக்களைப் பந்தியாமலும் நிற்கும்.

மேலாகிய சிவன்முதல் கூறிய மலங்கள்வரை ஒன்றுக்கொன்று சூக்குமமாயிருக்கும். அவை சிவன் சிவசத்திக்குச் சூக்குமமாயிருப்பன், அச்சிவனுக்குச் சிவசத்திதூலமாயிருக்கும், அச்சிவசத்தி ஆன்மாக்களுக்குச் சூக்குமமாயிருக்கும் அச்சத்திக்கு ஆன்மாக்கள் அதிதூலமாயிருக்கும், அந்த ஆன்மாக்கள் தனது சத்திக்குச் சூக்குமமாயிருக்கும், அந்த ஆன்மசத்தி ஆன்மவுக்குத் தூலமாயிருக்கும், அந்த ஆன்மசத்தி மும்மலங்களுக்குள் சூக்குமமாயிருக்கும், அந்த மும்மலங்களும் அந்த ஆன்மசத்திக்குத் தூலமாயிருக்கும்.

இவற்றின் ஆணவமலம் ஆன்மாக்களுக்குப் பெரிதாகிய பிணி. அப்பிணிக்கு மருந்தாகி மாயா காரியங்களாகிய தனுகாணதிகளும் அதனோடு அன்றே உள்ளது. அம்மருநினை யுதவிப் பிணிதீர்ப்பான் நின்மலனாகிய சிவனே. மருந்து தானேயறிந்நவந்து அடையாதெனவும் பெரிதாகிய ஆணவ நோயையுடையதாகிய ஆன்மாக்கள் தாமே தம்பெருநோயைப் போக்கிக்கொள்ளும் மருந்தறிந்தாரல்லரெனவும் வச்சித்திருத்தலால் அப்பிணி நீக்கம் வந்தடைவதன்று. பண்டிதனு நோயுடையானெனின் அந்நோயை நீக்கினானோ பண்டிதனுளென இம்முறையே ஒருவன் பிணியை மாற்றுவானோருவனுளாகத் தொன்றுதொட்டு அநவத்தையென்னுங் குற்றம் வருமீ; ஆதலால் அநாதியே மலத்தினின்றும் விடப்பட்

டவரீன உயிர்காடைந்த ஆணவமென்னும் பிணியை
நீக்கும் பண்டிதனவான். இதற்கு இன்னும் ஆன்றோரு
ளியவற்றையுங் காண்க.

சிவஞான வள்ளலார்.

விந்துமோகினி மாணெனவிரிந்த
தத்துவக்காட்டிற் றனித்திடுமுயிரை
ஆணவவேங்கை யொருபாலடர்ப்ப
மாயைக் துடாவடி யொருபான்மயக்க
காமியக்கடமா வொருபாற்கறுவ
இருவினைமலைப்பாம் பொருபாலிழுக்க
ஆசையாமண்ணை யொருபாலறைய
குலமெனுஞமலி யொருசார்குரைப்பக்
கவ்விக்கான்யா ரொருசார்கவர
சமயச்சுறை யொருசார்தாக்க
அவாவெனும்புதி அறிவைக்கொளுவ
மாயாவாத வனசார்வெருட்ட
இன்னணமாலி இடருறுங்காலை
யுயிரிடையொளிபுக் கிருந்தவொருவர்த்
தாயினுஞ்சாலத் தயாநிதியிரங்கி
கட்கடைவாளாற் காடறமாற்றலும்
வுட்கினயாவு முயிர் பிழைத்தன்றே.

எல்லாமுநானேகா ணெனைவிடவேறில்லை
யெனுமலத்தாலார்ப்புண்டிங் கேந்திழைபொன்பூமி
நில்லாதபொருளெல்லாம் நிலையெனவேகருதி
நின்மலனைத் தனைவினையை நினையாதுமயக்கும்
பொல்லாத புலன்வழியிற் றிரிந்துதடுமாறி
புகழிகழா நல்வினையுந் தீவினைப்பொருந்தி
யொல்லாத யோனிதொறும் பிறந்துபிறந்துழல்வார்
உமைபாக னருள்கிடைக்கி னிரண்டினையுமொழிப்பர்.

திருக்குறள்.

தனக்குவமை யில்லாதான் ருள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றலரிது.

வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடிசேர்ந்தக்
கியாண்டு மிடும்பையில.

திருஞான சித்தியார்.

அருளிஞ ஸ்ரீரத்தனாவின் வழிவாரா ததனமஞ்செய்யி.
 னிருஞ்ஞலா நிரயத்துண்பத் திட்டிரும்பாவந் தீர்ப்பன்
 பொருளுலாந் சுவர்க்கமாதி போசத்தாந் புணியந்தீர்ப்பன்
 மருஞலா மலங்கடர்க்கு மருந்திவை வைத்தியநாதன்.

இதனால் ஆன்மாக்கட்குற்ற ஆணவாதிமலங்களைப் போ
 க்கி அரியமுத்தியை அடைவிக்குமாறு கருணையினாலே
 வேதாகமங்களை யுருளிச்செய்து அதன் விதிநெறி யொ
 முகுலோர்க்கு மேலாகிய சுவர்க்கமுதலிய பதங்களின்
 வைத்து அவை நீக்கி அரியமுத்தியளிப்பனெனவும் நிடே
 தநெறி யொமுகுலோர்க்கு கொடிய நாகாதிகளின் வை
 த்து அவை நீக்கி ஜனனமாணங்களை யளிப்பனெனவும்
 விளங்குகின்றன. அரியமனிதப்பிறப்பைப் பெறுதற்குப்
 புயன் துண்பத்திற்கும் நாகத்திற்கும் ஏதுவாகிய நிடேத
 நெறியை நீக்கி இன்பத்திற்கும் முத்திக்கும் ஏதுவாய விதி
 நெறி யொமுகுதலன்றோ ஆன்மாக்கன்கடமை. ஆதலால்
 இந்நூலின்கணுள்ள சன்மார்க்கமென்னும் நல்லொழுக்
 கத்தைக் கைக்கொண்டொழுகியும் பின் சன்மார்க்கம்
 என்னும் ஞானத்தினின்று பதி, பசு, பாசவிலக்கணங்
 களை யுணர்ந்தும் கடவுளை வழிபட்டுய்வோமாக. சுபம்.

சன்மார்க்கவியல்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

சாஸ்திரிகளால்

தேவீ

உபநிஷத் தீபிகை

(மஹா மந்திர சாஸ்திரம்)

முதல் பாகம்

இத

பலாரூ - பண்டித பிருமம்மாஜி ஸ்ரீமத்
காசேச்வர சாஸ்திரிகளவர்களின் குமாரரும் சிஷ்யரும்

இதிலுள்ள புராண உபநிஷதகளும்

சென்னை

அடையாறு லைப்ரரியில் கலைமை ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதருமான்

நா. இராமநாத சாஸ்திரிகளால்

ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

சுரப்பிரகாச
ரிஜிஸ்டர்ட்

சென்னை
1933

விலை அனு 4
ரூபாய்க்குலி வேறு

சாது அச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.

ஸ்ரீ முகவுரை

ஸ்ரீ பரதேவதையான மஹாதேவியின் அனுகூ றத்தால் பூர்த்தியான இந்த கிரந்தத்திற்கு 'தேவீ உபநிஷத் தீபிகை' என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இதில் அஷ்டோத்தராத (நூற்றெட்டு) உபநிஷத்துக் களில் தேவீ விஷயமாகவுள்ள நான்கு உபநிஷத்துகளும் வேறொரு உபநிஷத்தும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து நேர சுத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து சேர்க்கப்பட்டிருக்கின் றன. அவையாவன :—

	பக்கம்
1. த்ரிபுரோபநிஷத்	1
2. தேவ்யுபநிஷத்	10
3. பஹ்வ்ருசோபநிஷத்	19
4. பாவநோபநிஷத்	24
5. ஸ்ரீசக்ரோபநிஷத்	30

இதில் த்ரிபுரோபநிஷத்தானது மூன்று விதமான நமது சரீரத்திலும் இன்னும் மும்மூன்றாயுள்ள ஸகலத்திலும் மஹாதேவியின் அதிஷ்டானத்தையும் சித்தசக்தியான தேவியே ஸகலத்திற்கும் காரணமென் றும், தேவீ உபநிஷத்தானது தேவியின் மஹிமையை யும் காயத்ரீபையும் மஹாமந்திரமான ஆதிமூலவித் தையையும் இன்னும் தேவியின் அவதாரங்களான புவனேச்வரீ முதலியவர்களின் மந்திர விசேஷங்களை யும், பஹ்வ்ருசோபநிஷத்தானது வேதஸ்வரூபமான தேவியை அவைகள் ஸ்தோத்திரம் செய்து தேவியின் மாஹாத்மயத்தை அவைகள் விளக்கிக் காட்டும் ரீதியை யும் அப்படியே பாவநோபநிஷத்தானது நமது தேஹத் தின் ஸ்வரூபத்தையும் அதுவே ஸ்ரீசக்ரம் என்னும் பாவனையும் அது ஸம்பந்தமான விருத்திகளெல்லாம்

ஸ்ரீ சக்ரத்திலுள்ள பரிவார தேவதைகளுடன் கூடின ஸ்ரீகாமேச்வரீஸஹித ஸ்ரீ காமேச்வரனுடைய ஆராதனங்களென்றும் அவ்விதமே நாம் செய்யும் பூஜோபசாரங்களெல்லாம் தத்துவார்த்தத்தோடு கூடியவை யென்று பாவனை செய்யவேண்டுமென்றும் நன்கு விளக்கிக்காட்டுகின்றன. தவிர கடைசியிலுள்ள ஸ்ரீசக்ரோப நிஷத்தானது நூற்றெட்டில் சேராத் தாலும் மிக பிரஸித்தமாகவே கேழ்விப்படுகின்றது. இது ஸ்ரீசக்ரத்தில் ஸ்ரீ காமேச்வரீயோடு ஸ்ரீ காமேச்வரன் வீற்றிருப்பதையும் அவர்களை பூஜிக்கும் விதத்தையும் உலகில் சக்தியில்லாவிட்டால் ஒன்றுமே யில்லையென்றும் நன்கு உபதேசிக்கின்றது.

இவ்விதம் இவ்வுபநிஷத்துகள் நமக்கு ஸகல லோக மாதாவான மஹாதேவியின் மஹாத்ரியத்தை யும் மஹாமந்திரங்களையும் உபாஸனாகரமத்தையும் நன்றாய் உபதேசிப்பதால் இவைகள் ஸம்ஸ்கிருதம் அறியாதவர்களுக்கும் மிகவும் பயன்படவேண்டுமென்று இவைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளிப்படுத்தலானேன். ஆதலால் இவைகளை புருஷர்கள் மாத்திரமல்லாமல் ஸ்திரீகளுங்கூட மிகுந்த பக்தி சிரத்தையோடு நினநதோறும் பாராயணம் செய்து வந்தால் ஸந்தானம் முதலிய சகல ஸௌபாக்யங்களை யும் நிச்சயமாய்ப் பெறுவார்கள். இவ்வாறு தினந்தோறும் பாராயணம் செய்ய அநுகூலப்படாவிட்டாலும் தேவீ உபநிஷத்தின் கடைசியில் கூறியிருக்கிறபடி சேவ்வாய்க் கீழமைகளிலும் உலகில் பிரஸித்தமான வெள்ளிக்கீழமைகளிலும் ஸ்ரீ மஹாதேவியை ஆராதித்து இதைப் பாராயணம் செய்து வந்தால் ஸ்ரீ மஹாதேவியின் அநுக்ரஹத்தால் நமக்கு ஆயுள் ஆரோக்யம் ஐச்வரியம் முதலிய ஸகல சௌமங்களும் அவசியம் உண்டாகும். சுபபஸ்து.

பலாசூர் - பண்டித - நா. ராமநாத சாஸ்திரி.

உ

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ மஹாதேவ்யை நம :

தேவீ உபநிஷத் திபிகை

ருக்வேதத்தில்
தீர்புரோபநிஷத்

வாங்மே மநஸி—சாந்தி :

சித்சக்தியின் ஸ்வரூபம்

இவ்வுலகை ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீசக்தரத்தில் அடங்கியிருக்கும் அகாரம் முதல் கூடகாரம் வரையிலுள்ள அகூடரங்களையும் ஜீவாத்மாவினால் விகல்பிக்கப்பட்ட விஷ்டிஸமஷ்டிபேதங்களோடு கூடின ஸ்தூல ரூக்ஷம் காரண சரீரங்களாகிய மூன்று புரங்களையும் தேவயானம் பித்ருயானம் என்னும் பேதத்துடனாவது கர்ம தாண்டம் உபாஸனா காண்டம் ஞானகாண்டம் என்னும் பேதத்துடனாவது அல்லது ஞானம் விஞ்ஞானம் ஸம்யக்ஞானம் என்னும் பேதத்துடனாவது கூடிய மூன்று மார்க்கங்களையும் ஜீவேசுபிரத்யக்பரரூபமாய் அதிஷ்

டானம் செய்துகொண்டு பிரும்மாதி தேவர்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி முதலிய ஸாமர்த்திய ரூபமான மஹிமையா யிருந்துகொண்டு கிழத்தன மற்றதாயும் மிகவும் மகத் தாயும் பிராசீனமாயுமிருக்கின்ற சித்சக்தியானது ஸர்வோத்தகிருஷ்டமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட சித்சக்தியை ஆச்ரயித்துக்கொண்டு மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ முதலிய ஒன்பது யோனிதேவதை களும் ஸர்வானந்தமயம் முதலிய ஒன்பது சக்சிகளாகளும் யமம் நியமடி முதலிய ஒன்பது யோகங்களும் அப் படியே ஒன்பது சக்ரங்களில் வசிக்கின்ற யோகினீ தேவதைகளும் தேவதாதாரங்களான ஒன்பது பூமி களின் சக்ராதி நாதர்களும் துவாரபால தேவதைகளும் காமேச்வரீ முதலிய பத்ரைகளும் யோனி முதலிய ஒன்பது முத்ரைகளும் பிரகாசிக்கின்றன.

சித்சக்தியைக் குறித்துப் பிரார்த்தனை

இவ்வித சக்தியானது முதலில் பிரதானமாயும் ஒன்றாயு மிருந்தது. அதுவே பத்ராதிர்களான ஒன்ப தாயிற்று. பிறகு ஞானேந்திரியம் கர்மேந்திரியம் பிராணபஞ்சகம் அந்தக்காணசதுஷ்டயம் என்னும் பேதத்தால் பத்தொன்பது தத்துவ சமூகத்திலிருந்து உண்டான சக்திகளாகவும் இதுவே ஆயிற்று. அப் படியே முற்கூறிய கர்மேந்திரியம் ஞானேந்திரியம் பிராணபஞ்சகம் அந்தக்காணசதுஷ்டயம் ஜீவை- ஞடன் கூடின பஞ்ச பூதங்களும் உபபிராணன்களு மாகிய இருபத்தொன்பது தத்துவ சமூகங்களிலிருந்து உண்டான சக்திகளின் ஸ்வரூபமாயும் இதுவே யிருக்

கின்றது. அப்படியே பிரஸித்தமான நார்ப்பது சக்தி
களின் ஸ்வரூபமாயும் இதுவே யிருக்கின்றது. பிறகு நன்
றாய் விருத்தியடைந்த ஞானக் கிரியா இச்சாரூபமான
ஞானம் விஞ்ஞானம் ஸம்யக்ஞானம் என்னும் மூன்று
சக்திகளும் தமதுகுழந்தைகளைக் குறித்து எப்போதும்
சேஷமத்தையே கோரிக்கொண்டிருக்கின்ற தாயார்கள்
போல பிரம்மபதவியையடைய முயற்சிசெய்துகொண்
டிருக்கின்ற என்னை வியாபித்துக்கொண்டிருக்கட்டும்.
(அதாவது அஜடமான ஞானகிரியா இச்சூர சக்திகள்
என்னிடம் பிரவேசித்தகட்டும் என்பது கருத்து). வெளிப்
படையான பிரபஞ்சத்தை விறகாய் ஆச்ரயித்துக்
கொண்டு அதற்குமேல் ஸ்வஸிக்கின்ற பிரதயக்ஜோதி
(ஞானரூபமான ஒளி)யானது அஞ்ஞான விருத்தி
உதயமாவதற்கு முன்னாலேயே எப்போதும் என்
னிடம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கட்டும். அதற்கு
எதிரியான தமோகுணமும் ரஜோகுணமும் தன்னால்
அடையப்பட்ட அஞ்ஞான விருத்தியை விட்டுவிட்டு
சாச்வதமான பிரம்மம் ஆகட்டும். இவ்விதம் நாளை
பிரம்மமென்றும் என்னைவிட வேறொன்றுமில்லையென
றும் மேலான ஆனந்தத்தை புண்டாக்குகின்ற பரமாத்
மாவாகிய சந்திரனுடைய ஜோதியைவிட வேறாக
வேறொன்றுமில்லையென்றும் அதுவே நானாகவிருக்கின்
றேன் என்றும் பிரம்ம பாவத்தை யடைந்த என்னை
இந்த விருத்திகள் அலங்கரிக்கின்றன. (அவைகளும்
பிரம்மத்தினிடம் லயிக்கின்றன. ஆதலால் பரமாத்மா
அத்வைதரூபமாய் மிஞ்ஜி விடுகின்றது என்பது
கருத்து.)

காமேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம்

ஐடமான ஞான கிரியா இச்சாசக்திகளான மூன்று ரேகைகளும் ஜாக்ரத் ஸ்வப்ந ஸுஷுப்தி துரீயங்களின் ஸ்தானங்களும் கண் கழுத்து ஹிருதயம் ஸஹஸ்ராரசகரம் ஆகிய ஸ்தானங்களும் பூர்புவஸ் ஸுவர் என்னும் மூன்று லோகங்களும் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களும் இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் மூன்றுவிதமாய் ஆகி இவைகளும், இன்னும் மும்மூன்றாய் உள்ள ஸகலமானவைகளும் எவ்ளோ ஆச்ரயித்து இருக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட மேலே கூறப்பட்ட ரேகை உலகம், குணம் என்று பெயருள்ள காமேச்வரீ முதலிய மூன்று சக்திகளும், பிராஹ்மீ முதலிய தனது சக்ராவரண தேவதைகளைக் காட்டிலும் பிரதானமானவைகள். இவ்விதம் அங்கங்கேளாடு கூடின ஆவரண தேவதைகளைத் தெரிந்து கொண்டு ஸ்ரீசக்ரத்தைப் பூஜிப்பவர்கள் மஹாதேவியின் ஸ்தானமான திரிபுரத்தை யடைகின்றார்கள். மந்திரங்களால் பரிபூர்ணமான ஸ்ரீசக்கிரத்தில் தனது பிரியையாரும் மத்யத்ரிகோண ரூபினியாரும் உள்ள சித்சக்தியோடு கூட பிந்து ரூபியான காமேச்வரன் ஸர்வோத்கிருஷ்டமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்.

அவர்களின் பரிவாரங்களான ஆவரண தேவதைகளாகிய மதந்திகா, மாநிரீ, மங்களா, ஸுபகா, ஸுந்தரீ, ஸித்திமத்தா, லஜ்ஜா, மதி, துஷ்டி, இஷ்டா, புஷ்டா, லக்ஷ்மீ, உமா, லலிதா, லாலபந்தீ என்னும் இவர்கள் பஞ்சதச (பதினைந்து) நித்யைகள் என்று கூறப்படுகின்றார்கள்.

சிவகாமஸுந்தரீவித்தையின் பலன்

இவ்விதம் பரிவார தேவதைகளால் ஸேவிக்கப் பட்ட சித்தசக்தியானவள் அமிர்தத்திற் கொப்பான கல்ல தையையோடு கூடினவளாயும் ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவளாயும் பரமசிவனுடன் உல்லாஸமாய் வீற்றிருக்கின்றாள். இவ்விதமுள்ள சிவகாமசுந்தரியின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டவர்கள் இவ்வித ஞானம் உண்டானவுடனேயே இவளுடைய திவ்ய ஸ்தானத்தை யடைகின்றார்கள். இவ்விதம் அறிந்து கொள்ள சக்தியற்றவர்கள் திஷ்காம புத்தியுடன் ஜீவித காலம் உள்ளவரை ஸ்ரீசக்ரத்தை தமது வர்ணச்ரமங்களுக்குத் தகுந்தபடி பால் முதலியவைகளால் பூஜித்து திருப்தி செய்துகொண்டு வந்தால் பிறகு சரீரம் போனவுடன் பெரிய ஸ்வர்க்கத்தின் சாரீரத்திலுள்ள ஸ்ரீபுரத்தில் ஞானாப்யாஸம் செய்துகொண்டு பிரளயகாலம்வரை வலிக்கின்றார்கள். பிறகு தீர்ப்புரம் என்னும் சிரேஷ்டமான ஸ்தானத்தை யடைந்து கிருத கிருத்தியர்களாகின்றார்கள்.

ஆதிமூல வித்யா

மூலம்—காமோ யோசி : காமகலா வஹ்பாணி : குஹாஹஸா மாதரிச்வாப்ரமிந்தர :| புநர்குஹா ஸகலாமாயாச புருச்யேஷா விச்வமாதாதிவித்யா ||

இதனால் ஆதிமூல வித்தை என்னும் மூலமந்திரம் உபதேசிக்கப் படுகின்றது. இது தேவ்யுபநிஷத்திலும் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

விரக்தர்கள் ஆதிவித்யையை அறிவதின் பலன்

இந்த ஆதிமூல வித்யை யென்னும் மஹாமந்திரத்தின் ஆறாவது அக்ஷரமாகிய சிவபீஜத்தையும் ஏழாவது அக்ஷரமாகிய சக்தி பீஜத்தையும் வஹ்ரிஸரத்தி யென்னும் காமேச பீஜத்தையும் ஆக மூலதிரிகமென்னும் மூன்று அக்ஷரங்களையும் வெகு ரஹஸ்யமாய் ஜபம் செய்கிறவர்கள், ஸ்தோத்திரம் செய்யத்தகுந்தவராயும் ஸர்வஜ்ஞராயும் உலகங்களை யெல்லாம் ஸ்ருஷ்டி செய்கிறவராயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீகாமேச்வரனை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு கைவல்யத்தை யடைகின்றார்கள். (விதேஹ முக்தர்களாகின்றார்கள் என்பது கருத்து.)

தேவியை யறிவதன் பலன்

பக்தர்களை யனுக்ரஹிப்பதற்காகவே சரீரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் லோகமாதாவின் சரீரத்தை நிஷ்காமமான புத்தியோடு நியானம் செய்து தன் தனிஷ்டப்படி பலன்களை யடைகின்றான் என்பதால் அந்த மாதாவானவள் எவ்வித ரூபத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்றால் அந்த லோகமாதாவானவள் தரிபுரத்தையும் ஆதிவித்யையின் ஸாரமான ரூபத்தையும் ஸூர்ய மண்டல ரூபத்தையும் உயிரோழுத்துக்களுள் மத்தியமான அக்ஷரங்களின் ரூபத்தையும் தரிக்கின்றாள். அப்படியே ஒரு நிமிஷம் முதல் கல்பாந்தம் வரையிலுள்ள கால ரூபத்தையும் பதினைந்து திதிகளின் ரூபத்தையும் வாரம் நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளின் ரூபத்தையும் தரிக்கின்றாள். நித்தியா தேவதைகளின் ரூபத்தை யடைந்து பதினைந்து திதிகளுடன்

தர்புரோபநஷத

கூட பதினாறாவது திதியாகிய காமேச்வரனுடைய ரூபத்தையும் தரிக்கின்றான். இவ்வாறு தேவதையின் சரீரங்களில் எங்கெங்கே மனதானது இச்சைப் படுகின்றதோ, அதைப் பரதேவதா புத்தியோடும் நிஷ்காம சிந்தனையோடும் உபாஸிக்கின்றவன் சித்த சுத்தியால் நல்ல ஞானத்தை யடைந்து கிருதார்த்தனாகின்றான்.

மந்தாதிகாரிகளுக்கு தியான விசேஷம்

இல்லாவிட்டால் சந்திர சூரியாதி மண்டலங்களிலிருந்து உத்பத்தியானவளாயும் முகம் ஸ்தனம் முதலிய ஸர்வாங்கங்களிலும் பரிபூர்ண ஸௌந்தர்யமுள்ளவளாயும் ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மம் காரணம் என்னும் மூன்று சரீரங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறவளாயும் காமேச்வரனுடைய கலாரூபினியாயும் பக்தர்களை யனுகூஹிப்பதற்காகத் தனது இஷ்டப்படி ரூபங்களை யெடுக்கின்றவளாயும் இருக்கின்ற சித்தசக்தியைத் தியானம் செய்கின்ற மனிதன் தனது இஷ்ட சித்திகளை யெல்லாம் அடைந்து இஷ்டமான ரூபங்களை யடையும் சக்தியுள்ளவனாகின்றான்.

அதமாதிகாரிகளின் அனுஷ்டானமும் அதன் பலனும்

இல்லாவிட்டால் நன்றாக பாகம்செய்யப்பட்ட மத்ஸ்யத்தையும் ஆட்டின் மாம்ஸத்தையும் மத்யம் முதலியவைகளையும் அன்னங்களையும் மிகவும் சுந்தமான யோனிகளையும் மஹாதேவிக்கு நிவேதனம் செய்கிறவனும் பிறகு இவைகளை உபயோகப் படுத்துகிறவனும் இவ்வுலகில் ஸகல வித்திகளையும் அடைகின்றான்.

இவ்விதம் காம்யமான உபாஸனைகூட செய்யாமல் உலகில் இது எனக்கு வேண்டும் இது எனக்கு வேண்டாம் என்று எப்போதும் ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு அலைந்து திரியும் மூடர்களை, வெண்ணிறமுள்ள ஸரஸ்வதியோடும் லோகமாதாவான லக்ஷ்மீதேவியோடும் கூடிய ஆதி சக்தியாயும் உலகங்களை ஸம்ஹாரம் செய்யும் சித்சக்தியாயும் இருக்கின்ற கௌரியான மஹாதேவியானவள் அஞ்ஞானமாகின்ற பாசங்களால் மூச்சவிட முடியாதபடி நன்றாய்க்கட்டி ஸம்ஸாரமாகிய பெருங் கடலின் பெரிய சுழலில் தள்ளி விடுகின்றாள். மறுபடியும் அவர்கள் வெளியில் வராதபடி வில்லி னாலும் ஐந்து அம்புகனினாலும் அடிக்கின்றாள். அவர்களை ஒருக்காலும் ஞானவான்களாய்ச்செய்வதெயில்லை.

நிஷ்காமமாய் உபாஸிக்கின்றவன் பிரும்மமாகிறான்

சித்சக்தியான திரிபுராதேவியும் ஷட்குண ஐச்வரியங்களுடன் கூடிய பகவத் ஸ்வரூபமான காமேச்வரனும் ஆகிய இவ்விருவரும் சமமாய் பிரதானமானவர்களாயும் ஸமமாய் ஸத்வத்தை முடையவர்களாயும் ஸமமாய் தயாமயமான சரீரத்தையுடையவர்களாயும் ஆகி, இவ்வுலகில் ஸமஸ்தமான ஸௌபாக்யங்களையும் கொடுக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் ஆதி சக்தியாயும் லோகமாதாவாயும் இருக்கின்ற சித்சக்தியாகிய மஹாதேவியானவள் மிகவும் தயாமயமான சரீர முடையவளாகி நிஷ்காமமான புத்தியோடு தனது பக்தன் ஸமர்ப்பிக்கும் ஹவிஸ்ஸினால் மிகவும் திருப்தியையடைந்து தனது பக்தர்களுக்கு அனுகூலம்

செய்வதற்காக அவர்களின் விசேஷபமாகிய ஆவரணத்தை (திரையை) நீக்கிவிட்டுப் பரமசிவனோடு தானும் அந்த பக்தர்கள்மயமாய் ஆகி விடுகின்றான். பிறகு இந்த பக்தனும் இந்த பிரபஞ்சத்தில் வெறுப்புள்ளவனாகி ஸமஸ்த உலகங்களையும் சிருஷ்டிக்கின்றவனாகும் காப்பாற்றுகின்றவனாகும் ஸர்ஹாரம் செய்கின்றவனாகும் பிரம்மா விஷ்ணு மஹேஸ்வர ரூபியாகும் ஆகிவிடுகின்றான். பிறகு விச்வரூபியான பிரம்மமாயும் ஆகின்றான். அக்ஷயமாயும் ஞானரூபியாகும் சித்தசக்தியாகும் உள்ள இந்த மஹாதேவியரீனவன் ருக்வேதமே. யஜுர்வேதமே. மேலான ஸாமவேதமே. அப்படியே அதர்வ வேதமே. அன்றியும் மற்றுமுள்ள அறுபத்துநான்கு கலாரூபமான வித்தையே. இந்த தேவியை மேலான வாக்குகளால் நன்கு ஸ்தோத்திரம் செய்யும் இந்த மஹா உபநிஷத்தானது பிரம்மத்தையே பிரதிபாதனம் செய்கின்ற (விளக்கிக் காட்டுகின்ற) பிரம்மவித்தையாகி நன்கு விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

இவ்விதமான மஹாதேவியின் சரீரம் எப்படியிருக்கின்றதென்றால் ஒங்கார ரூபமாயும் (சித்ஸ்வரூபமாயும்) ஹ்ரீம்கார ரூபமாயும் (சக்திஸ்வரூபமாயும்) இரண்டும் சேர்ந்து ஒம் ஹ்ரீம் ரூபமாய், சித்தசக்தி ரூபமாய் எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சுபமஸ்து.

தீர்புரோபநிஷத் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ மஹாதேவ்யை நம :

அதர்வணவேதத்தில்

தே வ்ய ப நி ஷ த்

(தேவீ—உபநிஷத்)

—•—•—•—

பத்ரம் கர்ணேபி:—சாந்தி :

சித்சக்தி எல்லாவற்றிற்கும்

ஆத்மாவாயிருப்பதால் பிரும்மமென்பது

ஸமஸ்தமான தேவர்களும் மஹாதேவியை ஸ்தோத்திரம் செய்து ஹே மஹாதேவி! நீர் யார்? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு மஹாதேவி பதில் கூறியதாவது:—‘நான் பிரும்மஸ்வரூபமானவள். பிரகிருதி புருஷரூபமானதாயும் சூன்யமும் அசூன்யமுமாகிய இவ்வுலகம் என்னிடமிருந்தே உத்பத்தியாகின்றது. ஆனந்தமும் நானே; ஆனந்தமற்றதும் நானே. நல்ல ஞானமும் நானே; அஞ்ஞானமும் நானே. பிரம்மமும் நானே; பிரும்மமல்லாததும் நானே யென்றறிய வேண்டும். நானே பஞ்ச பூதங்களும், பஞ்ச பூதங்களல்லாதவைகளும். நானே ஸமஸ்தமான உலகம். வேதமும் நானே, வேதமல்லாததும் நானே. வித்தையும் நானே, அவித்தையும் நானே. பிரம்மாவும் நான்தான், பிரும்மாவல்லாததும் நான்தான். மேலேயிருப்பதும் கீழே யிருப்பதும் குறுக்கே யிருப்பதும் நான்

தேவயுபநிஷத்

தான்' என்று அதர்வண வேதஸ்வரூபினியாகிய மஹா தேவி அனுக்ரஹித்தாள்.

சித்சக்தி எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம்

நான் ஏகாதச நுத்மார்களாகவும் அஷ்டவஸுக்களாகவும் பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களாகவும் விச்வேதேவர்களாகவும் உலகில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் இருவர்களான மித்ராவருணர்களையும் இந்திராக்களையும் அக்ஷினிதேவதைகளையும் அவ்வாமே ஸோமனையும் த்வஷ்டாவென்னும் தேவனையும் பூஷ தேவதையையும் ஆறுவித ஐச்வரியங்களையும் என்னிடம் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படியே மேலான பராக்ரமத்தையுடைய விஷ்ணுவையும் பிசுஜாபதியென்னும் நிரும்மாவையும் என்னிடம் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நல்ல ஹவிஸ்சை ஹோமம் பண்ணுகிறவனையும் அதனால் துஷ்டமான சித்தம் நசித்து பிரத்யங்கமுகமான (சிழ் நோக்கிய) சித்தத்தை யுடையவனையும் நன்கு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறவனையும் இருக்கிற யஜமானனுக்கு அவனிஷ்டப்படி தனத்தையாவது அல்லது நல்ல ஞானத்தையாவது கொடுக்கிறேன். நான் அஷ்ட வஸுக்கள் ஸஞ்சரிக்கின்ற தேசமாயிருக்கின்றேன். இவ்வுலகத்திற்குச் சிரமாகிய நான் இவ்வுலகிற்குப் பிதாவான ஈச்வரனையும் உண்டு பண்ணுகிறேன். ஸமுத்திரத்தின் மத்தியிலுள்ள ஜலத்தில், எனது உத்பத்தி ஸ்தானம். (அதாவது ஸமஸ்த பிராணிகளின் உள்ளேயுள்ள ஹிருதய கமலத்திலும் ஜலம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களிலும் ஜீவ சிவ

ரூபமாக எனது ஸ்வரூபம் இருக்கின்றது என்பது கருத்து.) இவ்விதம் அறிந்து கொள்ளுகிறவன் தேவியின் ஸ்வரூபத்தை யடைகின்றான்.

தேவர்கள் தேவியை ஸ்தோத்திரம் செய்தல்

தேவியின் முகத்திலிருந்தே தேவியின் தத்வத்தை நன்கு தெரிந்து கொண்ட தேவர்கள் அவளை நமஸ்கரித்து பின் வருமாறு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்கள்:—சர்வரின் பத்னியாயும் த்ரிமூர்த்திகளையும் உண்டாக்குகின்ற மஹா தேவியாயும் மங்கள ரூபினியாயும் இருக்கிற உமக்கு எப்போதும் நமஸ்காரம். பிரகிருதி ரூபமாயும் உலகங்களுக்கு ஸ்ரேஷ்டரூபமாயு் இருக்கிற உம்மை நிச்சயமாய் வணங்கி யிருக்கின்றோம். அக்னியின் ஒளிபோன்ற ஒளியை யுடையவளாயும் தவத்தினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிறவளாயும் தனது தேஜஸினால் அதிகமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறவளாயும் கர்மங்களின் பலன்களில் ஸம்பந்தப்பட்டவளாயும் இருக்கிற தூர்கா தேவியை நாம் சரணமடைகின்றோம். நம்மிடம் ஏற்பட்டிருக்கும் உமது அதர்சனத்தால் ஏற்பட்ட அஞ்ஞான ரூபமான மிகுந்த இருளை நாசம் செய்யவேண்டும். தேவர்கள் எந்த அசுரீர வாக்கை யுண்புண்ணினார்களோ அதை ஸ்கல ஜந்துக்களும் இவ்வாறு பேசுகின்றன. காதுகளுக்கு இனிமையான வாக் ரூபினியாக எந்த தேவியிருக்கிறாளோ அவள் நமக்கு இஷ்டங்களையும் அன்னத்தையும் கறக்கிற தேனுவாயிருந்துகொண்டு நம்மை யடையட்டும். அதனால் வாக்கிபூதிகள் நமக்

குண்டாகட்டும்; அஞ்ஞானத்திற்குக் காலராத்ரியாயும் பிரம்மானினால் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டவளாயும் வைஷ்ணவியாயும் ஸ்கந்த ஸ்வாமியின் தாயாராயும் தக்ஷபிரஜாபதியின் பெண்ணாயும் பரிசுத்தமாயும் அதிதியாயும் மங்களகரமாயும் இருக்கிற ஸரஸ்வதி தேவியை நமஸ்காரம் செய்கின்றோம். -௬-

தேவியின் காயத்ரீ

மூலம்—மஹா லக்ஷ்மீஸ்ச ளிதம்ஹே ஸர்வஸித்தி ஸ்ச தீமஹி தந்நோ தேவீ ப்ரசோதயாத்.

அர்த்தம்—மஹாலக்ஷ்மீயென்று நன்றாய் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். ஸர்வஸித்தி யென்று நன்றாய் தியானம் செய்கிறோம். ஆகையால் மஹாதேவியான வள் நம்மை நன்கு நடத்தக் கடவாள்.

தாக்ஷாயணியாகிய உம்மிடமிருந்து இங்கு அதிதி உண்டானாள். ஆகையால் இந்த அதிதி உமது பெண். அவளிடமிருந்து சேஷமத்தை புண்டாக்கக் கூடியவர்களும் அமிர்த பானம் செய்தவர்களாரும் உள்ள தேவர்கள் உண்டானார்கள். ஆதலால் நாங்கள் (தேவர்கள்) உமது பெண்ணின் பிள்ளைகளென்று எண்ணி எங்களை அஞ்ஞானத்திலிருந்து விடுவிக்கக் கடவது.

ஆதிவித்தையின் ஸ்வரூபம்

மூலம்—காமோ யோநி: காமகலா வஜ்ரபாணி: குஹா ஹஸா மாதரிச்வாப்ரமிந்த்ர: | புனர் குஹா ஸகலா மாயயாச புருச்யேஷா (புன: கோசா) விச்வ மாதாதிவித்யோம். ||

இதனால் பிரணவ ஸ்வரூபமாயும் ஆதிமூல வித் தையுமாகிய ‘பஞ்சதசாஷ்டீ’ மஹா மந்திரம்’ உப தேசிக்கப்படுகின்றது.

ஆதிவித்தையின் மகிமை

இந்த ஆதிவித்தையே ஆத்ம சக்தி. உலகங்களை மோஹிக்கக்கூடிய ரூபமுள்ள இந்த வித்தை பாசம் (கயிறு) அங்குசம் (மாவெட்டி) வில்லு அம்பு ஆகிய ஆயுதங்களை தரித்துக் கொண்டிருப்பவள். இவள்தான் ஸ்ரீ மஹாவித்தை. இதை நன்றாய் அறிகின்றவன் துக்கங்களைத் தாண்டுகிறான். பகவத்ஸ்வரூபினியான ஏ அம்மா! உம்மை எப்போதும் நமஸ்கரிக்கின்றோம். நம்மை எவ்விதத்திலும் எப்போதும் காப்பாற்ற வேண்டும். இவளே அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாதசருத்ரர்கள், த்வாதச ஆதித்யர்கள். இவளே விச்வே தேவர்கள். ஸோமபானம் பண்ணுகிறவர்களும் பண்ணாதவர்களும் இவளே. இவளே ராஷ்டஸர்கள், அஸுரர்கள், பிசாசர்கள், யக்ஷர்கள், ஸித்தர்கள். இவளே ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ், என்னும் மூன்று குணங்கள். இவளே பிரஜாபதி, இந்திரன், மனுக்கள். இவளே நவக்ரஹங்கள், இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்கள், இன்னும் ஸகல நக்ஷத்திரங்கள். இவளே கலை காஷ்டை என்னும் கால ரூபமாய் உலகிலுள்ளவன். அப்படிப்பட்ட மஹாதேவியை நாம் நித்தியமும் நன்றாய் நமஸ்காரம் செய்கின்றோம். இன்னும் ஸகல தீபங்களை யும் போக்கடிக்கின்றவளாயும் போகம் மோஷும் இவைகளை நன்கு கொடுப்பவளாயும் அந்தமற்றவளாயும்

ஜயங்களைக் கொடுப்பவளாயும் மங்களங்களைக் கொடுப்பவளாயும் சுத்தமானவளாயும் இருக்கிற மங்களகரமான மஹாதேவியை சரணம் அடைகின்றோம்.

புவனேச்வரியின் ஏகாக்ஷரீ மந்திரம்

மூலம்—வியதீகாரஸம்யுக்தம் வீதிஹோத்ரஸமந் விதம் | அர்த்தேநதுலஸிதம் தேவ்யா பீஜம் ஸர்வார்த்தஸாதகம் ||

இது புவனேச்வரி என்னும் தேவி அவதாரத்தின் பீஜ மந்திரம். இது ஸகல காரிய சித்திகளையும் உண்டாக்கக் கூடியது. இவ்விதம் இந்த ஏகாக்ஷரீ மஹாமந்திரத்தை சுத்த மனதுடன் கூடியவும் மேலான ஆனந்த ஸ்வரூபமாயும் ஞானத்திற்குக் கடலாயும் இருக்கிற மஹான்கள் எப்போதும் நியானம்செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மஹாசண்டியின் நவாக்ஷர வித்தை

மூலம்—வாங்மயா பிரும்மபூஸ்தஸ்மாத் ஷஷ்டம் வக்த்ரஸமன்விதம் | ஸூர்யோ வாமச்ரோத்ரபிந்து : ஸம்யுக்தாஷ்டத்ருதீயகம் || நாராயணேந ஸம்யுக்தோ வாயுஸ்சாதரஸம்யுக்த : | விச்சே நவார்ணகோர்ண : ஸ்பரந் மஹதானந்ததாயக : ||

இந்த நவாக்ஷர மந்திரமானது மேலான ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது.

ஹிருதய கமலத்தின் மத்தியில் வீற்றிருக்கிற வளாயும் காலை சூரியனுக் கொப்பான காந்தியை யுடையவளாயும் பாசம் அங்குசும் இவ்வகளை தரித்துக்

கொண்டு இருக்கிறவளாயும் நல்லவளாயும் கைகளால் வரங்களையும் அபயத்தையும் கொடுப்பவளாயும் மூன்று கண்களை யுடையவளாயும் ரக்த வஸ்திரத்தை யுடைய வளாயும் பக்தர்களின் காமங்களைப் பூர்த்தி செய்கிற வளாயும் தயா ரூபினியாயும் இருக்கிற மஹாதேவியை நான் ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றேன்.

ஹே மஹாதேவி! மஹா பயத்தைப் போக்குகிற வளாயும் பெருங் கஷ்டங்களை யடக்குகிறவளாயும் பெருங் கருணை ரூபமாயும் உள்ள உம்மை நான் எப் போதும் நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

பிரும்மா முதலிய தேவர்களும் எவளது ஸ்வரூபத் தை யறிய மாட்டார்களோ அதனால் 'அஜ்ஞேயா' யென்று சொல்லப்படுகிறாள். எவளுக்கு அந்தமானது கிடையாதோ அதனால் 'அனந்தா' வென்று சொல்லப் படுகிறாள். எவளை கிரகிக்க முடியாதோ அதனால் 'அலட்சியா' வென்று சொல்லப்படுகிறாள். எவளுக்கு உத்பத்தி கிடையாதோ அவள் 'அஜா' வென்று கூறப்படுகிறாள். எங்கும் ஒருவளாகவே யிருப்ப தால் 'ஏகா' வென்று கூறப்படுகிறாள். ஒருவளே லோக ரூபமாயிருப்பதால் 'நைகா (அநேக ரூபினி- பகு ரூபினீ)' என்று சொல்லப்படுகிறாள். ஆகையா லேயே 'அஜ்ஞேயா, அனந்தா, அலக்ஷ்யா, அஜா, ஏகா, நைகா' வென்று கூறப்படுகிறாள். மஹாதேவி யானவள் மந்திரங்களுக்கெல்லாம் மாதாவாகவும் சப் தங்களின் ஞான ஸ்வரூபமாயும் ஞானங்களுக்குள் சின்மயத்தைத் தாண்டியவளாயும் சூன்யங்களுள் சூன்யத்தைப் பார்க்கிறவளாயும் இருக்கிறாள். எவ

ளைக் காட்டிலும் மிகவும் மேலானது கிடையாதோ அவள் தூர்க்கை என்று கூறப்படுகிறாள்.

தூர்க்கா தேவியின் மந்திரம்

மஹாதேவியானவள் கஷ்டங்களிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றுகிறபடியால் தூர்க்கை என்று சொல்லப்படுகிறாள். இந்த தூர்க்கா தேவியை சரணம் அடைகின்றேன். ஹே தூர்க்கா தேவி! கஷ்டங்களைப் போக்கடி. (தும் தூர்க்கே துரிதம் ஹர). ஸாதாரணமாய் அடையமுடியாதவளாயும் துராசாரங்களைப் போக்கடிக்கிறவளாயும் ஜனன மரண ரூபமான ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து கரையேற்றுகிறவளாயும் இருக்கிற அந்த தூர்க்கா தேவியை ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து மிகவும் பயமடைந்த நான் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்.

இந்த வித்தையை ஜபிக்கும் பலன்

இந்த அதர்வண சீர்ஷத்தை அத்தியயனம் செய்துகிறவன் நாராயணம் முதலிய ஐந்து அதர்வ சீர்ஷங்களைப் படித்த பலனை யடைகிறான். இந்த அதர்வ சீர்ஷ உபநிஷத்தை நன்கு தெரிந்துகொண்டு பூஜையையேற்படுத்த வேண்டும். இதை நூறு லக்ஷத்தடவை ஜபித்தாலும் பூஜையின் சித்தியை யடையமாட்டான். ஏனெனில் இதற்கு நூற்றெட்டு தடவை புரஸ்சாரண விதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதை செய்தால்தான் வித்தி ஏற்படும். பிறகு நூறு தடவை படிப்பவன் உடனே பாபங்களால் விடப்படுகிறான். மஹாதேவியின் அனுக்ரஹத்தால் பெரிய கஷ்டங்களையுந் தாண்டுகிறான்.

காலையில் படிப்பவன் ராத்திரி செய்த பாபத்தைப் போக்குகிறான். மாலைப் படிப்பவன் பகலில்செய்த பாபத்தைப் போக்குகிறான். காலையிலும் மாலையிலும் படிப்பவன் எவ்வளவு பாபியானாலும் பாபமற்றவனாகின்றான். ராத்திரியில் நான்காவது ஜாமத்தில் ஜபித்தால் வாக்கித்தி யுண்டாகும். புதிய விக்ரஹத்தினெதிரில் ஜபித்தால் தேவதைபிரத்யக்ஷமாகும். பிராணபிரதிஷ்டை செய்யும்போது ஜபித்தால் தேவதைகளுக்குப் பிராணங்கள் ஸ்திரமாய் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. அச்ஸினீ நக்ஷத்ரத்திலும் செவ்வாய்க்கீழமைகளிலும் மஹாதேவியின் ஸந்திதானத்தில் இதை ஜபம் செய்தால் மஹாமிருதபுவைத்தாண்டுகின்றான். இவ்விதம் நன்றாய் அறிகிறவன் மஹாதேவியின் அனுகூலத்தால் ஸகல மங்களங்களையும் அடைகின்றான். சுபமஸ்து.

தேவ்யுபநிஷத் முற்றிற்று.

உ
ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாதேவ்வைய நம :

ருக்வேதத்தில்

பஹ்வ்ருசோபநிஷத்*

—•—•—•—

வாங்மே மநஸி—சாந்தி :

சித்சக்தியின் ஸ்வரூபம்

ஓம்! மஹாதேவியான சித்சக்தியே உலக சிருஷ்டிக்கு முன் ஓருவளாகவே இருந்தாள். அவள் தானே நிரும்மாண்டத்தை சிருஷ்டித்தாள். அவளே காம கலையென்று அறியப் படுகின்றாள். அவளே சிருங்காரகலையென்றும் அறியப்படுகிறாள். (அகார உகார மகாரங்களுக்கு சிகரம் போல் அர்த்த மாத்ரை இருப்பதால் அந்த ரூபமான இவள் சிருங்கார கலையாய் இருக்கின்றாள் என்பது கருத்து.)

சித்சக்திதான்

பிரம்மா முதலிய ஸ்தாவரங்களுக்கும் காரணம்

அவளிடமிருந்தே பிரம்மா உண்டானார். விஷ்ணு உண்டானார். நர்தான் உண்டானார். ஸகல ஸ்திதவ கணங்களும் உண்டானார்கள். கந்தர்வர்களும் அப்ஸர

மஹா தேவியானவள் சகல வேதஸ்வரூபமாய் இருப்பதோடு அவைகளால் நன்கு ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுவதால் 'பஹ்வ்ருசா' என்றழைக்கப்படுகிறாள். அவளது மகிமையைப் பிரகாசப் படுத்துவதால் இதற்கு 'பஹ்வ்ருசோபநிஷத்' என்று பெயர் வந்தது.

ஸ்திரீகளும் கின்னரர்களும் வாத்யம் வாசிப்பது முதலிய கானம் செய்யும் தேவர்களும் எங்கும் உண்டானார்கள். ஸகல போக்யங்களும் உண்டாயின. சக்தியின் ஸம்பந்தத்தால் எல்லாம் உண்டாயிற்று. முட்டையிலிருந்து உண்டாவதும் வியர்வையிலிருந்து உண்டாவதும் பூமியிலிருந்து உண்டாவதும் கர்ப்பத்திலிருந்து உண்டாவதும் ஆகிய ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான மனுஷ்யன் முதலிய பிராணிக் கூட்டங்களும் உண்டாயின.

சித்தசக்தியை சப்தமாயும் அதன் அர்த்தமாயும் தியானம் செய்தல்

இவள்தான் பராசக்தி. இவள்தான் சாம்பவீதியை. ஸ்ரீமத் பஞ்சதசாஷ்டீ மஹா மந்திரத்தில் முதல்கண்டமாகிய காதிவித்யை யென்றும் இரண்டாம் கண்டமாகிய ஹாதிவித்யை யென்றும் மூன்றாம் கண்டமாகிய ஸாதிவித்யை யென்றும் கூறப்படுகின்றாள். இவளே ரஹஸ்யமான பரப்பிரும்மஸ்வரூபமாயும் பிரணவமாயு மிருக்கின்றாள். பிரணவமான ஓம் காரத்திலிருந்துண்டான வாக்ரூபமாயும் அதன் அர்த்த ரூபமாயும் இருக்கின்றாள்.

சித்தசக்தியாகிய இவளே வியஷ்டிஸமஷ்டி. என்னும் பேதத்தோடு கூடிய மூன்று புரங்களையும் ஸ்தூல ரூபம் பீஜமென்னும் மூன்று சரீரங்களையும் வியாபித்துக்கொண்டு உள்ளேயும் வெளியிலேயும் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு தேசம் காலம் வஸ்து இவைகளில் ஒன்றும் ஸம்பந்தப்படாமல் இருப்பதால் மஹாத்ரி

புரஸுந்தரீ (மூன்றுவித சரீரங்களிலுமுள்ள அவித்யையை முழுவதும் நாசமாக்குவதால் திரிபுரசுந்தரீ, இவ்விதம் மஹத்தாய் இருப்பதால் மஹாத்ரிபுரசுந்தரீ). இவளே மேலான ஞானரூபினீ.

சித்சக்தி இரண்டற்றது

இவளே ஆத்மா. இவளைத் தவிர மற்றவை ஸ்த்யமல்ல. ஆதலால் ஆத்மாவல்ல. ஆகையால் இவள் பிரம்மஞான ரூபம். உண்டு இல்லை யென்றும் கலையில்லாத ஞான ரூபமாகிய வித்யை. இரண்டற்றதான பிரும்மத்தின் அறிவு. ஸத் தித் ஆனந்தம் இவைகளின் பிரவாஹமே மஹாத்ரிபுரசுந்தரீ என்னப்படுகின்றாள். உள்ளேயும் வெளியிலேயும் பிரவேசித்துத் தான் ஒருவளாகவே விளங்குகின்றாள். எது இருக்கின்றதோ அதுவே ஸத்து. எது பிரகாசிக்கின்றதோ அதுவே சித்து. எது பிரியமானதோ அது ஆனந்தம்.

ஆகையால் இவ்விதம் ஸர்வ ஸ்வரூபமுள்ளவளாய் மஹாத்ரிபுரசுந்தரீ விளங்குகின்றாள். நீயும் நானும் ஸமஸ்தமான உலகங்களும் ஸகல தேவதைகளும் மற்றவையெல்லாமும் மஹாத்ரிபுரசுந்தரீதான். ஸக்தி வென்னும் பெயருள்ள வஸ்து ஒன்றுதான் உண்மை. அது இரண்டற்றதாயும் அகண்டமான அர்த்தமுள்ள தாயுமுள்ள பரபிரும்மம்.

பிரும்மத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை யென்னும் ஞானத்தால் ஸதாசிவம் முதலிய பஞ்ச பிரம்ம ரூபங்களும் லபத்தை யடைவதால் அவைகளால் ஏற்பட்ட ஆகாயம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களும் ஸம காலத்

தில் நாசமடைவதால் இவைகளுக்கு அதிஷ்டான
மான மேலான தத்துவமான மஹத்தான பதார்த்தம்
ஒன்றுதான் ஸத்தாக மிஞ்ஜுகின்றது.

பிரத்யக் பிரசித் ஒன்றென்று பாவனை

உத்தமாதிகாரிகளால் 'பிரஞ்ஞானம் பிரும்மம்'
என்றும் அவாந்தர வாக்கியத்தால் 'நான் பிரும்மமா
யிருக்கின்றேன்' என்றும் சிஷ்யர்களின் அநுபவ வாக்
கியத்தால் சொல்லப்படுகின்றது. ஆசார்யர்களின்
அனுபவ ரூபமாக 'தத்த்வமஸி' என்றும் கூறப்படு
கின்றது. 'இந்த ஆத்மா பிரும்மம்' என்றும் 'நான்
பிரும்மமாயிருக்கிறேன்' என்றும் 'பிரும்மமே நான்'
என்றும் கூறப்படுகின்றது.

அம்பிகை முதலிய ரூபங்களால்

சித்தசக்தியைத் தியானம் செய்தல்

நான் எதுவென்றும் நான் அதுவென்றும் இது
எதுவோ நான் அதுவென்றும் எவள் தியானம் பண்
ணப்படுகிறாளோ அவளே ஷோடசீ. ஸ்ரீவித்யை,
பஞ்சதசாக்ஷி, ஸ்ரீமஹாத்ரிபுரஸுந்தரி. அவளே
பாலையென்றும் அம்பிகை யென்றும் பகலையென்றும்
மாதங்கி என்றும் ஸ்வயம்பவாகல்யாணி என்றும் புவ
நேசுவரீ என்றும் சாமுண்டாவென்றும் சண்டா என்
றும் வாராஹீ என்றும் திரஸ்கரிணி என்றும் ராஜமா
தங்கி என்றும் சுகச்யாமலாவென்றும் லகுச்யாமலா
வென்றும் அச்வாருடை என்றும் பிரத்யங்கிராவென்
றும் தாமாவதி என்றும் ஸாவித்ரீ என்றும் ஸரஸ்வதீ

என்றும் காயத்ரீஎன்றும் பிரும்மானந்தகலை யென்றும் தியானம் பண்ணப்படுகிறார்.

பிரும்மத்தையே முக்கியமாய் அறியவேண்டும்

ருக் யஜுர் முதலிய வேதங்கள் மேலானதாயும் அழிவற்றதாயும் ஆகாச ரூபமாயுள்ள பரமாத்மாவின் னிடத்தில் ஆச்ரயித்திருக்கின்றன. எந்த பரமாத்மாவின் னிடத்தில் ஸமஸ்தமான தேவர்களும் ஆச்ரயித்திருக்கின்றார்களோ, அந்தப் பரம்பொருளை எவன் அறியவில்லையோ, அவன் அந்த வேதங்களால் என்ன செய்வான் (இவ்விதம் பரம்பொருளை யறியாதவனுக்கு ஸகல வேதங்களும் பயன்படமாட்டா.)

எவர்கள் வேதங்களில் கூறியபடி கர்மாலுஷ்டானம் செய்து சித்த சுததியையடைந்து யதோக்தமான ஸாதனங்களுடன் கூடச் செய்யப்பட்ட வேதாந்தச் சாவணம் முதலிய நல்ல ஞானத்தால் அந்தப் பரம்பொருளை (பிரும்மத்தை) நன்கு அடைகின்றார்களோ அவர்கள் ஆத்ம மஹிமையில் நன்கு பிரகாசிக்கின்றார்கள். (அதாவது கிருத கிருத்யர்களாகி பிரும்மமாகவே ஆகின்றார்கள். மஹாதேவியானவன் பரபிரம்ம ரூபமாதலால் இவனை நன்கு உபாஸிக்கின்றவர்கள் ஸகல ஸௌபாக்கியங்களையும் அடைந்து பிறகு பிரும்மமாகவே யாகின்றார்கள் என்பது கருத்து.) சுபமஸ்து.

பஹ்வருசோபந்ஷித் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ மஹாதேவ்யை நம :

அதர்வண வேதத்தில்

பாவநோபநிஷத்

பத்ரம் கர்ணேபி:—சாந்தி :

ச்லோகம்

பிந்து த்ரிகோண வஸுகோண தசராயுக்ம்
மந்வச்ர நாகதள ஸம்யுத ஷோடசாரம் |
வ்ருத்த த்ரயம்ச தரணீ ஸதனத்ரயம்ச
ஸ்ரீசக்ரமேததுதிதம் பரதேவதாயா : ||

ஸ்ரீபரதேவதையான மஹாதேவியின் ஸ்ரீசக்ர
ரூபமாய் நமது தேகத்தையும் உபசார ரூபமாய் சேஷ
டாவிருத்திகளையும் பாவிக்க வேண்டுமென்று இது
நமக்கு உபதேசிப்பதால் இதற்கு ‘பாவநோபநிஷத்’
என்று பெயர் உண்டாயிற்று.

அகண்டமாயும் மண்டலாகாரமாயுமுள்ள ஸகல
பிரம்மாண்டத்தையும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கும்
ஸ்வயம் பிரகாசமான பரமாத்மாவைத் தியானம்
செய்யவேண்டும். ஓம். நமது அஞ்ஞானமாகிய இருளை
நீக்கிவிட்டு நல்ல ஞானமாகிய பிரகாசத்தை யுண்டாக்கும்
பரமசிவனே ஸ்ரீகுருநாதன். அவருக்கு ஸிருஷ்டி
ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் முதலியவைகளுக்கெல்லாம் முக்
கிய காரணமாயிருப்பது பராசக்தி. இந்த சக்தியின்
ஸம்பந்தத்தாலேயே அவர் ஈச்வரன் ஆகின்றார்.

அத்யாத்மம் முதலிய மூன்று சரீரங்களிலும் ஸ்ரீசக்ரம் என்னும் பாவனை

இந்த பாவனை எதனால் ஏற்படுகிறது? தேகமும் ஒன்பது த்வாரங்களையுடையது. ஸ்ரீசக்ரமும் விமலாழுதல் ஈசானம் வரையிலுள்ள ஒன்பது சக்திகளையுடையது. ஆதலால் இவ்விரண்டிலும் ஒன்பது என்பது ஸமமாய் இருப்பதால் இந்த பாவனை ஏற்படுகின்றது. இவ்விதம் ஸ்ரீசக்ர ரூபமாயிருக்கின்ற இந்த தேஹத்திற்கு வாமாஹீ தேவதை தகப்பனார். குருகுல்லபலீ என்னும் தேவதை தாயார். தேகத்தை ஆச்ரயித்த தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோகமும் என்னும் புற ஷார்த்தங்கள் சமுத்திரங்கள். இந்த தேஹமானது நவரத்ன மயமான தீவு. யோதி முத்ரை முதல் ஸர்வஸம்சேஷாபிணீ வரையிலுள்ள முத்ரைகளில் வீறிருக்கும் மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ முதல் த்ரிபுரா வரையிலுள்ள தேவதைகள் இந்த தீவுக்கு ஆதாரசக்திகளாகின்றார்கள். தரை முதலிய எழு தாதுக்களோடு இன்றும் மற்ற விகாரங்களோடும் கூடிய ஸங்கல்பங்களே கல்பவிருஷ்டங்கள். சரீரத்திற்கு தேஜஸ்ஸையுண்டாக்குகிற ஜீவனே உந்தியானம். நாக்கினால் அறியப்படுகின்ற தித்திப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, உரைப்பு, துவப்பு, உப்பு முதலிய ரஸங்களே ஆறு ருதுகள். கிரிய சக்தி என்பது பீடம். குண்டலினீ என்னும் ஞானசக்தியானது ஈருகம். இச்சாசக்தியே மஹாத்ரிபுரஸுந்தரீ அறிகிறவன் ஹோதா (யஜமானன்). அறிவு என்பது அர்க்கியம். அறியப்படுவது ஹவிஸ். அறிகிறவன் அறிவு அறியப்படுவது இவைகளை அபேதமாய் என்

ஹவதுதான் (போக்கடிப்பதுதான்) ஸ்ரீசக்ரபூஜை. அளவுடன்கூடின சிருங்காரம் முதலான ஒன்பது ரஸங்கள் அணிமா முதலிய ஐச்வரியங்கள், காமம் கோபம் பேராசை அஞ்ஞானம் மதம் பொறாமை புண்யம் பாபம் ஆகிய இவை பிராம்மீ முதலிய எட்டு சக்திகள். பூமி ஜலம் தேயு வாயு ஆகாசம் காது தசை கண் நாக்கு மூக்கு வாக்கு கைகால் பாயு உபஸ்தம் மனம் முதலானவைகளின் விகாரங்கள் காமாகர்ஷிணீ முதல் சரீராகர்ஷிணீ வரையிலுள்ள பதினாறு சக்திகள். பேசுதல் வாங்குதல் போதல் விடுதல் சுகம் அனுபவித்தல் கொடுக்கல் வாங்கல் அலப்யம் செய்தல் என்னும் இந்த எண்ணங்கள் அநங்ககுஸுமா முதல் அநங்காமலினி வரையிலுள்ள எட்டு சக்திகள். அலம் | ஸா குஹூ விச் ஹோத் | வருணா ஹஸ்திஜிஹ்வா யசஸ்வதீ அச்வினீ, காந்தாரீ பூஷா சங்கினீ ஸரஸ்வதீ இடா பிங்களா ஸுஷும்னா என்னும் பதினான்கு நாடிகள் ஸர்வஸம் கேஷாபினீ முதல் ஸர்வ த்வந்த்வ க்ஷயங்கரீ வரையிலுள்ள சதுர்தசார (பதினான்கு அரத்திலுள்ள) தேவதைகள். பிராண அபான வ்யான உதான ஸமான நாக கூர்ம க்ரிகர தேவதத்த தனஞ்ஜய மென்னும் பத்து வாயுக்கள் ஸர்வ ஸித்திப் ப்ரதா முதல் ஸர்வஸௌபாக்யதாயினீ வரையிலுள்ள பஹிர் தசார (வெளியேயுள்ள பத்து அர) தேவதைகள். இந்த பத்து வாயுக்களின் சேர்க்கையின் வித்தியாஸத்தால் ரேசகம் பூரகம் சோஷகம் தாஹகம் ப்லாவகம் என்று பிராண வாயுவின் முக்ய கார்யமாய் ஐந்துவித மிருக்கின்றது. க்ஷாரகம் தாரகம் கேஷாபகம் மோஹகம்

ஜிரும்பகம் என்று அபானவாயுவின் முக்ய கார்ய மாய் ஐந்துவித மிருக்கின்றது. அதனால் மோஹகமும் தாஹகமும் பக்த்யம் போஜ்யம் லேஹ்யம் சோஷ்யம் பேயம் என்னும் மனிதர்களின் நான்குவித ஆகாரத் தையும் பக்வம் செய்கின்றது.

இந்த பத்து அக்னி கலைகள் ஸர்வஞ்ஞதவம் முதல் ஸர்வேப்ஸிதபலப்ரதம் வரையிலுள்ள அந்தர் தசார (உள்ளேயுள்ள பத்து அர) தேவதைகள். குளிர்ச்சி உஷ்ணம் சுகம துக்கம் இசை ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்கள் வசினீ முதல் கௌளினீ வரையிலுள்ள எட்டு சக்திகள். சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்னும் ஐந்து தன் மாத்ரைகள் ஐந்து புஷ்ப பாணங்கள். மனதானது கரும்பினால் செய்யப்பட்ட வில்லு. வசமாயிருப்பது பாணம். ஆசையே பாசம். விரோதமானது மாடுவட்டி. அவ்யக்தம், மஹத் ததவம், அஹங்காரம் இவைகள் காமேச்வரீ, வஜ்ரேச்வரீ, பகமாலினீ எனனும் உள் த்ரிகோணத்திலுள்ள தேவதைகள். பதினைந்து நிதி களின் ரூபமாய்க் காலஞ் செல்வதைப் பார்த்துக கொண்டிருப்பது பதினைந்து நித்யா தேவதைகள். மிக வும் மேலான சிரத்தையே அதி தேவதை. இவ்விரு வருள் முக்கியமான காமேசுவரியானவள் எப்போதும் ஆவந்தம் நிரம்பியவளாயும் பூர்ணமாயுமுள்ள ஆத்ம ஐக்கிய ரூபமான தேவதை.

தேவதைக்கு ஆவாஹனம் முதலிய உபசாரங்களை
பாவனை செய்தல்

ஜலம் என்பது சுகத்தை யுண்டாக்கக் கூடிய பதார்த்தம். செய்யவேண்டும்செய்யவேண்டாம் என்று

பாவனையுடன் கூடியிருப்பது உபசாரம். இவ்விதம்
 பிறும்மம் இருக்கின்றது, இதைத்தவிர வேறானது
 இல்லையென்று அதுஸந்தானம் செய்வதும் உபசாரம்.
 உள்ளேயும் வெளியேயும்உள்ள இந்திரியங்களுக்கு உரு
 வத்தை கிரஹிக்கும் சக்தியுண்டாகட்டும் என்பது
 ஆவாஹனம். அப்போது இந்த இந்திரியங்களுக்கு
 ஒரேவிதமாய் விஷயங்களை கிரஹிக்கும் சக்திதான்
 ஆஸனம். சிவப்பு வெளுப்பான ஸ்தானங்களை யொன்
 றாய்ச் செய்வது பாத்யம். எப்போதும் பிரகாசித்துக்
 கொண்டிருக்கிறஸந்தோஷத்தோடும் ஆனந்தத்தோடும்
 தான் இருந்துகொண்டு சிஷ்யர்களுக்குத் தனது சித்
 தாந்தத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பதே அர்க்கியமாகும்.
 பிறும்மமானது மிகவும் சுத்தமான தென்பதும் தானே
 புண்டானதென்பதுமே ஆசமனீயம். எல்லா அவயவங்
 களும் சித்தசந்திர மயமான பெருக்கையுடையவை
 யென்று எண்ணுவது ஸ்நானம். ஞானாக்களி ஸ்வரூப
 மான பரமானந்த சக்தியானது தோன்றுவதே வஸ்
 திரம். தனித்தனியாய் இருபத்தேழாய்ப் பிரிந்து
 இச்சை ஞானம்கிரியா ரூபமாயும் பிறும்மமுடியை யுடை
 யவும் ரஸமயமாயும் நூல்போன்றவுமான பிறும்ம
 (ஸுஷும்நா) நாடியே பிறும்ம ஸூத்ரம் (பூநூல்). தன்
 னைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களில் பற்றற்றிருப்பதான
 எண்ணம் ஆபரணம். ஆத்மா மிகவும் சுத்தமென்றும்
 பரிபூர்ணமென்றும் தியானம் செய்வது கந்தம் (சத்
 தனம்). ஸகலமான உலக விஷயங்களையும் மனதால்
 ஸ்திரமாய் தியானம் செய்வதே புஷ்பம். அவைகளை
 எப்போதும் அப்படியே அடைவது தூபம். காற்

றுடன்கூடி உயரே எறிந்துகொண்டிருக்கும் நல்ல ஞானமயமான சுடருக்கு இடங் கொடுத்திருக்கும் தேகமானது தீபம் என்னப்படும்.

ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் போக்கு வரத்தில்லாமலிருப்பது நைவேத்யம். ஜாக்ரத் ஸ்வப் நம் ஸுஷுப்தி யென்றும் மூன்றவஸ்தைகளையும் ஒன்றாகச் செய்வது தாம்பூலம். மூலாதாரத்திலிருந்து பிரும்மரந்திரம் வரையிலும் பிரும்மரந்திரத்திலிருந்து மூலாதாரம் வரையிலும் போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டு மிருப்பது பிரதக்ஷிணமாம். தூரீயம் என்னும் அவஸ்தை நமஸ்காரம். தேஹமில்லாமல் ப்ரமாதா வாயிருப்பதில் மூழ்கியிருப்பது பவி போடுதல். ஸத்வமான பதார்த்த மிருக்கின்றது, அதைத் தவிர செய்ய வேண்டுவதுமில்லை செய்ய வேண்டாததுமில்லை என்று உதாஸீனமாய் இருந்துகொண்டு ஆத்மாவை லயிக்கும் படி செய்வது ஹோமம். தானே அந்த குருவினுடைய (முற்கூறிய பரம சிவனுடைய) பாதுகைகளில் மூழ்கிக் கிடப்பது பரிபூர்ணமான (மிகவும் நிறைந்த) தியானம்.

பாவனை செய்வதின் பலன்

இவ்விதம் மூன்று முகூர்த்தம் ஆழ்ந்து பாவனை செய்பவன் ஜீவன்முக்தனாகின்றான். அவனுக்கும் தேவதையின் ஆத்மாவுக்கும் ஒற்றுமையானது ஸித்திக்கின்றது. நினைத்த காரியங்கள் கஷ்டமில்லாமலே மிகவும் லகுவாய் ஸித்திக்கின்றன. அவனே சிவயோக மென்று சொல்லப்படுகின்றான். சுபமஸ்து.

பாவநோபநிஷத் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாதேவ்யை நம:

ஸ்ரீசக்ரோபநிஷத்

ஸ்ரீசக்ரமானது பதினைந்து நித்யா தேவதைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் ஸ்ரீகாமேச்வரனோடு வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீகாமேச்வரியை வேதமந்திரங்களால் ஆவாஹனம்செய்து ஆயிரம் கலசங்களாவது அல்லது நூறாவது அல்லது ஒன்பதாவது அல்லது ஒரு கலசமாவது பிரதிஷ்டைசெய்து பூர்ணபிஷேகம் செய்யவேண்டும். அறுபத்துநான்கு உபசாரங்கள் செய்யவேண்டும். அல்லது பஞ்ச பஞ்சகமாவது செய்ய வேண்டும். ஒன்றுமில்லாவிட்டால் நூறு தடவை பூஜிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் மோக்ஷத்தை யடைகின்றான். ஸ்ரீசக்ரத்தில் நியாஸம் செய்யவேண்டும். அவன் வியாபகனாகின்றான். மூலாதாரத்திலிருந்து பிரும்மரந்திரம் வரையில் வரிசையாய் நியாஸம் செய்யவேண்டும். இதில் ஸ்வராட்சக்ரத்தையும் விராட்சக்ரத்தையும் ஸம்ராட்சக்ரத்தையும் விராஜ்யசக்ரத்தையும் விச்வரூப சக்ரத்தையும் சத்ருஜித் சக்ரத்தையும் வரிசையாய் ஏழு கலாமயமாய் நியாஸம் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு செய்பவன் சிவன் ஆகிறான். கவியாகிறான். ஸர்வ சித்திகளுக்கும் ஈச்வரனாகிறான். நவநாதர்களால் வியாபிக்கப்பட்டவனாகிறான். உலகங்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றான். விகல்ப

ஸ்ரீசகரோபநிஷத்

மற்ற மனதோடு பூஜை செய்பவன் சக்தியின் தேஹத்
தையுடையவனாய் காளி ரூபமுடையவனாகிறான். சக்தி
யில்லாவிட்டால் மோக்ஷமில்லை ஞானமில்லை ஸத்
தியமில்லை தர்மமில்லை தபஸ்ஸில்லை விஷ்ணு சிவன்
பிரும்மா இவர்களும் இல்லை. ஆதலால் எல்லாம் சக்தி
யோடு கூடினதாய் இருக்கின்றது. ஆதலால் இந்த
பராசக்தியை எப்போதும் இந்த ஸ்ரீசக்தத்தில் ஆரா
திப்பதால் ஸித்திகளுக்கெல்லாம் ஈசுவரன் ஆகின்
றான். சுபமஸ்து.

ஸ்ரீசகரோபநிஷத் முற்றிற்று.

தேவீ உபநிஷத் தீபிகை முற்றிற்று.

உ
ஸ்ரீ

சென்னை அடையாறு லைப்ரரியில் தலைமை ஸம்ஸ்க்ருத பண்டிதரான

பலாசூர் - ராமநாத சாஸ்திரிகளின்

கிரந்தங்கள்

ஸ்ரீமான் நீலகண்ட தீக்ஷதரவர்கள் இயற்றிய

சாந்தி விலாசம்

ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோகங்களும் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பும் கூடியது. பக்திமார்க்கத்தை நன்றாய்ப் பிரகாசப்படுத்துவது. எல்லாருக்கும் அவச்யமானது. இரண்டாம் பதிப்பு. விலை அணு 4.

உபநிஷத் பஞ்சகம்

இதில் கர்ப்பம், ஜாபாலி, வாஸுதேவம், யோக தத்வம், ஸர்யாஸம என்னும் ஐந்து உபநிஷத்துக்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலிருந்து நேராகத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாருக்கும் அவச்யமானது. இரண்டாம் பதிப்பு. விலை அணு 6.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண உபநிஷத்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

முதல் முதல் வேள்வருவது

ஸ்ரீமத் ஸர்வேச்வரர்களான ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமாத்மாக்களுடைய அபார மஹிமையையும் இவர்களின் சரித்திரங்களிலுள்ள அத்துமமான ரஹஸ்யங்களையும் பிரகாசப்படுத்தும் இந்த உபநிஷத்துக்களைத் தெளிவாய்த் தமிழில் மொழிபெயர்த்து முதல் முதல் வேளியிடப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாருக்கும் அவச்யமானது. விலை அணு 2.

எல்லாவற்றிற்கும் தபாந் கூலி வேறு.

பலாசூர் - பண்டித - டா. ராமநாத சாஸ்திரி.

“கீடேச்வர விலாசம்”, மயிலாப்பூர், சென்னை-

உ
ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ மஹாதேவ்யை நம :

ஸ்ரீலலிதோபாக்யானம்

மஹாமந்திரசாஸ்திரம்

முதல் முதல் தமிழில் வெளிவருவது

ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் அருளிச்செய்த பிரம்மாண்ட புராணத்தின் உத்தரகண்டத்தில் அடங்கியிருப்பது இந்த உபாக்யானம். இதில் ஸ்ரீ லலிதாதேவியின் உத்பத்தியும், ஸ்ரீ காமேச்வரனோடு விவாகமும் தேவராஜ்ய பட்டாபிஷேகமும், பரிவார தேதைகளோடு தேவராஜ்யபரமும், அப்போதைக்கப்போது அசுரர்களின் வதமும் நன்றாய் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் இந்திராதி தேவர்கள் செய்யும் 'ஸ்ரீ லலிதாஸ்தவராஜம்' முதலான ஸ்தோத்திரங்களும், தேவியின் அதிஷ்டானமான ஸ்ரீபூர்வாணனமும், அதை ஆராதிக்கும் ரீதியும் வெகுவான மந்திர யந்திர ஸ்வரூப வர்ணனமும், இதர பரிவார தேவதைகளின் சக்தி முதலியவைகளும், ஸ்ரீ லலிதாம்பாவின் அபார மஹிமையும் ஆகிய இவைகள் நன்றாய் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதை நமது ஸ்திரீகள் முதல் 'ஸகலரும்' மிகுந்த பக்தி சிரத்தையோடு தினந்தோறும் பாராயணம் செய்து, நல்ல பலன்களை யடையுமாறு நல்ல தமிழில் 'மொழி பெயர்த்து வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன். அனைவரும் இதனை யாதரிப்பார்களாக.

லீலை நுபாதி

தபாந் சேலவு வேறு.

பலாகூர் - பண்டித - கா. இராமகாத சாஸ்திரி,

"கடேச்சுவா விவாசம்", மயிலாப்பூர், சென்னை

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ மஹாதேவஸ்ய நம :

மஹாமந்திரசாஸ்திராகிரந்தங்கள்

தமிழில் முதல் முதல் வேளியாகின்றன

தேவீ உபநிஷத் தீபிகை (முதல் பாகம்)

இதிலுள்ள ஐந்து உபநிஷத்துகளில் தேவியின் மஹிமை மந்திர விஷேஷம் உபாஸனாக்கிரமம் ஸ்ரீரக்ஷாத்தில் ஸ்ரீகாமேச்வரீ காமேச்வர ஸ்ரீஜாவிதி உபசாரங்களின் தத்வார்த்தம் முதலியன நன்கு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விலை அனா 4.

தேவீமாஹாத்ம்யம்

மார்க்கண்டேயபுராணத்திலுள்ள 'ஸப்தசதீ' என்னுமிந்த மந்திர சாஸ்திரத்தில் தேவியானவள அஸுரர்களை ஸம்ஹரிப்பதும் தேவர்களை அனுகூலபதும் தேவர்கள் மஹாதேவியை ஸ்தோத்திரம் செய்தும் நன்கு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விலை ரூப

ஸ்ரீலலிதோபாக்யானம்

பிரம்மம்மாண்டபுராணத்திலுள்ள இதில் ஸ்ரீலலிதேவியின் அவதாரம் ஸ்ரீ காமேச்வர விவாஹம் பரிணல் அஸுர ஸம்ஹாரம் வெகு மந்திர யந்திர விரிவரீ உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விலை

எல்லாவற்றிற்கும் தபாற்குலீ வேறு

இவைகளை ஸ்திரீ புருஷர்கள் யாவரும் படிப்பன உடையலாம்.

பலாசூர் பண்டித கா. இராமநாத சாஸ்திரிகள்,

அடையாறு ஸெப்ரரி தலைமை ஸம்ஸ்கிருத

'நாகேச்வர வினாஸம்', மயிலாப்பூர் செ

இந்துகலாபிவிருத்திச் சங்க இலவச வெளியீடு 5.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த—10

சுதிர்காமத்திருப்புகழ்

இந்துகலாபிவிருத்திச் சங்கம்,

175, செட்டியார் தெரு

கோழும்பு.

வியலாஸ் வைகாசி.

சுவாமி.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்
அருளிச் செய்த
கதர்காமத் திருப்புகழ்.

இந்நூலுக்கு அளித்திருந்த செலவு

இலவசமாக நிதி—10,000

இந்துநலாபிவிருத்திச் சங்கம்,

175, செட்டியார் தெரு

கொழும்பு

பதிப்பாளர்:—S. C. சாமி & சன்ஸ்,

செனகாப் பேட்டை சென்னை.

விநாயக சுவாமியார்

செல்வரங்கன் பிரஸ், for Q. H. M.S. 971-C. 10,000-10-6 46.

செவ்வயம்.

அருண்மீந் தகவரம்சன் அருள்ச்செய்த க தி ர் க ர ம த் திரு ப் புக ழ்.

௧

தனதன்ன தான தனதன்ன தான
தனதன்ன தான தானத தனதான.

திருமகளு லாவு மிருபுயமு ராரி
திருமருக னுமப் பெருமாள் பன்
செகதலமுன் வானு மிருதிபெற பாடல
தெரிந்நுந மாரப் பெருமாள் பன்
பருவுமடி யார்தா மலதில்விளை யாடு
மரகதம பூரப் பெருமாள் பன்
மணிதமளப வீசி யணிநாநி நுழ
பருவுகதி காபப் பெருமாள் பன்
அருவரைகள் டு பட அபப் மாள
அபரப்பொருத வீரப் பெருமாள் பன்
அரவுபிறை யாடி வீரவுசாட வேணி
அமலர்குரு நாதப் பெருமாள் பன்
இருளினையி லாத தநினைநி டாத
இமைபவர்து கிலைப் பெருமாள் பன்
இலகுசிலே டேடர் கொடியினிதி பார
இருதனன் னேதர் பெருமானே.

௨

தனன தான தானுன தனன தான தானுன
தனன தான தானுன தனதான.

அலகின் மாற மாறுத கலதி பூத வேதான்
அடைவில னுளி கொடாளி அறங்கா
அழனி கோளி நானுது புழுகு பூசி வாழ்மாதர்
அருளி லாத தோடோய மருளாக
பலக லாக ராமேரு மலை ராச லாவிச
பருவ மேக மெதாரு வெனயாதும

பரிவு றுத மாபாதர் வரிசை பாடி யோயாத
 பரிசில் தேடி மாயாத படிபாராய்
 இலகு வேலை நீள்வாடை யெரிகொள் வெலை மாகூரி
 லெறியும் வேலை மாறுத திறல்வீரா
 இமய மாதா பாகீர திருதி பால காசார
 லிறைவி கான மால்வேடர் சதைபாகா
 கலக வாரி போல்மோதி வடவை யாறு சூழ்சீத
 கதிர காம மூதூரில் இனையோனே
 கனக நாடு வீடாய கடவுள் யானை வாழ்வான
 கருணை மேருவே தேவர் பெருமானே.

12. தனன தான தந்த தனதான தனன தான தந்த தனதான.
 எதிரிலாதபத்தித'னமேவி இனியதானினைப்பையிருபோதும்
 இதய வாரி திக்குர் றவாகி எனது ளேசி றக்க அருள்வாயே
 கதிரகாமவெற்பிலுறைவோனே கனகமேருவொத்தபுயவீரா
 மதுரவாணியுற்றகழலோனே வழுதிகூனிமிர்த்தபெருமானே

சு தனதன தனதன தனதன தனதன
 தானத் தனந்த தனதான.

கடகட வருவிகள் தபவரி யதிர்கதிர்
 காமத் தரங்க மலைவீரா
 கனகத நககுலி புணரித குணகுக
 காமத் தனஞ்சம் புயனோட
 வடசிக ரகிரித விடுபட நடமிடு
 மாவிற் புகுங்கந் தவழாது
 வழிவழி தமரென வழ்படு கிலனென
 வாவிக்கினம்பொன் றிடுமோதான்
 அடவியி ருடியபி நவகும ரியடிமை
 யாயப் புனஞ்சென் றயர்வோனே
 அயிலவ சபரிசெய் கவிபுகல் தருகவி
 யாளப் புயங்கொண்ட ருள்வோனே

கதிர்காமத் திருப்புகழ்

இடமொரு மரகத மயிலிசை வடிவுள
ஏழைக் கிடங்கண் டவர்வாழ்வே
இதமொழி பகரினு மசமொழி பகரினும்
ஏழைக் கிரங்கும் பெருமானே.

௫

தன்னதன தானத்த தன்னதன தான
தன்னதன தானத்த தனதான தானனா.

சமரமுக வேலொருக விழிபுரள வாரிட்ட
தனமசைய வீதிக்குள் மயில்போலு லாவியே
சரியைக்ரியை யோகத்தின் வரிவ நுக்கு பாகத்தர்
தமையுணர ராகத்தின் வசமாக மேவியே
உமதடியு றுருக்கு மனுமாண மாயைக்கு
முரியவர்ம காதத்தை யெனுமாய மாதரார்
ஒளிமளி பீடத்தி லமடுபடு வேனுக்கு
முனதருள்கிரு பாசித்தம் அருளகூர வேனு
இமகிரிசு மாரத்தி யநுபவைப ராசத்தி
எழுதரிய காயத்ரி யுமையாள்சு மாரனே
எயினர்மட மானுக்கு மடலெழுதி மோகித்து
இதணருகு சேவிக்கு முருகாவி சாகனே
அமர்ச்சிறை மீள்விக்க அமாசெய்துப்ர தாபிக்கு
மதிகவித சாமர்த்ய கவிராஜ ராஜனே
அமுதுலகை வாழ்வித்த கவுணியகு லாதித்த
அரியகதிர் காமத்தில் உரியாபி ராமனே.

கூ

தனத்தா தனத்தா தனத்தா தனத்தா
தனத்தா தனத்தா தனதான.

சரத்தே யுதித்தா யுரத்தே குதித்தே
சமர்த்தா யெதிர்த்தே வருகுரைச்
சரிப்போ னமட்டே விடுத்தா யடுத்தாய்
தகர்த்தா யுடற்றான் இருகூறுச்
சுரத்தோ டுரத்தோ டறுத்தே குவித்தாய்
செகுத்தாய் பலத்தார் விருதாகச்

சிறைச்சே வல்பெற்றாய் வலக்கார முற்றாய்
 திருத்தா மரைத்தாள் அருள்வாயே
 புரத்தார் வரத்தார் சரச்சே கரத்தார்
 பொரத்தா னெதிர்த்தே வருபோது
 பொறுத்தார் பரித்தார் சிரித்தார் எரித்தார்
 பொரித்தார் துதற்பார் வையிலேபின்
 கரித்தோ லுரித்தார் விரித்தார் தரித்தார்
 கருத்தார் மருத்தார் மதனரைக்
 கரிக்கோ லவிட்டார் கணுக்கா னமுத்தே
 கதிர்கா மமுற்றார் முருகோனே.

எ

தனதன தத்தனத் தனதன தத்தனத்-
 தனதன தத்தனத் தனதனா.

சரியையா ளர்க்குமக் கிரியையா ளர்க்குநற்
 சகலயோ கர்க்குமெட்ட ரிதாய
 சமயபே தத்தினுக் கணுகோண மெய்ப்பெருட்
 டருபரா சத்தியிற் பரமான
 துரியமே லற்புதப் பரமஞா னத்தனிச்
 சுடர்வியா பித்தநற் பதிநீடு
 துகளில்சா யுச்சியக் கதியையீ றற் சொற்
 சுகசொரு பத்தையுற் றடைவேனோ
 புரிசைசூழ் செய்ப்பதிக் குரியசா மர்த்யசற்
 புருஷவீ ரத்துவிக் ரமசூரன்
 புரளவேல் தொட்டகைக் குமரமேன் மைத்திருப்
 புகழையோ தற்கெனக் கருள்வோனே
 கரியபூ கத்திரட் பலவின்மீ திற்குளைக்
 கனிகள்ரீ றிப்புசித் தமராடிக்
 கதலிகு தத்தினிற் பயிலுமீ முத்தினிற்
 கதிர்காம மக்கிரிப் பெருமாளே-

கதிர்காமத் திருப்புகழ்

அ

தானதன தத்தத்த தானதன தத்தத்த
தானதன தத்தத்த தனதான.

பாரவித முத்தப்ப டிரபுள கப்பொற்ப
யோதரநெ ருக்குற்ற இடையாலே
பாகளவு தித்தத்த கீதமொழி யிற்புட்ப
பாணவிழி யிற்பொத்தி விடுமாதர்
காரணிகு முற்கற்றை மேல்மகர மொப்பித்த
காதில்முக வட்டத்தில் அதுமோக
காமுகன கப்பட்ட வாசையைம றப்பித்த
கால்களேம றக்கைக்கும் வருமோதான்
தேரிரவி யுட்கிப்பு காமுதுபு ரந்திற்றெ
சாசிரனை மர்த்திதத அரிமாயன்
சீர்மருக அதுயுகர யாணைபடும் ரந்தந்தரி
கோணசயி லத்துக்ர கதிர்காம
வீரபுன வெற்பிற்க லாபியெயி னச்சிக்கு
மேகலையி டைக்கொத்தின் இருதாளின்
வேரிமழை யிற்பச்சை வேயிலரு ணக்கற்றை
வேல்களில் கப்பட்ட பெருமாளே.

க

தனதன தத்த தனதன தத்த
தனதன தத்த தனதான.

மருவறு வெற்றி மலர்தொடா னிற்கை
வலிசெயா நிற்கு மதனலும்
மதில்கள்தா வுற்ற கலைபடா வட்ட
மதிசுடா நிற்கு மதனலும்
இருகணல் முத்த முதியா மந்தி
னிரவினல் தித்த மெலியாதே
இடருறு மெத்த மயல்கொளா நிற்கு
மிவளைவாழ் விக்க வரவேணும்
கரிகள்சேர் வெற்பி லரியவே டிச்சி
கலவிகுர் சித்ர மணிமார்பா

கனகமா ணிக்க வடிவனே மிக்க
 கதிரகா மத்தில் உறைவோனே
 முருகனே பத்த ரருகனே முத்தி
 முதல்வனே பச்சை மயில்வீரா
 முடுகிமே லிட்ட கொடியசூர் கெட்டு
 முறியவேல் தொட்ட பெருமானே.

ஹ தானதன தானத் தனதான தானதன தானத் தனதான.
 மாதர்ணச மாயுற் றுமூல்வாரும் வாதவமெ னாமற் றிரிவாரும்
 தீதகல வோதிப் பணியாரும் தீநரக மீதிற் றிகழ்வாரே
 காதலிவாரி யேநற்குணசீலநாரியிருவோரைப்புணர்வேலா
 சோதிசிவஞானக்குமரேசாதோமில்லகதிர்காமப்பெருமானே.

கக தனன தான தான தத்த தனன தான தான தத்த
 தனன தான தான தத்த தனதான.

முதிரு மார வார நட்பொ டிலகு மார வார மெற்றி
 முனியு மார வார முற்ற கடலாலே
 முடிவி லாத தோர்வ டக்கில் எரியு மால மார்பி டத்து
 முழுகி யேறி மேலெ றிக்கு நிலவாலே
 வெதிரி லாயர் வாயில் வைத்து மதூர ராக நீடி சைக்கும்
 வினைவி டாத தாய ருக்கு மழியாதே
 வினையு மோக போக முற்றி யளவி லாத காதல் பெற்ற
 விகட மாதை நீய ணைக்க வரவேணும்
 கதிர ஞாம மாந கர்க்கு ளெதிரி லாத வேல்த ரித்த
 கடவு ளேக லாப சித்ர மயில்வீரா
 கயலு லாம்வி லோச னத்தி களப மார்ப யோதரத்தி
 ககன மேவு வாலொ ருத்தி மணவாளா
 அதிர வீசி ழாடும் வெற்றி விடையி லேறு மீசர் கற்க
 அரிய ஞான வாச கத்தை யருள் வோனே
 அகில லோக மீது சுற்றி யசுரர் லோக நீறெ ழூப்பி
 அமரர் லோகம் வாழ வைத்த பெருமானே.

